

20

Eliphas Lévi

Cheia marilor mistere

Magie, profeții, învățături

Volumul II

„Credința este o aplicație infinită a unei voințe finite, dar perfectibile. A crede înseamnă a vrea știința pe care nu o avem încă. Amin! Așa să fie. Acesta este cuvântul care exprimă credința. Absurditățile aparente ale dogmei sunt rezistența necesară care face din credință o forță. A admite ceea ce este evident nu înseamnă a crede, ci a fi de acord.“

Eliphas Lévi

ISBN 978-606-579-732-1

Eliphas Lévi

Cheia marilor mistere

Magie, profeții, învățături

Volumul II

MISTICA

esoterism

ELIPHAS LÉVI, pe numele său real Alphonse Louis Constant (1810–1875), a fost un autor de literatură ocultă și paranormală de origine franceză, de importanță crucială în istoria genului. Printre cele mai importante lucrări ale sale se numără *Dogme et Rituel de la Haute Magie*, *Histoire de la Magie*, *La Clef des Grands Mystères*, *La Science des Esprits*, *Le Grand Arcane* ou *l'Occultisme Dévoilé*.

Eliphas Lévi
**Cheia
marilor mistere**

Magie, profeții, învățături

Volumul II

Traducere din limba franceză

MARIA IVĂNESCU

MISTICA

Coperta: Cristian Florescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LÉVI, ELIPHAS CONSTANT ALPHONSE LOUIS
Cheia marilor mistere / Eliphas Lévi ; trad. : Maria Ivănescu. -
București : Nemira Publishing House, 2014
2 vol.
ISBN 978-606-579-730-7
Vol. 2. - ISBN 978-606-579-732-1

I. Ivănescu, Maria (trad.)

13

Eliphas Lévi
LA CLEF DES GRANDS MYSTÈRES

© Nemira, 2014

Lector: Ecaterina DERZSI
Tehnoredactor: Mihaela SIPOȘ

Tiparul executat de FED PRINT S.A.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se
pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-579-732-1

PARTEA A PATRA

MARILE SECRETE PRACTICE SAU REALIZĂRILE ȘTIINȚEI

PARTEA A PATRA

MARILE SECRETE PRACTICE SAU REALIZĂRILE ȘTIINȚEI

INTRODUCERE

Înalta știință a Cabalei și a magiei promite omului o putere excepțională, reală, efectivă, realizatoare, și ar trebui considerată deșartă și iluzorie dacă n-ar oferi această putere.

Îi veți judeca pe învățați după operele lor, spunea stăpânul suprem, și regula acestei judecăți este infailibilă.

Dacă vrei să cred în ceea ce îmi spui, arată-mi ce faci.

Dumnezeu, pentru a-l înălța pe om spre emanciparea morală, se ascunde de el, lăsând, într-un fel, pe seama lui guvernarea lumii. Se face doar simțit prin măreția și armonia naturii, pentru ca omul să se perfecționeze progresiv, oferind mereu mai multă măreție ideii pe care și-o face despre autorul său.

Omul nu-l cunoaște pe Dumnezeu decât prin numele pe care le dă acestei Ființe a Ființelor și nu-l distinge decât prin imaginile pe care încearcă să le contureze. Omul este astfel, într-un anumit sens, creatorul celui care l-a creat. El se crede oglinda lui Dumnezeu și, sporind mereu propriul miraj, crede că ar putea contura în spațiul infinit umbra celui care este corp, fără umbră, fără spațiu.

A-L CREA PE DUMNEZEU, A SE CREA PE SINE ÎNSUȘI, A DEVENI INDEPENDENT, IMPASIBIL ȘI NEMURITOR: iată cu siguranță un

program mai îndrăzneț decât visul lui Prometeu. Expresia este temerară până la impietate, gândul ambițios până la demență. Ei bine, programul nu este paradoxal decât în forma împrumutată unei false și blasfematorii interpretări. Într-un sens, el este perfect rezonabil și știința adeptilor promite să-l realizeze și să-l desăvârșască.

Omul, într-adevăr, și-a creat un Dumnezeu conform propriei lui înțelegeri și bunătăți, el nu-și poate ridica idealul mai presus decât îi permite dezvoltarea lui morală. Dumnezeu pe care-l adoră este întotdeauna propriul său reflex mărit. A concepe ce este absolutul ca frumusețe și adevăr înseamnă să fii tu însuți foarte drept și foarte bun.

Calitățile spiritului, calitățile morale sunt o bogăție și cea mai mare dintre toate bogățiile. Se dobândesc prin luptă și muncă. Ni se vor obiecta inegalitatea aptitudinilor și copiii care se nasc cu o organizare superioară. Dar credem că asemenea organizări sunt rezultatul unei munci mai avansate a naturii și copiii dotați le-au dobândit, dacă nu prin propriul lor efort, cel puțin prin operele solidare ale ființelor umane de care existența lor este legată; este un secret al naturii care nu face nimic la întâmplare; proprietatea facultăților intelectuale mai dezvoltate decât cele ale banului sau ale pământurilor constituie un drept imprescriptibil de transmisie și moștenire.

Da, omul este chemat să desăvârșască opera Creatorului și fiecare clipă întrebuințată de el pentru a deveni mai bun sau a se pierde este decisivă pentru eternitate. Prin cucerirea pentru totdeauna a dreptei înțelegeri și a bunăvoinței, el va rămâne viu întru eternitate pentru că nimic nu supraviețuiește nedreptății și greșelii decât chinul dezordinii provocat de acestea. A înțelege binele înseamnă a-l dori și, în ordinea dreptății, a dori înseamnă a face. Iată de ce, ne spune Evanghelia, fiecare va fi judecat după faptele sale.

Faptele noastre ne fac atât de mult ceea ce suntem, că însuși trupul nostru, așa cum am mai spus, se modifică după obiceiurile noastre și uneori își schimbă în întregime forma.

O formă cucerită sau impusă poate deveni pentru existență o providență sau o fatalitate. Ciudatele figuri pe care egiptenii le atribuiă simbolurilor umane ale divinității reprezintă formele fatale. Typhon, prin botul lui de crocodil, e condamnat să devoreze fără încetare pentru a-și umple pântecul lui de hipopotam. Va fi destinat, prin lăcomia și urâtenia lui, distrugerii eterne.

Omul își poate ucide sau întări virtuțile prin neglijență sau abuz. Își poate crea virtuți noi prin buna întrebuințare pe care o va da celor cu care l-a înzestrat natura; se spune adesea: sentimentele nu pot fi comandate, credința nu este dată tuturor, nu se poate schimba un caracter. Și toate aceste aserțiuni nu sunt valabile decât pentru leneși sau perversi. Poți deveni credincios, pios, iubitor, devotat, când vrei sincer să fii. Poți să-i oferi spiritului liniștea adevărului, tot așa cum poți oferi voinei atotputernicia dreptății. Poți domni în cer prin credință și pe pământ prin știință. Omul care știe să-și comande sieși e stăpânul întregii naturi.

Vom arăta în această ultimă carte prin ce mijloace adevărații inițiați au devenit stăpânii vieții, învingând durerea și moartea, cum au operat asupra lor înșiși și asupra altora transformările lui Prometeu; cum au exersat divinația lui Apollonius; cum au obținut aurul lui Raymond Lulle și Flamel; cum au intrat în posesia secretului tinereții lui Postel cel reînviat și al fabulosului Cagliostro. Ne vom spune apoi cuvântul nostru asupra magiei.

I. DESPRE TRANSFORMARE - BAGHETA LUI CIRCE - BAIA MEDEEI - MAGIA ÎNVINSĂ CU PROPRIILE-I ARME - MARELE ARCAN AL IEZUIȚILOR ȘI SECRETUL PUTERII LOR

Biblia povestește că Nabucodonosor, aflat la apogeul puterii și al orgoliului, a fost preschimbat în animal.

A fugit în locuri sălbatice, a început să pască iarbă, și-a lăsat barba, părul și unghiile să-i crească, precum și perii trupului și a rămas în starea aceasta șapte ani.

În *Dogme et Rituel de la haute magie* am spus ceea ce credem despre misterele lycantropiei sau despre transformarea oamenilor în vârcolaci.

Toată lumea cunoaște legenda lui Circe și-i înțelege alegoria.

Ascendentul fatal al unei persoane asupra alteia este adevărata baghetă a lui Circe.

Se știe că toate fizionomiile umane seamănă întru câtva cu cele ale animalelor, purtând deci însemnul unui instinct special.

Or, instinctele sunt echilibrate de instincte contrare și dominate de instincte mai puternice.

Pentru a stăpâni oile, câinele exploatează frica lor de lup.

Dacă ești câine și vrei să te iubească o pisică, nu ai decât un mijloc: să te transformi în pisică.

Dar cum? Prin observație, imitație și imaginație. Credem că se înțelege aici limbajul nostru metaforic și recomandăm această revelație tuturor magnetizatorilor: este cel mai profund dintre toate secretele artei lor.

Iată formula în termeni tehnici:

A polariza propria-i lumină animală în antagonism echilibrat cu un pol contrar.

Sau: *A concentra în sine specialitățile absorbante pentru a dirija iradiațiile spre o vatră absorbantă și invers.*

Această stăpânire a propriei noastre polarități magnetice se face cu ajutorul formelor animale despre care am vorbit și care vor folosi pentru a fixa imaginația.

Să dăm un exemplu: Vreți să magnetizați o persoană polarizată ca și dumneavoastră, ceea ce aflați de la primul contact dacă sunteți magnetizator; numai că e un pic mai slabă decât dumneavoastră; e un șoricel, sunteți un șobolan. Transformați-vă într-o pisică și o veți prinde.

Într-un admirabil basm pe care nu l-a inventat el, dar pe care l-a povestit mai bine decât oricine, Perrault aduce în scenă un motan șiret, care prin vicleniile lui pune un dulău să se transforme în șoricel; nici n-a apucat el să se metamorfozeze bine, că a și fost ronțăit. Basmele mătușii l'Oie să fi fost oare, ca și *Măgarul de Aur* al lui Apuleius, veritabile legende magice ascunzând, sub aparențe puerile, formidabile secrete ale științei?

Se știe că magnetizatorii dau apei pure, prin impoziția mâinilor, adică prin voința lor exprimată printr-un semn, proprietățile și savoarea vinului, ale lichiorurilor și ale tuturor poțiunilor posibile.

Se știe, de asemenea, că îmblânzitorii de animale sălbatice îi subjugă pe lei devenind ei înșiși, mental și magnetic, mai puternici și mai înfricoșători decât lei.

Jules Gerard, intrepidul vânător de lei din Africa, ar fi fost devorat dacă i s-ar fi făcut frică. Dar ca să nu-ți fie frică de un leu trebuie, printr-un efort de imaginație și voință, să devii mai puternic și mai sălbatic decât leul: trebuie să-ți spui: *Eu sunt leul, iar animalul din fața mea nu este decât un câine fricos.*

Fourier a visat antile; Jules Gerard a realizat himera acestui visător de falanstere.

Dar, ca să nu te temi de lei, ajunge să ai curaj și arme, se va spune: *Nu, nu ajunge.* Trebuie să-ți cunoști leul pe de rost, ca să zic așa, să calculezi elanul animalului, să-i ghicești vicleniile, să te ferești de laba lui, să fii, într-un cuvânt, meșter în meseria de leu, cum zicea bunul La Fontaine.

Animalele sunt simbolurile vii ale instinctelor și pasiunilor omului. Dacă-l faci pe un om să se teamă, îl vei transforma într-un iepure; dimpotrivă, dacă îl vei împinge spre ferocitate, vei face din el un tigru.

Bagheta lui Circe este puterea fascinatorie a femeii și preschimbarea tovarășilor lui Ulysse în porci nu este numai o poveste a acelor vremuri.

Dar nicio metamorfoză nu se operează fără o distrugere. Pentru a transforma un uliu în porumbel, trebuie mai întâi să-l ucizi, apoi să-l tai în bucăți pentru a distruge până și urma primei sale forme, apoi să-l fierbi în baia magică a Medei.

Iată cum procedează hierofanții moderni pentru a săvârși regenerarea umană; cum se procedează, de exemplu, în religia catolică pentru a schimba într-un stoic misionar al turmei lui Iisus un om mai mult sau mai puțin slab și pătimaș.

Aici se află marele secret al acestui ordin venerabil și teribil, încă necunoscut, adesea calomniat și mereu suveran.

Citiți cu atenție cartea intitulată *Exercices de Saint Ignace* și veți vedea cu ce magică putere acest om de geniu operează victoria credinței.

Poruncește discipolilor să vadă, să atingă, să miroasă, să guste lucruri invizibile; vrea ca simțurile lor să fie exaltate în timpul rugăciunii până la halucinația voluntară. Tu meditezi la taina credinței, sfântul Ignatius vrea să-ți construiești mai întâi un loc la care să visezi, pe care să-l vezi, pe care să-l atingi. Dacă este infernul, îți va da să pipăi stânci încinse. Te va face să înoți în adâncurile întunericului ca într-o smoală; îți va pune pe limbă sulf lichid și-ți va umple nările cu oribile duhori: îți va arăta înfricoșătoare chinuri și te va face să auzi îngrozitoare și inumane gemete: va porunci voinței tale să creeze toate acestea prin exerciții consecutive. Fiecare o va face în felul său, dar întotdeauna în cel mai capabil fel de a-l impresiona. Nu e amețeala hașisului slujind înșelăciunile de la Vieux le Montagne; e un vis treaz, o halucinație fără nebunie, o viziune rațională și voită, o creație veritabilă a inteligenței și a credinței. De acum încolo, iezuitul va putea spune: am văzut cu ochii noștri, am auzit cu urechile noastre, mâinile noastre au atins și iată c-am venit să vă vestim. Iezuitul astfel format comuniază cu un cerc de voințe asemenea cu voința lui: astfel fiecare preot este puternic cât societatea și societatea mai puternică decât lumea.

II. CUM SE PĂSTREAZĂ ȘI SE REÎNNOIEȘTE TINEREȚEA - SECRETELE LUI CAGLIOSTRO - POSIBILITATEA ÎNVIERII - EXEMPLUL LUI GUILLAUME POSTEL, ZIS ÎNVIATUL - DESPRE UN TRUDITOR TAUMATURG ETC.

Se știe că o un trai sobru, măsurat laborios și perfect ordonat, prelungește în mod obișnuit viața. Dar, după părerea noastră, o simplă prelungire a bătrâneții e puțin lucru și avem dreptul să cerem științei alte privilegii și alte secrete.

A fi mult timp tânăr sau chiar a redeveni tânăr, iată ce ar părea rațional de dorit și foarte prețios pentru majoritatea oamenilor. E posibil? Vom examina în cele ce urmează.

Faimosul conte de Saint-Germain a murit, nu ne îndoim: dar el n-a fost văzut îmbătrânind. Părea mereu a avea patruzeci de ani, deși în epoca celebrității sale zicea că are optzeci.

Ninon de l'Enclos, ajunsă la o vârstă înaintată, era încă o femeie tânără, frumoasă și seducătoare. A murit fără să îmbătrânească.

Desbarrolles, celebrul chiromant, este de foarte multă vreme pentru toată lumea un om de treizeci și cinci de ani. Actul lui de naștere spunea însă altceva dacă ar fi îndrăznit să-l arate: dar nimeni n-ar fi crezut.

Cagliostro a fost văzut având mereu aceeași vârstă; pretindea nu numai că posedă un elixir care dădea bătrânilor pentru o clipă vigoarea tinereții, dar și că obține regenerarea fizică prin mijloace pe care le-am detaliat și analizat în *Istoria magiei*.

Cagliostro și contele de Saint-Germain atribuiau păstrarea tinereții lor existenței și folosirii medicinei universale, căutată inutil de atâția alchimiști.

Un inițiat din veacul al XV-lea, bunul și învățatul Guillaume Postel, nu susținea că posedă marele arcan al filozofiei hermetice; cu toate astea, după ce fusese văzut bătrân și uscat, el apăru cu un ten trandafiriu, fără niciun rid, cu barba și părul negru, cu un trup agil și viguros. Dușmanii pretindeau că-și cănește părul și se fardează; zeflemitorilor și falșilor învățați le trebuia o explicație pentru fenomene pe care nu le înțelegeau.

Cel mai important instrument magic de conservare a tinereții trupului este să împiedici sufletul să îmbătrânească, păstrându-i cu grijă prospețimea originară a sentimentelor și gândurilor pe care lumea coruptă le numește iluzii și cărora noi le vom spune mirajele dintâi ale unui adevăr etern.

A crede în fericire pe pământ, a crede în prietenie, a crede în dragoste, a crede într-o maternă Providență care ne socotește

pașii și ne șterge lacrimile, ar fi o perfectă iluzie, va spune lumea coruptă; și nu va vedea că înșelată este chiar ea, care se crede puternică, lipsindu-se de toate deliciile sufletului.

A crede în binele de ordin moral înseamnă a poseda binele: iată de ce Mântuitorul lumii promitea regatul cerurilor celor care erau asemenea copiilor. Ce este copilăria? Este vârsta credinței. Copilul nu știe nimic despre viață: strălucește de o eternitate încrezătoare. S-ar putea îndoi de tandrețe, de prietenie, de dragoste, de providență, aflându-se în brațele mamei sale?

Fiți copii cu inima și veți rămâne veșnic tineri.

Realitățile lui Dumnezeu și ale naturii depășesc infinit în frumusețe și bunătate orice imaginație a omului. Blazații sunt oameni care n-au știut niciodată să fie fericiți; iar deziluzionații dovedesc prin dezgustul lor că n-au băut decât din izvoare nămolose. Pentru a te bucura de plăcerile, chiar senzuale, ale vieții, trebuie să ai simț moral; și cei care calomniază existența sunt cu siguranță cei care au abuzat de ea.

Înalta magie, așa cum am mai dovedit, întoarce omul la legile morale cele mai pure. *Vel sanctum invenit, vel sanctum facit*, a spus un adept; ea ne face să înțelegem că pentru a fi fericiți în această lume trebuie să fim sfinți.

A fi sfânt! Ușor de zis! Dar cum să dobândești credința, dacă nu crezi? Cum să regăsești gustul virtuții într-o inimă pustiită de viciu?

– Prin recursul la cele patru verbe ale științei: a ști, a îndrăzni, a vrea și a tăcea.

– Prin reducerea la tăcere a dezgustului, prin studiul datoriei pe care s-o practicați din iubire pentru ea.

Sunteți necredincios, de exemplu, și vreți să deveniți creștin.

Exersați creștinismul. Rugați-vă în fiecare zi, folosind formulele creștine; apropiați-vă de cele sfinte, presupunând credința, și ea va veni.

Acesta este secretul iezuiților, conținut în exercițiile spirituale ale sfântului Ignatius.

Prin exerciții un prost, dacă dorește cu perseverență, va deveni un om de spirit.

Schimbând obiceiurile sufletului, se schimbă cu siguranță și cele ale trupului: am mai spus-o și am explicat și prin ce mijloace.

Ceea ce contribuie mai ales la îmbătrânirea și urâtirea noastră sunt gândurile înclinate și amare, sunt judecățile defavorabile pe care le facem asupra altora, sunt mâniile orgoliului nemângâiat și ale patimilor nesatisfăcute. O filozofie binevoitoare și blândă ne va feri de toate relele.

Dacă închidem ochii asupra defectelor semenilor, neținând seama decât de calitățile lor, vom găsi binele și bunăvoința peste tot. Cel mai pervers om are părțile lui bune și se îmblânzește dacă știi cum să-l iei. Dacă nu aveți nimic în comun cu viciile oamenilor, nici măcar nu le veți băga de seamă. Prietenia și devotamentul se găsesc chiar în închisori și ocne. Oribilul Lacenaire înapoia întotdeauna banii pe care-i împrumuta și a dat dovadă de multe ori de generozitate, făcând acte de binefacere; nu mă îndoiesc că au existat în viața criminală a lui Cartouche și a lui Mandrin virtuți care să stârnească lacrimile. Nu există nimeni absolut rău sau absolut bun. „Nimeni nu e bun, în afară de Dumnezeu“, a spus cel mai desăvârșit dintre maeștri.

Ceea ce considerăm chiar la noi înșine zelul virtuții nu e ade-seori decât un secret amor propriu care ne stăpânește, o gelozie ascunsă și un orgolios instinct al contrazicerii. „Dacă vedem evidente dezordini și păcătoși înveterați“, spun autorii teologiei mistice, „să credem că Dumnezeu îi supune la mai grele încercări decât pe noi și, cu siguranță sau foarte probabil, nu suntem mai buni decât ei și, în locul lor, am fi fost mult mai răi.“

Pace! Pace! Acesta este binele suprem al sufletului și pentru a ne aduce acest bine a venit Hristos pe lume.

Glorie lui Dumnezeu în ceruri și pace pe pământ pentru oamenii care vor binele! au strigat glasurile cerului când s-a născut Mântuitorul.

Părinții creștinismului mai socoteau un al optulea păcat mânia.

Într-adevăr, căința pentru un adevărat creștin nu este mânia, ci consolare, bucurie, triumf. „Am vrut răul și nu-l mai vreau, am fost mort și am înviat.” Tatăl fiului risipitor a tăiat vițelul cel gras pentru că fiul său s-a întors și ce face copilul risipitor? Plânge, parcă de rușine, dar mai ales de bucurie!

Nu este decât un singur lucru mânia pe lume, nebunia și păcatul. De îndată ce ne-am eliberat, să râdem și să scoatem strigăte de bucurie, căci ne-am salvat, și morții toți pe care-i iubim se vor bucura în ceruri.

Purtăm toți în noi principiul morții și pe cel al eternității. Moartea este un animal și animalul naște întotdeauna prostie. Dumnezeu nu-i iubește pe proști, căci spiritul divin se numește spiritul inteligenței. Prostia se ispășește prin durere și sclavaj. Băta este făcută pentru animale.

O suferință e întotdeauna un avertisment; cu atât mai rău pentru cel ce nu înțelege. Când natura trage de hățuri, o face pentru că am luat-o pe un drum greșit, când lovește înseamnă că pericolul e aproape. Vai de cei care nu se gândesc!

Când ești gata pentru moarte, părăsești viața fără regret și nimic nu te va convinge să te mai întorci; dar când moartea e prematură, sufletul regretă viața și un taumaturg abil o poate rechema în trup. Cărțile sacre ne indică atunci cum să procedăm. Profetul Ilie și Sfântul Petru le-au întrebuițat cu succes. Se magnetizează defunctul punându-i picioarele pe picioare; mâinile pe mâini, gura pe gură, apoi, cu toată voința încordată, chemându-i

îndelung sufletul scăpat, cu toată bunătatea și mângâierea de care ești capabil. Dacă operatorul inspiră sufletului defunct multă afecțiune și un mare respect, dacă, în gândul pe care i l-a comunicat magnetic, taumaturgul îl poate convinge că viața îi este încă necesară și că zile fericite i-au fost promise aici pe Pământ, va reveni cu siguranță; pentru oamenii de știință vulgari nu va fi fost decât letargia unei morți aparente.

După o asemenea letargie, Guillaume Postel, adus la viață prin îngrijirile mamei Ioana, reapăru printre oameni reîntinerit și nu mai fu numit decât Postel înviatul: *Postellus restitutus*.

În anul 1799, trăia în foburgul Saint-Antoine, la Paris, un potcovar care se dădea adept al științei hermetice; se numea Leriche și era faimos datorită unor vindecări miraculoase prin medicina universală și chiar unor învieri din morți. O dansatoare de la Operă care credea în el veni într-o zi vărsând lacrimi amare și spunându-i că iubitul ei a murit. Sieur Leriche o însoți până la casa mortului. În clipa în care intră, cineva ieși și-i strigă: *E inutil să mai urcați, e mort de șase ore. N-are importanță*, replică potcovarul, *dacă tot am venit, vreau să-l văd*. Urcă, găsi un cadavru prins în răceala morții, în afară de deșertul stomacului, unde, i se păru lui, se mai păstrase puțină căldură. Aprinse focul, fricționă intens corpul cu șervete calde, îl unse cu un panaceu universal dizolvat în oțet de vin (pretinsul său panaceu universal era probabil o pudră de mercur analoagă cârmăzului farmaceutic), în timp ce metresa lui plângea și-l chema cu blânde cuvinte. După o oră și jumătate de îngrijiri, Leriche puse o oglindă în fața pacientului și oglinda se aburi ușor. Îngrijirile se întetiră și curând apăru și un semn de viață mai puternic. Îl mutară într-un pat cald și, numai după câteva ore, mortul reveni cu totul la viață. Reînvatul se numea Candy și a trăit de atunci până la bătrânețe fără să mai fie niciodată bolnav. În anul 1815 trăia încă și locuia în Place du Chevalier-du-Guet nr. 6. Povestea

cum a fost reînviat, cui voia să-l asculte și-i făcea pe doctori și pe oamenii serioși din cartier să râdă. Omul nostru se consola, asemenea lui Galilei, și le răspundea: „Râdeți cât vă place. Tot ce știu este că medicul morților a venit, că se obținuse dreptul de înhumare și că după numai optsprezece ore trebuia să fiu îngropat și iată-mă.“

III. MARELE ARCAN AL MORȚII

Ne întristăm adesea la gândul că cea mai frumoasă viață trebuie să se sfârșească și apropierea acestui teribil necunoscut care se numește moartea ne dezgustă de toate bucuriile vieții.

De ce te mai naști, de vreme ce trebuie să trăiești atât de puțin? De ce să mai crești cu atâta grijă copiii care oricum vor muri? Iată ce se întreabă ignoranța umană în cea mai frecventă și mai plină de măhnire îndoială.

Iată ce întrebare își poate pune embrionul uman în apropierea nașterii care îl va arunca într-o lume necunoscută, lipsindu-l de învelișul lui protector. Să studiem misterul nașterii și vom găsi cheia marelui arcan al morții.

Aruncat prin legile naturii la sânul unei femei, spiritul încarnat se trezește încet și-și creează cu efort organele indispensabile pentru mai târziu, care pe măsură ce cresc sporesc și inconfortul lui în situația dată. Timpul cel mai fericit al embrionului este forma lui de crisalidă, înfășurat în membrana care-i servește de adăpost și care plutește împreună cu el într-un fluid hrănitor și protector. E liber și nepăsător, trăiește viața universală care-i va determina mai târziu configurația corpului și trăsăturile feței. Fericită vârstă se poate numi copilăria embrionului.

Vine adolescența, începe să se distingă forma umană și i se determină sexul, o mișcare se operează în oul matern,

asemănătoare cu perioada visătoare care urmează copilăriei. Placenta, corpul exterior și real al fătului, simte germinând ceva în ea necunoscut care deja încearcă să-i scape, sfâșiind-o. Copilul intră atunci mai distinct într-o viață de vise, creierul lui răsturnat ca o oglindă a mamei sale produce cu atâta forță imaginile, că el le comunică forma propriilor lui membre. Mama este pentru el ceea ce este pentru noi Dumnezeu, o providență necunoscută, invizibilă la care aspiră până la identificarea cu tot ceea ce ea admiră. Ține la ea, vede prin ea și n-o vede, n-o poate nici măcar înțelege și, dacă ar putea filozofa, ar nega existența personală și inteligența acestei mame care nu e pentru el decât o închisoare fatală și un aparat de protecție. Încetul cu încetul această servitute îl jenează, se agită, se chinuie, suferă, simte că viața lui e pe sfârșite. Sosește ora neliniștii, simte că va cădea în prăpastia necunoscutului. Gata, cade, o senzație dureroasă îl strânge, un frig ciudat îl învăluie, scoate un ultim suspin care devine primul țipăt; a murit pentru viața embrionară, s-a născut pentru viața umană!

În viața embrionară i se părea că placenta era trupul lui și era, într-adevăr, trupul lui special embrionar, inutil pentru o altă viață, care trebuia aruncat, ca un lucru de lepădat, în momentul nașterii.

Corpul nostru în viața umană este ca un al doilea înveliș inutil celei de a treia vieți și iată de ce-l părăsim în momentul celei de a doua nașteri.

Viața umană comparată cu viața cerească este o veritabilă stare embrionară. Când patimile cele rele ne omoară, natura produce un avort și ne naștem înainte de termen pentru eternitate, ceea ce ne expune la acea disoluție teribilă pe care Sfântul Ioan o numea a doua moarte.

Urmând tradiția constantă a extaticilor, avortonii vieții umane rămân să plătească în atmosfera terestră pe care n-o pot

depăși și pe care încetul cu încetul îi absoarbe și-i îneacă. Au formă umană, dar imperfectă, ciuntită: le lipsește o mână, un braț, unul nu are decât trunchiul, celălalt nu mai e decât un cap livid rostogolindu-se. Ceea ce-i împiedică să urce la cer este rana primită în timpul vieții, rana morală care a cauzat deformitatea fizică și prin această rană, încetul cu încetul, viața lor se scurge.

Curând sufletul lor va rămâne despuiat și, ca să-și ascundă rușinea, fabricându-și cu orice preț un vâl, va fi obligat să se strecoare prin întuneric și să traverseze încet Marea Moartă, adică apele lăncede ale vechiului haos.

Aceste suflete rănite sunt larvele celui de-al doilea embrion, ele își hrănesc trupul lor aerian cu vaporii sângelui vărsat și fug de vârful spadelor. Adesea se leagă de oamenii vicioși și trăiesc din viața lor așa cum embrionul trăiește la sânul mamei; pot lua înfățișările cele mai oribile pentru a reprezenta dorințele cele mai desfrânate ale celor care le hrănesc și apar sub forma demonilor, a mizerabililor a căror operă se numește magia neagră.

Aceste larve se tem de lumină, mai ales de lumina spiritelor. Un fulger de inteligență dacă-i străbate, e de ajuns pentru a-i arunca în acea mare moartă care nu trebuie confundată cu lacul Asphaltit din Palestina. Tot ceea ce revelăm aici aparține ipotezei tradiții a clarvăzătorilor și nu se poate afirma în fața științei decât în numele acelei filozofii de excepție pe care Paracelsus o numea filozofia sagacității, *philosophia sagax*.

IV. MARELE ARCAN AL ARCANELOR

Marele arcan, adică secretul indicibil și inexplicabil, este știința absolută a binelui și a răului.

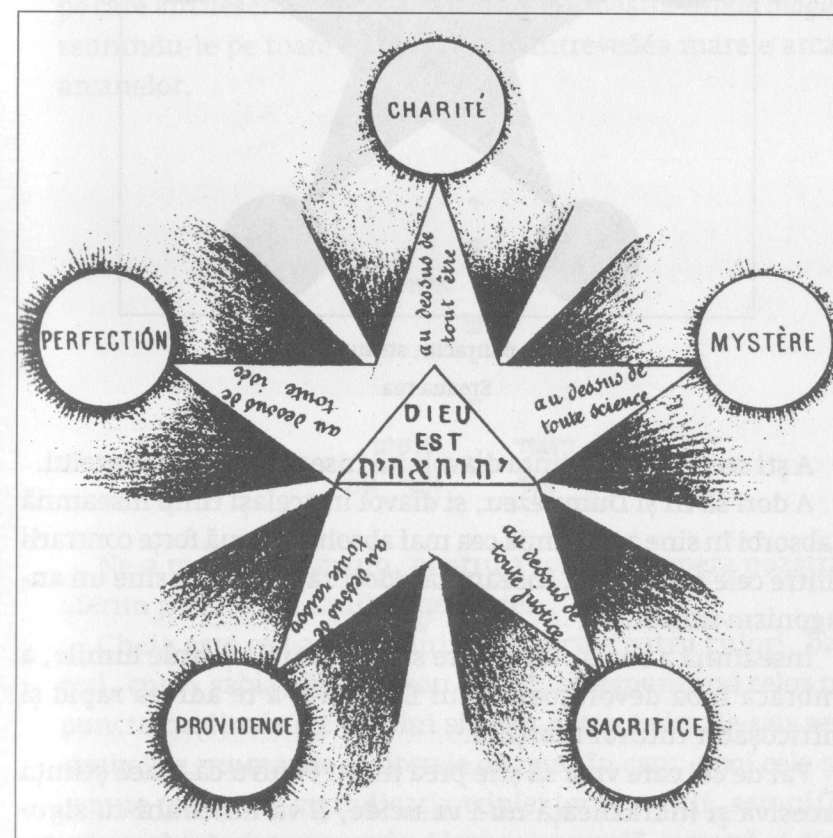
„Când veți fi mâncat din fructul oprit al acestui pom, veți fi ca zeii“, spune șarpele.

„Dacă veți mânca, veți muri“, spune înțelepciunea divină. Astfel binele și răul rodesc pe același pom și răsar din aceeași rădăcină.

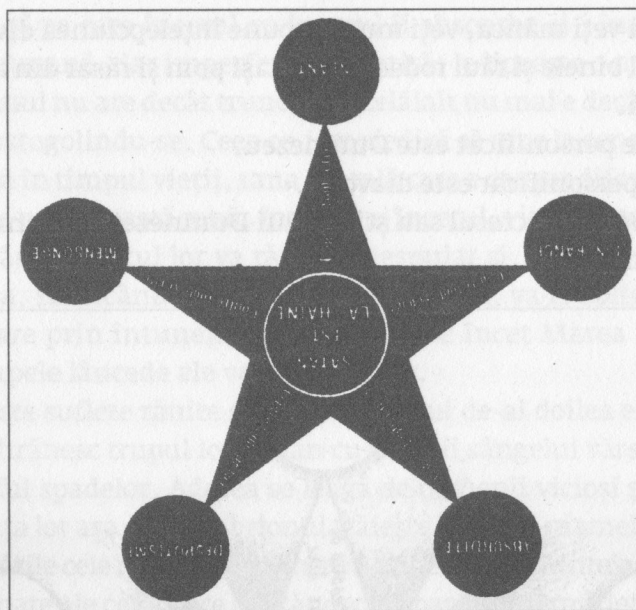
Binele personificat este Dumnezeu.

Răul personificat este diavolul.

A cunoaște secretul sau știința lui Dumnezeu înseamnă a fi ca Dumnezeu.

Primul Pantaclu, steaua albă
Steaua celor Trei Magi

Al doilea pantaclu, steaua neagră
Steaua rea

A ști secretul sau știința diavolului înseamnă a fi ca diavolul.

A dori să fii și Dumnezeu, și diavol în același timp înseamnă a absorbi în sine antinomia cea mai absolută, două forțe contrarii dintre cele mai opuse, înseamnă a dori să închizi în sine un antagonism infinit.

Înseamnă a bea o otravă care stinge soarele și arde lumile, a îmbrăca roba devoratoare a lui Dejanire, a te adresa rapid și înfricoșător tuturor morților.

Vai de cel care vrea să știe prea mult! Pentru că, dacă știința excesivă și îndrăzneță nu-l va ucide, îl va înnebuni cu siguranță! A mânca din pomul științei binelui și răului înseamnă a asocia binele răului și a le asimila pe amândouă.

Înseamnă a acoperi cu masca lui Typhon fața luminoasă a lui Osiris, a ridica vâlul secret al lui Isis, a profana sanctuarul.

Temerarul care îndrăznește să privească soarele în față orbește și pentru el soarele devine negru.

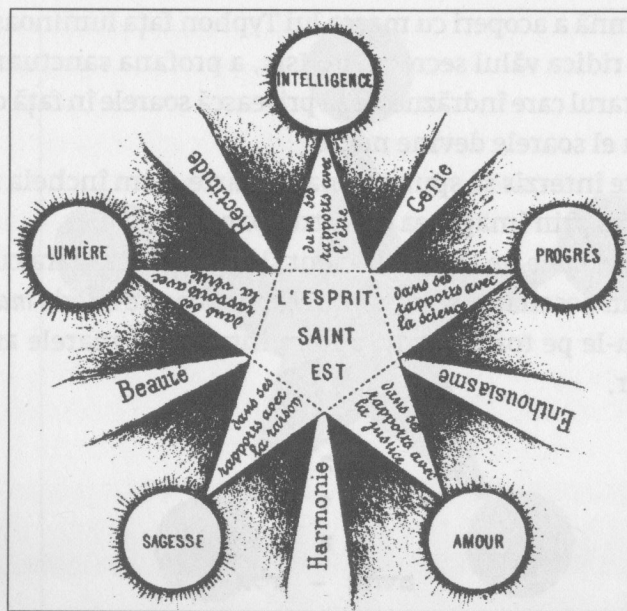
Ne este interzis să spunem mai departe, vom încheia revelația noastră prin imaginea celor trei pantacluri:

Cele trei stele ne spun suficient, le putem compara cu aceea pe care am desenat-o la începutul cărții noastre *Istoria magiei* și, reunindu-le pe toate patru, putem întrevedea marele arcan al arcanelor.

ב	
ד	
א	
אלים	—
ש	
י	
ה	
אלים	זיאמד
זיאאי אזד	יאאי אזד

Ne-a mai rămas acum, pentru a completa opera noastră, să oferim și cheia lui Guillaume Postel.

Cheia este cea a tarotului. Se văd cele patru culori, bastonul, cupa, sabia, dinarul sau cercul, corespunzând celor patru puncte cardinale ale cerului și celor patru animale sau semne simbolice, numerele și literele dispuse în cerc, apoi cele șapte semne planetare cu indicația triplei lor repetiții, semnificată prin trei culori reprezentând lumea naturală, umană și divină, ale căror embleme hieroglifice compun douăzeci și unu de mari atuuri hieroglifice ale jocului nostru actual de tarot.

Al treilea pantaclu - steaua roșie
Pentagrama divinului Paraclet.

În centrul inelului se vede dublul triunghi formând steaua sau pecetea lui Solomon, ternarul religios și metafizic analog ternarului natural al generației universale în substanța echilibrată.

În jurul triunghiului se află crucea care împarte cercul în patru părți egale, astfel că simbolurile religiei se reunesc cu liniile geometriei, credința completează știința și știința dă seama de credință.

Cu ajutorul acestei chei se poate înțelege simbolismul universal al vechii lumi și se pot constata frapantele ei analogii cu dogmele noastre. Se va recunoaște astfel că revelația divină este permanentă în natură și în umanitate. Se va simți că creștinismul nu aduce în templul universal decât lumina și căldura, făcând să coboare spiritul carității, care este însăși viața lui Dumnezeu.

EPILOG

Slavă ție, Dumnezeul meu, pentru că m-ai chemat în această minunată lumină! Tu ești inteligența supremă și viața absolută a acestor numere și a forțelor care ți se supun pentru a popula infinitul cu o inepuizabilă creație. Matematicile te confirmă, armoniile te cântă, formele trec închinându-se ție!

Abraham te-a cunoscut. Hermes te-a ghicit, iar Pitagora ți-a calculat mișcările. Platon a aspirat spre tine cu toate visele geniului său; dar un singur inițiator, un singur înțelept te-a arătat copiilor pământului, unul singur a putut spune: *Tatăl meu și cu Mine nu suntem decât unul; mărire lui, pentru că toată mărirea lui este a ta!*

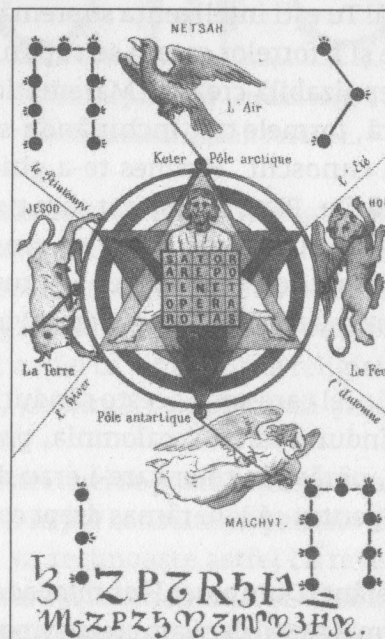
Părinte, să știi, cel care scrie aceste rânduri a luptat mult și a suferit mult; a îndurat sărăcia, calomnia, proscricția plină de ură, închisoarea, părăsirea celor care-i erau dragi și niciodată n-a fost nefericit pentru că i-au rămas drept consolare adevărul și dreptatea!

Numai tu ești sfânt, Dumnezeul inimilor adevărate și al sufletelor drepte, și numai tu știi dacă am crezut vreodată că sunt curat în fața ta; am fost ca toți oamenii jucăria patimilor omenești, apoi

le-am învins sau, mai degrabă, tu le-ai învins în mine și tu mi-ai dat pentru a mă odihni pacea profundă a celor care nu te caută decât pe tine și nu aspiră decât spre tine.

Îi iubesc pe oameni, pentru că, în măsura în care nu sunt nebuni, nu sunt răi decât din greșeală sau slăbiciune. Ei iubesc în mod natural binele și din această iubire, pe care le-ai dat-o ca sprijin în mijlocul încercărilor, ei vor fi aduși, mai devreme sau mai târziu, spre cultul dreptății prin iubirea de adevăr.

Cărțile mele să ajungă acolo unde Providența le va mâna. Dacă în ele se află cuvintele înțelepciunii tale, vor fi mai tari decât uitarea; dacă, dimpotrivă, nu conțin decât greșeli, știu cel puțin că dragostea mea pentru dreptate și adevăr le va supraviețui și veșnicia va culege aspirațiile și dorințele sufletului meu pe care tu l-ai făcut nemuritor!

Cheia Marelui Arcan

SUPLIMENT

ARTICOLE DESPRE CABALA CARE AU FOST PUBLICATE SAU AR FI TREBUIT SĂ FIE PUBLICATE ÎN REVISTA FILOZOFICĂ ȘI RELIGIOASĂ

Spre mijlocul secolului al XVII-lea, trăia la Sevilla un învățat doctor pe nume Don Balthasar Orobio. Era un om conștiincios și de o logică inflexibilă; tot auzind el predici împotriva ereticilor și tot gândind la argumentul principal al controverselor catolice: unitatea revelației, autoritatea vechii credințe, îndrăzneala blasfematorie a înnoitorilor, începu să creadă, fără voia lui, că iudaismul ar putea revendica pentru el și aplica în folosul lui toată forța acestor raționamente. Studie atunci serios dogma israelită și fu uimit găsind atâta simplitate și grandoare; auzise, de asemenea, invocându-se autoritatea contagioasă a martiriului. Trebuie să-i crezi, i se spusese, pe oamenii care se lasă persecutați și sugrumați pentru credința lor. Și se gândi la toți acei evrei pe care Evul Mediu îi despuiasă, îi torturase, îi masacrare și-i arsesese. Se simți atras și înduioșat de perseverența

și curajul acestui popor laborios și invincibil; nu putu să-și ascundă sentimentele cu care conștiința lui îl onora; fu denunțat Inchiziției și închis cu șapte lacăte. Torturile pe care le îndurase în trei ani de închisoare îi distruseseră memoria, încât uneori se întreba: eu sunt oare Don Balthasar Orobio? Îi rămăsese totuși destulă forță a voinței pentru a se închide într-o tăcere absolută în privința convingerilor lui religioase: „M-am născut în religia catolică“, zicea el, „și întotdeauna mi-am făcut datoria către ea. Nu am nimic mai mult să vă spun.“ Ieși, în sfârșit, din închisoare, bolnav, sfârșit, dar evreu cu inima, evreu, cu acea convingere calmă și profundă, evreu ca un profet și un martir al vechii legi. De îndată ce putu să înșele supravegherea persecutorilor săi se duse la Amsterdam, unde primi odată cu circumcizia numele de Isaac; începu apoi să scrie cu măsură și bună-cuviință despre motivele convertirii sale la religia strămoșilor noștri.

Lucrarea lui Orobio este una din cele mai curioase pe care o pot consulta cei care se ocupă de religie altfel decât cu prejudecăți sau din interes; a fost publicată în limba latină în 1687, împreună cu refutația teologică a lui Philippe de Limborch, sub titlul: *Philippi a Limborch amica collatio cum erudito Judaeo*; o traducere franceză a fost făcută sub titlul *Israelul răzbunat* de un evreu pe nume Henriquez (textul inițial fusese în spaniolă) și publicată la Paris, acum zece ani. Argumentele lui Orobio sunt de o mare forță. „Cum a putut Dumnezeu lui Moise care, între toate lucrurile, cel mai mult și-a prevenit poporul împotriva idolatriilor și nu i-a îngăduit să-și facă chip cioplit, cum a putut acest Dumnezeu să-l tragă la răspundere că nu l-a adorat când li s-a arătat sub chipul unui om, cu toate infirmitățile acestuia? Moise spusese: va veni un profet asemenea mie; dar n-ar fi blasfemiât împotriva propriei lui legi dacă ar fi zis: va veni un profet, dar nu asemenea mie, ci asemenea lui Dumnezeu? Un om

care să fie Dumnezeu! – Dumnezeu este singurul Dumnezeu, ar fi răspuns într-un singur glas tot Israelul, și nimeni nu poate fi asemenea lui! Cum a putut oare înțelepciunea supremă să se coboare la asemenea jocuri de cuvinte și promisiuni enigmatice pentru a le realiza într-un sens absolut contrar semnificației lor firești? Cum regele Mântuitor promis națiunii noastre va fi un infractor adus în fața Justiției, condamnat la moarte pentru că tocmai a contrazis preceptele pe care Moise ni le-a dat ca invariabile și eterne? Salvatorul promis Israelului este cel în numele căruia Israelul va fi dispersat, dat pe mâna străinilor și destinat unei agonii care a durat șaptesprezece sau optsprezece secole? Și asta numai pentru că Israelul n-a ghicit ceea ce religia părea făcută să ascundă? Acest Mesia trebuia să ne elibereze de dușmanii noștri, dar în numele celui căruia voi îi spuneți Mântuitor, am fost lăsați pradă persecuțiilor care vor revolta mai devreme sau mai târziu lumea întreagă. Dar voi înșivă ați fost oare eliberați de el când, pentru interpretarea legii lui, pe care ați făcut-o din ce în ce mai neinteligibilă, v-ați sugrumat unii pe alții? Spuneți că Hristos a venit să distrugă imperiul demonului și să așeze pe pământ domnia spiritului carității; nu în acest sens interpretați victoriile și regatul promis lui Mesia de profeții voștri? Dar cine a așezat domnia diavolului, dacă nu voi înșivă? Se vorbește oare undeva în cartea lui Moise de această fantomă păcătoasă, tiranică și blasfematorie? Satan, care e numit abia în cartea lui Iov, apare în cercul fiilor lui Dumnezeu și chiar primește de la Dumnezeu misiunea de a-l pune la încercare pe slujitorul lui. Unde în altă parte decât în creștinism se mai află această dogmă înfricoșătoare a unui imens regat al întunericului și al răului, a unui infern care va înghiți, după condițiile pe care le creați, imensa majoritate a oamenilor? Care este deci, în ultimă analiză, religia majorității, adică religia stăpânitoare, adevărata și unica religie? Întrebați ecoul disperat și etern al infernului vostru,

plin de scrâșnete din dinți și lacrimi? Cum! Așa a distrus Mântuitorul vostru imperiul demonilor! Se pare că, în opinia voastră, sensul cuvintelor este altul în teologia voastră decât în profețiile noastre atunci când le interpretați voi și că a distruge înseamnă realmente a așeza sau a crea, și a salva înseamnă a pierde, după cum a ierta sau a iubi pot însemna a blestema sau a duce la rug. În felul acesta nu ne vom înțelege niciodată, pentru că, dacă ne folosim de aceleași cuvinte, nu vorbim aceeași limbă.“

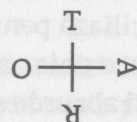
„Dacă e vorba de domnia carității, unde se află ea pe Pământ? Să ni se arate. La Roma, de unde pleacă în fiecare zi atâtea excomunicări și anateme? S-a aflat ea oare în tabăra opusă, a ortodocșilor și a sectarilor, în timpul lungilor războaie religioase pline de orori? Se află ea în inima cruciaților care, înainte de a pleca spre Pământul Sfânt, aduceau moartea în casele israeliților, jaful și prăpădul? În închisorile Inchiziției? Caritatea! Se va găsi oare un loc pentru a-i înscrie numele în istoria voastră, între două pete de sânge cu care i-ați acoperit paginile? Pentru că n-ați fost numai călăii și asasini noștri, bieți smintiți! Voi înșivă v-ați sugrumat și v-ați ars unii pe alții în numele lui Dumnezeu, al păcii și sub pretextul unei religii a indulgenței și a iubirii! O, nu-i mai judecați pe profeții noștri! Spuneți curajoși că vă place să credeți, chiar fără motiv ceea ce vreți să credeți, și să vă ucidă și să vă arunce în închisori cei care cred altfel decât voi. Fiți consecvenți și în acord cu voi înșivă, propovăduiți sau apărați-vă dogma excomunicării și a infernului prin teamă, dar nu vorbiți de caritate.“

Philippe de Limborche răspunde sau crede că răspunde la argumentele pătimăse ale lui Orobio cu locurile comune ale teologiei scolastice: e destul să vă spun că e plecticos și nu dovedește nimic. Pentru a-l contrazice pe acest înflăcărat și prea legitim adversar al creștinismului trebuie să-i pătrunzi tactica

și să-l bați cu propriile-i arme. De ce limbile de foc ale ceneclului sunt mai puțin credibile decât fulgerul de pe Sinai? De ce tortionarii evreilor au fost mai cruzi decât lapidatorii profeților? Botezul creștin nu este preferabil dureroasei și ridicolei voastre circumcizii? Și, dacă sunt de plâns atâtea încalcări ale carității, greșelile noastre vă fac pe toți mai buni? Iată ce se poate răspunde evreilor în general; iar lui Orobio în particular i se poate răspunde: Ești sigur că te-ai întors la adevărata religie mamă, la acea credință care reconciliază pentru totdeauna judecata cu credința? Dogma lui Moise e chiar atât de simplă pe cât ți se pare? Nu ascunde ea lucruri absurde și mistere destule? Ești cel puțin sigur că i-ai pătruns toată adâncimea? Ce este această Schemă incomunicabilă și indicibilă, cheia de boltă a sanctuarului vostru? Ce semnificație au acele vase ciudate, lămpi bizare, figuri monstruoase de heruvi sau sfincși cu trupuri de tauri și capete de vultur sau umane? Ce filozofie se ascunde în povestirea orientală a Genezei? Cine este femeia care se duce spre un arbore sedusă de un șarpe? Oare hieroglifile Egiptului și picturile simbolice ale Indiei nu ne-ar putea învăța ceva? Profetul de pe Muntele Sinai nu era oare un inițiat la Memphis? Și, dacă din întâmplare învățătorul vostru suprem n-ar fi fost decât un transfug din vechile temple și un sectar desprins dintr-o antică și primitivă religie universală, ce s-ar fi întâmplat cu ale voastre Shmenag Thephilim sau Mesousah sau Schema? Ce ar fi devenit, mai ales, semnul vostru pretins sacru, deplorabila și sângeroasa circumcizie? Iată, firește, câteva întrebări care l-ar fi tulburat pe conștiinciosul Orobio în pașnica lui predică despre iudaism; dar n-a venit încă timpul nici să le punem, nici să le înțelegem.

Un secol încă înaintea lui Orobio, un om de o exaltată credință și de o puternică erudiție găsi cheia tuturor misterele religioase și publică o cărțuie intitulată *Clavis absconditorum a constitutione mundi. La clef des choses cachées depuis l'origine du*

monde. Acest om care a fost un luminat ebraist și cabalist se numea Guillaume Postel. A crezut că găsisese adevărata semnificație a tetragramei într-o carte hieroglifică anterioară Bibliei, pe care a numit-o *Geneza lui Enoh* pentru a ascunde fără îndoială numele ei adevărat profanilor: căci pe inelul cheii simbolice, a cărei figură o reproduce ca pe o explicație ocultă a ciudatei lui lucrări, trasează astfel cuaternarul lui misterios

formând un cuvânt care, citit de la stânga la dreapta și început de jos, înseamnă ROTA, iar începând de sus înseamnă TARO și chiar *tarot* dacă, pentru a marca mai bine cercul, se repetă litera de la început; citită de la dreapta la stânga, așa cum se citește în ebraică, înseamnă TORA, numele sfânt pe care evreii îl dau cărții lor sfinte. Să apropiem de această enigmă a lui Postel observațiile făcute de Court de Gebelin în cel de al șaselea volum al lucrării sale *Monde primitif*, asupra unei cărți a vechilor egipteni conservate până în zilele noastre sub neînsemnatul pretext al unui joc de cărți: să examinăm figurile misterioase ale acestor cărți din care primele douăzeci și două sunt evident un alfabet hieroglific, unde simbolurile se explică prin numere, iar jocul întreg se împarte în patru zeci, însoțite fiecare de patru figuri în patru culori și patru simboluri diferite și vom avea dreptul să ne întrebăm dacă tarotul ȋiganilor nu e cumva *Geneza lui Enoch taro* sau *rota* sau *tora* lui Guillaume Postel și a inițiatorilor lui, adevărații cabaliști evrei! Dacă, îndoindu-ne, abordăm obscurele învățături ale Zoharului, marea carte sacră a înaltei Cabale, presupunerile noastre se vor schimba imediat în certitudini când vom afla că *jod*, a zecea și cea mai importantă literă a

alfabetului ebraic, a fost întotdeauna privită de învățații cabaliști ca imaginea principiului lucrurilor, reprezentată de falusul egiptean și de varga lui Moise; că *he*, a doua literă din numele ההה și a cincea din alfabet, semnifică forma pasivă și demonstrativă a principiului activ corespunzător cupei sau lui cteis din vechile hieroglifice sacre; că *vau*, a treia literă a tetragramei și a șasea din alfabet, înseamnă „cârlig, piedică, atracție“, și corespunde semnelor hieroglifice ale sabiei, crucii și lingamului; în sfârșit, că *he*, repetat la sfârșitul tetragramei, poate fi reprezentat prin cercul care rezultă din suprapunerea celor două cupe: una dreaptă, cealaltă răsturnată. Avem astfel cheia celor patru simboluri ale zecimii tarotului, prima este o vargă înverzită, a doua o cupă regală, a treia o sabie străpungând o coroană, a patra, în sfârșit, un cerc închizând o floare de lotus.

Ne mai rămâne, pentru a fi complet inițiați în misterele Genezei lui Postel, să cunoaștem și să înțelegem bine seria ideilor filozofice și teologice absolute pe care cei vechi le dădeau primelor zece numere. Aici Pitagora a căzut la înțelegere cu deținătorii secretului lui Moise, căci s-au inspirat din aceeași sursă; am descoperit că în cuaternar semnele secrete ale înaltei Cabale exprimă exact aceeași doctrină ca hieroglificele egiptenilor și simbolurile sacre ale Indiei – falus, cteis, lingamul și viața, sceptrul lui Osiris, cupa sau floarea lui Isis, lingamul lui Horus și ciclul lui Hermes, varga înverzită a lui Aaron, gomorul care închide mana, sabia sacrificiilor și paterul ofrandelor – cârja pontificală, caliciul comuniunii, crucea și divina ostie, toate semnele religiei corespund celor patru semne hieroglifice ale tarotului, explicația hieratică a celor patru litere ale mării tetragrame divine.

Ceea ce a atras atenția lui Court de Gebelin pe când descoperirea tarotului au fost hieroglificele de pe cea de a douăzeci și una foaie care poartă titlul *Lumea*. Cartea nu este altceva decât cheia lui Guillaume Postel, reprezentând adevărul evident și

învingător, în mijlocul unei coroane divizate în patru părți de către patru flori de lotus. În cele patru colțuri ale cărții se văd patru animale simbolice care sunt analiza sfinxului și pe care Sfântul Ioan i-a împrumutat de la Iezechiel, tot așa cum Iezechiel le-a împrumutat de la sfincșii bicefali sau de la alți sfincși ai Egiptului și Asiriei. Aceste patru figuri pe care o tradiție, neînțeleasă nici măcar de Biserică, le oferă ca atribute celor patru evangheliști ai noștri reprezintă cele patru forme elementare ale Cabalei, patru anotimpuri, patru metale și, în sfârșit, cele patru litere misterioase ale *Torei* evreilor, ale roții lui Iezechiel și ale tarotului care, urmându-l pe Postel, este cheia lucrurilor ascunse de la începuturile lumii. Trebuie să remarcăm că *tarot* se compune din literele sacre ale monogramei lui Constantin; un *rho* grec, tăiat de un *tau* între *alfa* și *omega*, exprimând începutul și sfârșitul, pentru că, în Cabala, *jod*-ul și toți derivații lui sunt simbolul falusului și al creației; începutul și sfârșitul, exprimate astfel, prin aceeași literă, dau ideea unui început etern al ciclului divin și aici INRI este mai semnificativ și de o inițiere mai înaltă decât tarotul.

Dacă raportăm la aceste descoperiri forma hieroglifică a crucilor Bisericii primitive, vom fi uniți și de alte analogii. Primii creștini compuneau cu plăcere crucea din patru segmente de cerc: am văzut una cu zece crengi, ieșind unele din altele și patru fluvii la rădăcină; o copie a ei se află în cartea latină a lui Bosius despre triumful crucii. Primele cruci erau fără Hristos și purtau uneori un porumbel cu inscripția INRI pentru a lăsa să se înțeleagă că există un sens ascuns în această inscripție și numai Duhul Sfânt ne-o va putea explica. Adesea, cele patru animale cabalistice se află la cele patru colțuri ale crucii, devenind astfel o emblemă a filozofiei cuaternarului. Numeau „gnoză“ cunoașterea tuturor misterelor, dar secretul trebuia păstrat; profanările câtorva gnostici disidenți au făcut

să se piardă pentru Biserica oficială cheile xabalistice ale propriului sanctuar.

Cei care se îndoiesc de ce am avansat aici pot citi scrierile gnostice și ortodoxe ale sfântului Dionisie Areopagitul, ale Sfântului Irineu, ale lui Synesius și Clement din Alexandria. Dar, chiar fără a ieși din canonul cărților sfinte, vor găsi în *Apocalipsă* o claviculă completă magică și cabalistică, părănd calculată după numerele, simbolurile și figurile hieroglifice ale tarotului.

Regăsim, într-adevăr, aici sceptrele, cupele, săbiile și coroarele dispuse prin numere precise, corespunzându-și unele altora prin denarul și septenarul sacru; regăsim pe cei patru regi din cele patru părți ale lumii și pe cei patru cavaleri din cărțile noastre: femeia înaripată și verbul îmbrăcat în haine de împărat, apoi în costum de pontif cu mai multe diademe pe tiară. În sfârșit, cheia Apocalipsei care este viziunea cerului, identică cu numărul douăzeci și unu al tarotului, prezentându-ne un tron închis într-un dublu curcubeu și la cele patru colțuri ale coroarei cele patru animale sacramentale ale Cabalei. Coincidențele sunt cel puțin ciudate și dau mult de gândit.

Entuziasmat de descoperirea lui, Postel fu naiv încredințat că găsise cheia păcii universale a religiilor și viitorului liniștit al lumii. Atunci și-a scris el cărțile *Traité de la concorde universelle, Raison d'être du Saint-Esprit* pe care le dedică părinților Conciliului de la Trento sub titlul: *Clef des choses cachées depuis le commencement du monde*. Scrisoarea pe care le-a adresat-o e curioasă; pozează deschis în profet și declară episcopilor și învățaților că anatemele lor nu mai sunt de actualitate pentru că toți oamenii trebuie salvați (aceasta este consecința pe care o trage din unitatea și perpetuitatea revelației analogice și raționale ale lumii).

„Vă scriu“, le zise el, „acest adevăr, părinți ai mei, ca să nu-i mai pierdeți prin anatemă pe cei pentru care Iisus a murit; pentru că el însuși se află în toți și în fiecare, învățându-i prin

lumina conștiinței lor, în așa fel încât, glorificând adevărul, se folosesc ei înșiși de lege. Deschideți ochii, părinți, frați, copii ai mei; și vedeți cum, prin imprudența voastră, transformați răscumpărarea Mântuitorului într-un masacru al naturii umane! Sfânta Scriptură n-a fulgerat împotriva celor care au rămas de parte de ea. Ea promite, e adevărat, inițierea tuturor, dar tot ea spune: în orice popor, cel care face binele e agreat de Dumnezeu. Nu vedeți oare că faceți condiția creștinismului mai intolerabilă decât pe cea a iudaismului?“ Părinții Conciliului nu-i făcură lui Postel nici măcar onoarea de a protesta la adresa lui. Cartea și scrisoarea lui fură considerate opera unui nebun și o lăsară fără răspuns. Mai târziu, când învățatul nostru avansa câteva propuneri pentru salvarea speței umane, li se părură a heterodoxe și-l închiseră într-o mănăstire. Postel muri convins că va învia pentru a-i face pe oameni să înțeleagă marea lui descoperire privind cheile lumii oculte și misterele tetragramei; căci i se părea imposibil ca o asemenea revelație să rămână pierdută pentru viitorul omenirii.

Postel fu fericit că nu și-a plătit descoperirea, asemenea celui ce fusese mult mai mare decât el, și care și-o ispășise pe cruce cu șaisprezece secole mai devreme. E sigur că secretele înaltei Cabale erau considerate pierdute pentru Sinagogă și Iisus le-a descoperit, după cum mărturisește autorul evreu al cărții *Sepher Tuldos Jeschu*. Dogma catolică este izvorâtă toată din Cabala, dar sub câte valuri și cu câte ciudate modificări! Pluralitatea persoanelor în unitatea lui Dumnezeu s-a născut din primele trei litere ale tetragramei – *he* a fost luat drept fiu pentru a nu o deifica pe mamă, care trebuia să rămână umană și care, mai târziu, urmând previziunile lui Postel, pare a fi absorbit în ea toată onoarea atâtor persoane. În *Zohar*, o vedem pe mama divină, a doua concepție a Elohimilor, cooperând la creație, care ar fi fost imposibilă fără ea. Ea calmează și temperează rigurile *Jod*-ului patern; ea opune

apa focului și milostivirea mâniei: „Focul“, spun autorii *Zoharului*, „a tășnit din *Jod* ca un șarpe și ar fi ars pământul cu îmbrățișarea lui, dacă mama divină (lăudat fie numele ei!) n-ar fi strâns apele și n-ar fi rostogolit valurile peste capul încins al șarpe-lui.“ Aici, amintindu-ne că în ebraică *Maria* înseamnă „mare“ sau „sarea mării“, vom înțelege de ce e reprezentată cu luna la picioare; cabaliștii spun că luna este imaginea cteis-ului divin din *he* tetragramatic, a puterii materne a Elohimilor, și nu ne vom mai mira de această glorie imensă atribuită unei simple murtitoare care, prin imaculata concepție, urcă până dincolo de originile timpurilor. Fiul și-a glorificat mama pentru nașterea lui și mama fiului etern trebuie să fie eternă ca și el. Totul în cultul nostru amintește de numerele lui Pitagora, ternarul persoanelor divine, cuaternarul Evangheliilor, septenarul darurilor Sfântului Duh și al sacramentelor, decada sacră a decalogului. Duodenarul patriarhilor și al apostolilor; creația înfricoșătoare și maniheană a infernului, contrabalansând cerul, nu este decât o realizare exagerată a binarului echilibrant al lui Zoroastru, figurat în *Cabala Zoharului* prin doi bătrâni, din care unul pare umbra celui-lalt, *Macroprosop* și *Microprosop*, umbra umanității învăluind pe Dumnezeu și lumina lui Dumnezeu luminând umanitatea, în așa fel încât Dumnezeu pare pentru noi omul din cer, iar omul un fel de Dumnezeu al pământului. Astfel, toate absurditățile aparente ale dogmei ascund înalte și vechi și revelații ale înțelepciunii tuturor secolelor și de aceea creștinismul, îmbogățit cu atâtea rămășițe ale celor învinși, s-a ridicat deasupra iudaismului uscat și sărăcit, care nu-și mai înțelegea nici măcar alegoriile privind arca și candelabrul de aur. Dar, cu cât sunt mai frumoase și mai prețioase bogățiile intime ale dogmei universale și cabalistice, cu atât sunt mai deplorabile interpretările materialiste care se dau astăzi acestor mistere. A respinge dogma veche e ușor; dar ea respinge negarea ei prin chiar existența ei. Ce ar

trebui făcut deci pentru a învinge acest linx al timpurilor moderne? Trebuie să i se explice enigma și să-i fie revelată lui însuși? Trebuie aduse toate spiritele spre știința care dă seama chiar de aberațiile credinței și să ne întoarcem la sentimentul revelației unice permanente și universale a umanității. Această revelație, analogia explicată prin Verb, natura vorbind neîncetat minții, armonia matematică a lucrurilor ne demonstrează că partea este proporțională cu întregul și că întregul necesar infinit în absolut cere, fără explicație, ipoteza infinitului.

În câmpul imens al acestei ipoteze, umanitatea își lărgeste fără încetare cercul cunoștințelor și, prin cuceririle științei limitele regatului credinței. Or, ce devine credința în fața acestui curaj mereu invadator? Credința este speranța care-l mână pe Cristofor Columb înainte, când America se ascundea mereu ochilor lui, este încrederea în părțile necunoscute ale marelui tot, a căror existență ne este demonstrată prin părțile cunoscute; se vede bine că nu poate fi o negație a rațiunii; se vede bine, de asemenea, că obiectul credinței fiind necesar ipotetic în formă pentru că numai știința formulează, definițiile credinței sunt o confuzie a științei și a credinței. Veritabilul act de credință constă numai în adeziunea inteligenței noastre la rațiunea imuabilă și universală care exclude din imperiul primelor cauze orice monstruozitate și orice minciună. Ființa rezonabilă presupune cu necesitate rațiunea de a fi, ceea ce reprezintă absolutul, legea; ea este pentru că este, Dumnezeu însuși, în orice fel l-am imagina, nu poate exista fără rațiunea de a fi, numai nebunia poate, luând drept cauză a legii imuabile o autocrație personală arbitrată și inexplicabilă. Supremația impasibilă nemeritată și iresponsabilă a lui Dumnezeu ar fi cea mai mare nedreptate și cea mai revoltătoare dintre absurdități. Ce este Dumnezeu pentru noi? Dumnezeu este concepția nelimitată a unei personalități supreme. Pentru religiile

dogmatice el este altceva: pentru ele, Dumnezeu este primul și ultimul limitat al lumii ipotetice; dar, de fiecare dată, când Dumnezeu e definit, el este finit și deasupra cultului său și a altarelor sale, apar, pentru a hrăni aspirațiile neobosite ale umanității, altarele încă informe ale unui cult viitor și inscripția fără nume pe care atenienii au plasat-o pe cel mai divin și mai filozofic dintre temple: *Ignoto deo*.

DESPRE RELIGIE DIN PUNCT DE VEDERE CABALISTIC

Sentimentul religios există în om.

Natura nu face nimic fără scop și nu creează nicio nevoie fără obiect.

Religia este deci ceva real.

Ființa este Ființa.

Cuvântul Dumnezeu exprimă un ideal necunoscut în el însuși, dar foarte cunoscut prin diversele idei pe care și le fac oamenii despre el. Deasupra tuturor acestor idei, mai mult sau mai puțin înțelepte, stăpânește ideea unei inteligențe supreme și a unei puteri dintâi. Ideea abstractă a legilor matematicii care guvernează mișcarea universală; mânănește un număr mare de spirite care, văzând libertatea umană prinsă într-un fel în imensa mașină care ar fi universul; au impresia că această mașină, oricât de uriașă ar fi, este inferioară omului dacă nu are conștiință de sine. La atât se reduce sentimentul universal, fantezia desăvârșește restul; unii îl fac pe Dumnezeu impersonal, alții mulți personal; dar pentru știință rămâne un lucru dobândit, că Dumnezeu este ipoteza foarte probabil necesară a unei conștiințe supreme în matematicile eternității.

Spunem foarte probabil necesară pentru a respecta libertatea de conștiință a ateilor de bună-credință; dar Cabala, care este mama științelor exacte, nu admite îndoială când autorizează o ipoteză; și, plecând chiar de la existența sentimentului religios și de la numele care exprimă pentru toate națiunile și pentru toți oamenii ființa invizibilă și infinită, Cabala, spunem, conchide clar existența necesară pentru că Verbul atestă ființa, cum reflexul atestă trupul.

Omul nu-l poate concepe pe Dumnezeu decât ca pe un om infinit sau mai degrabă nelimitat; de unde ar putea să ia alți termeni pentru o altă imagine a divinității? Urmează că tot ceea ce tinde să definească și să personalizeze pe Dumnezeu cade fatal în antropomorfism și, în consecință, în idolatrie.

Iată de ce Cabaliștii au distins ființa reală a lui Dumnezeu de ideea despre el, aflată în om și această idee umană este singura care are un nume precum cel de Jehova sau Adonai. În privința realității supreme, aceasta este pentru ei inapreciabilă, indicibilă, indefinită. Apreciind, de altfel, așa cum am mai spus, realitățile divine prin mirajele sau prin umbra lor în spiritul uman, ei cred că acest miraj sau umbră prezintă toate noțiunile divine în sens invers și că știința ar trebui să le așeze la loc pentru a ajunge la armonia care rezultă din analogia contrariilor.

Judecata lucrurilor comune prin antiteză este un mare secret al Cabalei și una din cheile oculte ale exegezei. Cheia este reprezentată prin două triumphiuri, unul drept, altul răsturnat, formând steaua în șase colțuri a pecetii misterioase a lui Solomon. Fiecare din aceste două triumphiuri, luat separat, reprezintă o idee incompletă și în consecință radical falsă despre absolut; numai împreună reprezintă adevărul.

Să aplicăm acestea pentru înțelegerea Bibliei. S-o deschidem la primul capitol al Genezei, de exemplu. Găsim în el istoria creației lumii în șase zile. Să răsturnăm sensul, să luăm

antiteza; vom avea creația lui Dumnezeu în șase nopți. Aici e nevoie de o explicație; Dumnezeu, ne spune Geneza, l-a făcut pe om după chipul său și filozofia probează că omul și-a făurit un Dumnezeu care să-i semene. Ei bine, faptul filozofic a servit de bază afirmării teurgice întemeiate pe analogia contrariilor. Progresul observat în spiritul uman, încercând să-l formuleze pe Dumnezeu, a revelat lui Moise, prin antiteza și analogii contrariilor, perioadele succesive ale creației. În două cuvinte, neputându-l judeca pe Dumnezeu decât prin mirajul său în inteligența umană, Moise a urmărit contururile acestui miraj și l-a așezat la loc mental. Așa a ajuns el la cosmogonia lui prin studiul teogoniei universale.

Primul capitol al Genezei, răsturnat Cabalistic, dă un rezumat luminos teogoniei universale și nașterii sale progresive în spiritul uman. Luat izolat, rezumatul ar putea părea ireligios, reprezentând divinitatea ca pe o ficțiune umană. Textul lui Moise, luat separat, pare o fabulă și neliniștește rațiunea; dar dacă unim cele două contrarii pe care le formează steaua cu cele două triumphiuri, vom fi uimiți de adevărul și lumina ei. Fiecare poate citi textul în Biblie și iată inversarea lui, cel puțin cu privire la Geneză:

GENEZA OCULTĂ - PRIMUL CAPITOL

„Veșnice, imensitatea cerului și întinderea pământului au creat în om ideea de Dumnezeu.

Dar ideea era nedeterminată și vagă, o mască de întuneric peste o imensă fantasmă, și spiritul omului plutea în aceste concepții ca pe ape.

Și a zis omul atunci: *Să fie o inteligență supremă! Și a fost o inteligență supremă.* Și omul a văzut că ideea era frumoasă și a separat spiritul

luminii de spiritul tenebrelor, a numit Dumnezeu spiritul luminii și diavol spiritul întunericului și a făcut un regat al binelui și unul al răului. Aceasta a fost prima noapte.

Și a zis omul: să se facă o despărțire de netrecut între visele cerului și realitățile pământului! Și a făcut despărțirea și a separat lucrurile de sus de cele de jos, așa a fost. Și a numit despărțirea sa imaginară cer; și a fost o seară și o dimineață și a venit a doua noapte.

A zis omul: Să despărțim în cultul nostru mulțimea norilor de întinderea uscată a cerului. Și a dat cerului fără ape numele de tată; mulțimea norilor a numit-o mamă. Și a văzut omul că totul era frumos și a zis: să se însămânțeze în cer toată iarba simbolurilor din care să răsară dogmele unele după altele, ca să-mănța din iarbă și iarba din sămânță.

Să sădim pomul edenic cu fructe misterioase și mereu roditoare. Și cerul își crească simbolurile ca iarba și arborii misterioși roditori. Și omul a văzut că e frumos. Și a mai fost o seară și a mai fost o dimineață, și veni a treia noapte.

Și a zis omul: să fie astre mistice pe cerul meu; și ele să-și împartă știința și ignoranța, ziua și noaptea! Și așa a fost și omul a creat două divinități splendide: una mare pentru inițiați, una mică pentru neștiutori și puzderie de zei ca o puzderie de stele. Și el îi exila din cer încoronându-i regii pământului și a făcut o despărțire clară între știință și ignoranță, între zi și noapte. Și a văzut omul că e frumos și a fost seara și a fost dimineață; și veni a patra noapte.

Și a zis omul; norii să nască dragoni zburători și animale fantastice. Și norii făcură să răsară monștri pentru a speria copiii și diavoli cu aripi; omul îi binecuvânta zicând: creșteți și înmulțiți-vă și umpleți cerul și pământul; și omul plasează pe altare, rând pe rând, toate animalele pământului. Și a fost seară și a fost dimineață și veni a cincea noapte.

Omul se închina animalelor și reptilelor de tot felul; văzând că totul i-a reușit, a zis: să facem un Dumnezeu după chipul și asemănarea noastră, să fie regele leviatanilor mitologici, al monștrilor cerului și al coloșilor infernului. Și omul l-a creat pe Dumnezeu după chipul și asemănarea lui. Îl făcu după chipul lui și-l binecuvântă zicându-i: Crești și înmulțește-ți imaginile, îți dau imperiul cerului și stăpânirea pământului. Și așa a fost. Omul a contemplat tot ceea ce crease, era magnific. Și a fost seară și a fost dimineață și veni a șasea noapte.

Această Geneză ocultă este cea la care s-a gândit Moise înainte de a o scrie pe a lui și iată cum a raționat:

Materia este forma exterioară a spiritului. Inteligența acționează asupra ei și ea reacționează asupra inteligenței. Armonia rezultă din analogia acestor două contrarii.

În spiritul omului care luptă împotriva materiei, legile progresului sunt analoage cu cele ale mișcării și ale progresului chiar în sânul materiei.

Deci creația lumii în afara lui Dumnezeu trebuie să fie analoagă cu ideea de Dumnezeu în om.

Astfel, luând ca bază numerală ternarul sacru și duplicația care-i exprima mirajul Moise și-a scris cosmogonia în șase zile, analoage cu cele șase nopți ale inițierii umane în toate misterele religioase.

Această cheie a revelației este aceea a tuturor practicilor religioase și a influenței lor asupra civilizațiilor și a destinelor umane.

Să ne explicăm:

Data fiind acțiunea gândului asupra formei și reacția analogică a formei asupra gândului, trebuie să conchidem că obiectele exterioare acționează asupra omului sau reacționează asupra lui în măsura în care el acționează asupra lor. Omul, după idealul său divin, a construit un templu, apoi, impresionat de templul pe care l-a făcut, n-a putut intra în el fără să-și aducă aminte

de Dumnezeu. Idealul vag s-a materializat, a devenit o realitate vizibilă, palpabilă pentru om. Să spunem oare că se înșela pe sine însuși? Da, fără îndoială, în măsura în care forma cuprinde și defectiunile idealului său, dar nu în măsura în care realizează perfecția și adevărul.

Astfel, religia a creat cultele, cultele au creat pietatea care este forța religiei.

Ceremoniile religioase sunt practici ale înaltei Cabale, iar magia proscrisă nu e atât de periculoasă decât în măsura în care ea poate pune stăpânire pe aceste practici imitându-le.

Practica este verbul în acțiune. Omul care-l practică este, cu voia sau fără voia lui, cucerit de doctrina ale cărei ritualuri le îndeplinește.

Dacă Iulian a abandonat creștinismul, a făcut-o pentru că nu l-a practicat liber niciodată și pentru că se deda în secret la ceremoniile elenistice. Biserica e conștientă de această forță și de aceea pare a se ocupa mai mult de practicile exterioare decât de sentimentele interioare; împărtășiți-vă, zice ea, și veniți la slujbă, restul vine de la sine.

E sigur că sectarii magiei negre invocau și-l vedeau pe diavol, dând astfel trup și realitate chiar idealului absurdului. Actele autentice ale atâtor procese de magie nu ne permit să ne îndoim.

Exaltarea care fabrică viziunea este contagioasă și se comunică cu rapiditatea electricității tuturor acelor pe care forța rațiunii nu-i pune în gardă împotriva acestei influențe naturale. Așa se explică fenomenele spiritelor din America. Astfel, teologii serioși sunt toți de acord în a declara că o viziune nu dovedește nimic în materie de doctrină. Declarația maeștrilor trebuie să-l pună pe omul comun în gardă împotriva revelațiilor supranaturale și a profețiilor fondate pe viziuni.

Marele și nenorocosul împărat Iulian a avut nefericirea să creadă serios în zeii lui întemeindu-se pe încrederea în viziunile

pe care i le procurau Jamblicos și Maxim din Ephes. Credulitatea evreiască sau creștină îl lasă pradă entuziasmelor de ultimă oră, mai universale și mai puternice decât ale lui. A fost luat și târât de curent. Se povestește despre regele Ludovic cel Sfânt un lucru care-l onorează peste măsură. Într-o zi veniră să-l cheme în mare grabă să fie martorul unui miracol care se desfășura în capelă. Hristos se făcuse vizibil în ostie și-și manifestase prezența în fața unei mulțimi de martori. „De ce să mă duc?” a întrebat Ludovic cel Sfânt. „Eu cred în prezența reală a lui Iisus Hristos în ostie, tocmai pentru că nu-l văd; dacă l-aș vedea, n-aș mai crede”.

Un miracol public este o dovadă de exaltare și, în consecință, de sminteală colectivă; credința nu se propagă cum se propagă ciuma din ciumă. Nebunia crucii (cuvântul îi aparține Sfântului Petru) nu este decât un remediu homeopat la nebuniile orgiace și luxuriante ale secolului lui Caligula și Nero. Posturile stiliților nu erau decât reacția rațională împotriva smintitelor supeuri ale lui Claudius și a festinurilor lui Trymalchio. Sfântul Anton a protestat față de Petronius și animalul imond care-i servea de câine era satira vie a moravurilor romane ale decadenței.

Astfel, Seneca, la festinurile lui Nero, lăuda și invidia peste măsură austeritatea lui Diogene, iar Sfântul Anton în deșert visa epopeele de beție și destrăbălare care ar face să pălească invențiile lui Tigellinus. Armonia rezulta din analogia contrariilor.

Exaltarea se produce prin următoarele mijloace fizice:

1. tensiunea continuă și periodică a spiritului;
2. postul;
3. reprezentările și imaginile;
4. muzica și cântecele analoage obiectului entuziasmului;
5. fumigațiile și parfumurile.

Cum să ne mai mirăm că persoanele pioase pot fi contaminate de revelații și extaze. Dar, este adevărat, că se poate, prin aceleași mijloace, obține viziunea intuitivă a lui Kichatan, Pimpocau sau Parabavastu, adică a acelor hidoase fantome care-i cuprinde pe toți zeii minciunii, Satan!

Rezultă de aici că în mod esențial cultele sunt magice:
Ele făuresc prin ele însele lucrarea religioasă, adică exaltarea creatoare de intuiții ale credinței în viziuni: fie celeste, fie infernale.

Culte sunt, urmând mai mult sau mai puțin morala, o terapie sau o otravă pentru spirit.

Rezultă de aici:

Religiile fără ceremonii sunt culte reci și ineficiente.

Protestantismul nu poate produce, de exemplu, decât un entuziasm izolat și foarte rar.

El este mai mult o negație decât o afirmație religioasă.

El nu posedă nici cheia profețiilor, nici sursa inspirațiilor, nici bagheta miracolelor.

El este incapabil să-l creeze pe Dumnezeu și, în consecință, nu va crea mari sfinți.

Se vede de aici cât de mult se înșală cei care visează religii raționale, fără mistere, fără mitologii și fără sacrificii.

Ei visează o religie fără religie.

Religia este creația magică a unei lumi fantastice făcute sensibile prin credință.

Ea este realizarea aparentă a ipotezelor ultraraționale; este satisfacerea unei nevoi de minuni comună femeilor, copiilor și tuturor celor care le seamănă.

Dacă religia catolică este bolnavă de ceva, este pentru că a făcut prea multe concesii raționalismului secolului al XVIII-lea și nu mai trăiește decât din ceea ce i-a mai rămas din intoleranța ei.

Cei care vor s-o umanizeze vor s-o ucidă și ea simte exact.

Dacă o altă religie ar trebui să-i urmeze, va fi cu necesitate o religie și mai puțin rațională și, în consecință, mai puternică.

Afirmația religioasă este antiteza afirmației raționale și armonia filozofică rezultă din analogia celor două afirmații contrare.

Creștinul care ia cerul drept patrie, merge din punct de vedere moral cu picioarele în sus și capul în jos.

Astfel, cerul devine un miraj al pământului.

Unirea religiei cu filozofia trebuie să se săvârșească chiar prin distincția lor care le permite să se alieze asemenea celor două triunghiuri ale stelei lui Solomon, că sabia cu teaca ei este ca plinul cu golul.

Iată de ce spiritualul este negația temporalului, iar regalitatea și bogăția, moartea puterii sacerdotale, distrugând miraculosul misiunii ei, ațâțând neîncrederea și gelozia instinctelor materiale.

Iată de ce puterea temporală se acoperă de ridicol când vrea să se amestece în puterea spirituală pentru că e mereu suspectă de interese materiale.

Se va râde întotdeauna de un maestru care spune: Dumnezeu vrea ca voi să mă ascultați. Dar un om cu adevărat independent de un cezar va spune lumii: ascultați de cezar! Va fi crezut, mai ales că e evident că nu are nevoie de nimic de la cezar.

Iată de ce preoții nu se pot însura și să rămână preoți. Nimeni nu e profet în țara lui și femeile geloase vor cere socoteală bărbatilor cu privire la confesiunea vecinilor.

Vechii magi erau celibatari. Pitagora și Apollonius erau abstinenți. Păgânismul chiar avea vestale. Ceea ce este anormal și într-un fel lipsit de rațiune într-un celibat îl face să fie esențialmente religios. Lumea simte exact pentru că protestează față de celibatul la preoți, dar îi disprețuiesc pe preoții căsătoriți.

Ciudat lucru! Religia este cea mai umană dintre toate instituțiile, iar filozofia este lucrul cel mai divin în viața intelectuală a umanității. Religia este sinteza pasiunilor lacome după un bine infinit, ambiția împinsă până la delirul deific, disperarea voluptății blazate sau nesatisfăcute, refugiată în extaz, orgoliul mai ales, orgoliul imens care crede că se umilește în fața lui Dumnezeu! Orgoliul care se acuză de a-l fi ofensat pe

Dumnezeu și tulbură armonia luminilor! Filozofia, dimpotrivă, curajoasă în îndoială, modestă în mândrie, nu crede decât în experiență și nu vrea să datoreze nimic decât muncii. Dar așa cum am presimțit, religia singură și filozofia singură sunt două erori. În adâncurile uneia se află suicidul ascetic și toate crimele fanatismului; în adâncul celeilalte se află disperarea scepticismului și abrutizarea indiferenței absolute. Religia și filozofia, ca *eros* și *anteros* din mitologia antică, sunt făcute pentru a se susține reciproc, luptând una împotriva celeilalte. Au fost necesare victoriile lui Voltaire pentru a susține orgoliul lui Chateaubriand și fără Biblia, în sfârșit explicată, n-am fi admirat niciodată *Geniul creștinismului*.

Mișcarea este viață și legea mișcării împinge întotdeauna opinia spre extreme; dar un proverb spune că extremele se ating și exagerările contelui de Maistre se deosebesc puțin de acelea ale lui Marat. Ne împărțim încă între contele de Maistre și Marat, confundându-i, între două tabere, în același respect și aceeași indiferență pe Fenelon, Vincent de Paul sau pe Volnay. Oamenii prea buni și prea puternici sunt în afara luptei. Adevărul este scos la concurs; dar toți cei care-l găsesc sunt condamnați la tăcere, altfel, totul s-ar termina.

„Iată de ce“, spunea Hristos, „vă vorbesc în parabole, că văzând să nu vedeți, și auzind să nu înțelegeți; altfel, toți s-ar converti și ar fi salvați.“

Nu trebuie deci să se convertească toți sau, ca să traducem și mai bine, să se întoarcă din drum în același timp. Nu trebuie deci să se salveze toți, adică să fie scoși prin inițiere în afara luptelor contrariilor. Toți sunt chemați, totuși, dar foarte puțini aleși; condițiile inițierii sunt în așa fel formulate ca numai un număr mic de concurenți să le poată îndeplini, într-un imens concurs care se reînnoiește de la o vârstă la alta, durând până la alegerea și salvarea tuturor.

Nici religia, nici filozofia singure nu fac inițiați, ci numai alianța acestor două lumini. Apoi inițiații creează, după voia lor, pentru omul comun, religia și filozofia. Fabule, pe de o parte, raționamente temerare de cealaltă, și în mijloc știința credinței și credința științei care se îmbrățișează și guvernează lumea. Religia, femeie și suverană prin poezie și iubire. Progresul științific, bărbat, trebuind să guverneze și să apere nevoile femeii prin energie și rațiune.

Cei care privesc din unghiul extrem și absolut al lui Voltaire pentru a judeca religia sunt uimiți și indignați s-o vadă protejată și dominată. În ochii lor, ea nu este decât o serie abrutizantă de minciuni interesate și de practici imbecile; dar ei judecă la fel de prost ca Marie Alacoque, dacă ar mai trăi și ar mai putea să judece lucrurile științei, progresului și libertății. În toate lucrurile trebuie să se țină cont de ceea ce este.

Că puritanismul rigid al unui filozof celibatar nu înțelege cum li se pot spune povești copiilor sau grațioase minciunile pentru a-i liniști, că el se poate indigna împotriva doicilor și a maurelor, natura nu ține cont deloc de furia filozofului; dar un înțelept, lăsând curs liber sacerdoțiului feminin, va supraveghea alegerea poveștilor, se va opune celor înfricoșătoare, va nega existența vârcolacilor și a Mumei Pădurii, împiedicând astfel slăbirea rațiunii abia înmugurite a copilului. A înșela popoarele pentru a le exploata, a le supune și a le întârzia evoluția sau a o opri chiar, dacă este posibil, aceasta este crima magiei negre; dar a le instrui prin alegoriile dogmei și poezia misterului, a crește sufletele lor pentru grandoarea speranțelor, a le câștiga pentru înțelepciune prin sublime și ingenioase nebunii, aceasta este magia luminii, secretul cabalistic al adevăratei religii.

O mare nefericire s-a întâmplat creștinismului. Divulgarea misterelor de către gnostici; provocând respingerea gnozei, popoarele și-au încredințat soarta unor ignoranți: s-a proclamat

egalitatea în fața credinței, iar orbii au devenit conducătorii orbilor, așa cum s-a temut Maestrul. Ce s-a întâmplat? Virtuțile de jos fiind imposibile sus, conducătorii sacerdoțiului s-au trezit fără știință și fără virtuțile necesare înaltei lor demnități. S-au constituit atunci în caste pentru a se sprijini unii pe alții în încercarea de a restabili vechile probe, dar fără o inițiere treptată, în așa fel încât, pentru a supune voința ucenicului, educația clericală usucă inimile și amortește mintea. De aici se trag toate relele religiei și, prin urmare, cele ale societății. Iată de ce cuvântul predicatorilor este atât de rece și de inefficient. Cum ați vrea să vă faceți să iubiți o lege pe care ei înșiși o poartă ca pe un jug încă din copilărie? Cum să vorbească ei inimilor când ale lor au fost reduse la o tăcere veșnică?

Sacerdoțiul actual face, de altfel, eforturi disperate pentru a menține dogmele vechi pe care secolul al XVIII-lea le-a demistificat. Nu se pun petice rochiei lui Isis, iar zeitățile în haine peticite nu inspiră nicio încredere. Ceea ce trebuie este un nou val, iar poezia populară se ocupa să-l creeze, pentru că lumea nu poate rămâne prea mult timp fără religie.

Am spus că practicile religioase sunt un mijloc de a provoca extaze, iar fenomenele naturale ale extazului sunt luate de omul comun drept miracole. Aceste fenomene sunt:

1. Insensibilitatea la orice leziune sau durere.
2. Viziunea sau somnambulismul, mai mult sau mai puțin lucid.
3. Elocvența improvizată și știința infuzată prin excitația și comunicarea directă cu gândurile celorlalți.
4. Supraabundența fluidică, în stare să opereze efecte extraordinare, cum ar fi comunicarea imediată a extazului și a tuturor fenomenelor cărora aparțin, vindecarea instantanee a anumitor boli, suspendarea aparentă a câtorva legi ale naturii, gravitația,

de exemplu, cum se întâmplă zilnic în America și prin alte părți, pe unde se văd mese ridicându-se și plutind în aer, fără ca nimeni să le atingă.

Se știe că asemenea fenomene se produc în timpul convulsiilor din cimitirul Saint-Médard. Femei în stare de extaz se ridică de la pământ, o pot constata chiar dușmanii jansenismului, dar ei atribuie miracolul demonului și aduc drept dovadă indecența acestor ascensiuni aeriene, în timpul cărora fustele femeilor (vedeți controversele timpului) se ridică de la sine, împotriva oricărei legi fizice, odată cu mișcarea ascensională a femeii în convulsii. Această complicație a miracolului nu dovedește oare existența unui agent natural, a unei forțe motrice ivite din starea de surexcitație, nu numai a unei persoane, ci și a unui întreg cerc de entuziaști? Și dacă această forță motrică există cu adevărat, dacă ea poate în anumite situații să contrabalanseze legea gravitației, de ce extaticii și somnambulii n-ar putea merge firesc pe ape? Numai natura face miracole; fanatismul le exploatează, știința le explică. Înțelepciunea se servește de ele pentru triumful rațiunii și al progresului.

CLASICII CABALEI - TALMUDIȘTII ȘI TALMUDUL

Importanța Talmudului, negată cu deriziune de ignoranța creștinilor și de orbirea susținută de superstițiile omului comun față de evrei, se bazează în întregime pe marile și imuabilele adevăruri ale Cabalei.

Talmudul, al cărui nume se compune din Thau-ul sacru și un cuvânt ebraic cu sensul de învățătură, conține șapte părți distincte pe care știința trebuie să se ferească să le confunde. *Mischna* sau *Talmudul Ierusalimului*, cele două *Chemara* sau *Talmudul*

Babilonului, Thosphata sau adunările, Beritchita sau appendicele, Muraschim sau comentariile alegorice; Haygada sau povestirile tradiționale.

Talmudiștii, cei care au realizat această lucrare, le aparțineau celor trei clase de rabini a căror autoritate succesivă a conservat, interpretat și comentat textele primitive. Tenaimii sau inițiații, amoraimii sau discipolii obișnuiți ai tenaimilor; au urmat massoreții și chachaminii, conservatorii orbi ai textelor, calculatori sistematici ai semnelor a căror valoare absolută nu o cunoșteau, învățați care nu mai vedeau în Cabala decât jocurile matematice ale unei Gematrii prost înțelese și ale unei insuficiente Temurah.

La evrei ca și la creștini, tendințele Bisericii oficiale sau ale sinagogii au fost întotdeauna dirijate spre materializarea semnelor pentru a i se substitui ierarhiei de influența temporală ierarhia științelor și virtuților. Astfel, înainte de venirea lui Hristos, profetia, reprezentând inițierea și progresul, se afla întotdeauna în luptă deschisă sau într-o ostilitate surdă cu sacerdoțiul; fariseismul a persecutat noua școală esseniană, al cărei fondator era Iisus, și s-a opus mai târziu predicilor discipolilor lui Hillel și Chamai. Mai târziu, kohanimii fură încă și mai ostili israeliților inițiați la Școala din Alexandria și sinagoga chachaminilor și a massoreților nu i-au lăsat în pace pe kohanimi sau excelenții maeștri decât datorită aceluiași ocultism care a fost una din rădăcinile secrete ale instituțiilor masonice în timpurile întunecate ale Evului Mediu. Deci nu sinagogii oficiale trebuie să-i cerem cheile înaltei Cabale și sensul ascuns al Talmudului; reprezentanții actuali ai vechii teologii biblice vă vor spune că Maimonides, această mare lumină a Israelului, nu numai că nu era cabalist, dar că privea ca inutil și periculos studiul Cabalei. Maimonides venera totuși Talmudul și semăna în misticism cu acei utopiști care resping creștinismul, închinându-se la Evanghelie. Niciodată, în niciun timp,

inconsecvențele n-au speriat spiritul uman. Dacă Talmudul n-ar fi la origine marea cheie cabalistică a iudaismului, nu s-ar înțelege nici existența ei, nici venerația tradițională al cărei obiect era. Într-adevăr, am citat textul catehismului israelit, care ar trebui să-i facă pe toți credincioșii evrei să considere Talmudul culegerea clasică și autentică a legilor secrete ale lui Iehova, păstrate prin înțelepciunea lui Moise ca învățătură tradițională a tribului sacerdotal. Știm de altfel că acest corpus al teologiei oculte este, la modul pozitiv ceea ce toți inițiații serioși au considerat ca ansamblul Cabalei. Astfel, cheia acestei științe, care deschide toate porțile secrete și ne lasă să pătrundem în adâncurile Bibliei, trebuia să se potrivească la toate misterele Talmudului, altă biblie a unei convenții, imaginată numai pentru a pune la încercare cheile biblice. Iată de ce talmudiștii, doritori a face înțelese învățărilor sensul alegoric al anumitor pasaje evident absurde ale cărților sacre, supralicitau această absurditate, oferind drept explicație unui text improbabil un comentariu perfect imposibil. Să urmărim un exemplu al acestei metode:

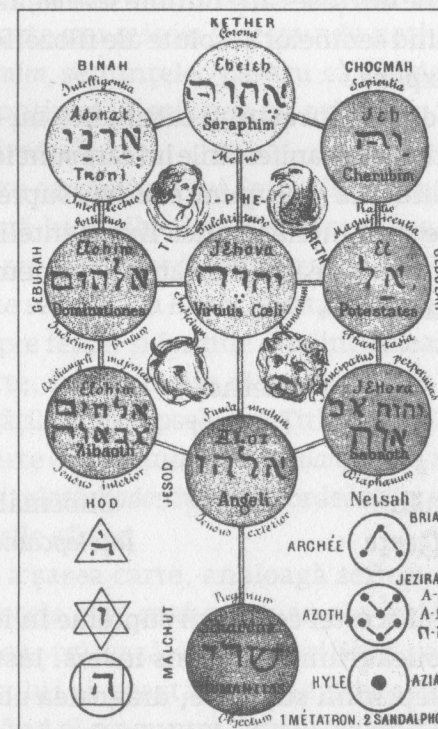
Autorul cărții alegorice a lui Iov reprezenta forța brutală sub emblema a doi monștri, unul terestru și celălalt marin, pe care-i numește Behemoth și Leviathan. Nu fără o intenție cabalistică, el folosește aici numărul 2 sau binarul, pentru că forța brutală își face întotdeauna concurență ei înșiși prin legile providențiale sau fatale ale echilibrului și, tot așa cum în generația eternă a lucrurilor armonia rezumă din analogia contrariilor, în excesele titaniene ale forței, armonia se conservă sau se restabilește prin antagonismul egalilor. Iată ce a vrut să spună autorul cărții lui Iov și iată cum au supralicitat talmudiștii această ficțiune.

„Elohim învoise marea să-și aleagă un stăpân vizibil și pământul să-și aleagă un rege.”

– Ne aduce aminte de fabula cu broaștele și cocorul.

- Unde e Voltaire să râdă de monstruoasa sărătură, de Dumnezeu bucatar și de banchetul consumator de înfricoșătoare mumii. Suntem de acord cu el că uneori alegoriile rabinice pot șoca bunul-gust francez, care nu avea de unde să știe și nici să cunoască această capodoperă de rafinament literar. Dar ce ar zice cei care o iau peste picior, dacă fabula lui Leviathan și Behemoth i-ar face să înțeleagă soluția răului? Ce ar răspunde dacă li s-ar spune, de exemplu: Diavolul creștinismului reprezintă excesele oarbe ale forței vitale, dar natura conservă și menține echilibrul, monstruozițările au și ele rațiunea lor de a fi și vor sluji mai devreme sau mai târziu la alimentarea echilibrului universal. Nu vă temeți de fantome. Tot ce e deasupra omului trebuie să fie mai frumos și mai bun decât omul: sub el se află animalul și animalul, oricât de uriaș ar fi el, trebuie să devină auxiliarul și hrana omului. Copii poltroni, nu vă temeți deci că diavolul vă va mânca! Fiți oameni și-l veți mânca voi pe diavol, pentru că diavolul, adică spiritul absurdității și al prostiei, nu se poate ridica mai sus decât animalul. Iată ce

Închipuiți-vă acum un comentator kohanim sau massoret lu-
ând literalmente alegoria talmudică a faptelor, discutând serios
asupra calității literare, dovedind existența reală a lui Leviathan
și Behemoth, stabilind, de exemplu, că Luna era locul în care
tatăl etern a preparat sărătura, că a putut să-i transporte acolo
după ce i-a despicat și le-a dat sare etc. etc. și veți avea o idee
despre întreaga redactare a Talmudului, despre luminile lui
voalate și naivele lui greșeli.

Sefirotele cu numele divine.
Cheia notiunilor teologice după Evrei.

Primul Talmud, singurul veritabil cabalistic, *Mischna*, a fost redactat în veacul al II-lea al erei creștine de ultimul conducător al tenaimilor Rabbi-Jehuda-Hakadosch-Hanassi, adică *Iuda preasfântul* și *Prințul*. Numele de *kadosh* și de *prinț* erau date marilor inițiați în Cabala și s-au conservat printre adepții masoneriei oculte și a rosacrucienilor. Rabbi Jehuda și-a compus cartea urmând toate regulile înaltei inițieri, a scris-o pe dinăuntru și pe dinafară, cum spunea Iezechiel și Sfântul Ioan, și i-a indicat sensul transcendental prin litere sacre și numerele corespunzătoare lui Bereschit din primele șapte sefirote. *Mischna* se compune din șase cărți numite *sederim*, ale căror ordine și subiect corespund semnelor absolute ale filozofiei cabalistice, după cum vom explica.

Am mai spus deja că învățătura cabalistică nu-l definește pe Dumnezeu, ci-l adoră în manifestările lui care sunt ideea și forma, inteligența și iubirea; ea presupune o putere supremă sprijinită pe două legi, care sunt înțelepciunea fixă și inteligența activă, cu alte cuvinte, necesitatea și libertatea. Obținem un prim triunghi conceput astfel:

Kether
Coroana

Binah
Inteligența

Chocmah
Înțelepciunea

Apoi ca miraj al acestei concepții supreme în idealul nostru stabilesc un al doilea triunghi în sens invers. Justiția absolută corespunde înțelepciunii supreme, dragostea absolută corespunde inteligenței active sau libertății, iar frumusețea supremă, care rezultă din armoniile Justiției și ale iubirii, corespunde puterii divine.

Gedulah
Iubirea

Geburah
Dreptatea

Tiphereth
Frumusețea

Reunind cele două triunghiuri și înlănțuindu-le, se formează steaua arzând sau pecetea lui Solomon, adică expresia completă a filozofiei teologice a lui Bereschit sau a genezei universale.

Pe această bază a stabilit Rabbi Iehuda diviziunile operei sale, prima carte sau *sederim* corespunde noțiunii de *kether* și e intitulată *Zeraim*, semințele, pentru că în ideea coroanei supreme este conținută noțiunea de principiu fecundant și de producție universală.

A doua carte corespunde lui Sefir din *Chocmah*; se intitulează *Moed* și tratează lucrurile sacre din care nu se schimbă nimic, pentru că ele reprezintă ordinea eternă.

A treia carte se referă la *Binah*, libertatea sau puterea creatoare și discută despre femei și familie și se intitulează *Naschim*.

A patra carte, inspirată din ideea de *Geburah* sau Justiție, tratează nedreptățile și pedepsele lor. Titlul este *Naschim*.

A cincea carte corespunde lui *Gedulah*, adică milostivirii și iubirii, este intitulată *Kadoschim* și abordează credințele mântuitoare și lucrurile sfinte.

În sfârșit, a șasea carte, analoagă sefirotei lui Tiphereth, conține secretele cele mai ascunse ale vieții și ale moralei privitoare la ea, tratează despre purificări, adică despre medicina sufletului și poartă numele misterios de *tharoth* sau *tarot*, exprimând el singur tot sensul ascuns al roții simbolice a lui Iezechiel și al numelui *torah*, dat încă în zilele noastre de rabinii evrei cărții lor sfinte.

La începutul cărții *Mischna*, Rabbi Jehuda-Hakadosch-Hanassi a plasat tradiția vechilor înțelepți ai iudaismului. Simt proverbele și sentințele succesorilor lui Solomon sub semnul suveranei înțelepciuni: Prin trei lucruri, zicea Simon cel drept, subzistă lumea:

„Învățarea legii“

„Datoriile cultului“

„Operele de caritate“.

Iată încă o dată triumghiul cabalistic, legea stabilă, cultul progresiv și caritatea, care este viața și rațiunea comună cultului și legii.

Antigonus a spus: „Nu fiți asemenea slugii care ascultă pentru plată. Răsplata să fie chiar în ascultarea voastră și respectul lucrurilor superioare să vă fie inerent.“

Nu există aici nicio superstiție și ar trebui să se gândească la ele un mare număr de catolici.

- Ziua e scurtă, zicea Rabbi Tarphon, nevoia e mare, și lucrătorii leneși, dar asta nu înseamnă că ei nu-și vor câștiga banii pentru ziua de lucru, stăpânul răspunde pentru ei și suplinește prin activitatea lui indolența lor.

- Promisiunea salvării tuturor; negare îndrăzneță a păcatului și a răului, responsabilitatea providenței, care exclude ideea de pedeapsă în necesitatea temporală a suferinței, considerată numai un impuls pentru neglijența oamenilor.

Akabiaj zicea: „Să cunoști bine trei lucruri și nu vei păcătui niciodată:

De unde vii,

Unde te duci,

Și cui dai seama“.

Iată cele trei lucruri pe care trebuie să le știi pentru a nu face rău deliberat.

Cel care știe bine aceste lucruri nu vrea să păcătuiască, dar numai dacă nu e nebun.

Cel care nu le știe nu poate păcătui; cum ai putea să-ți îndeplinești niște datorii de care nici măcar nu știi?

Acestea sunt maximele culese de învățatul Iudas, sfânt și prinț, și așezate la începutul cărții semințelor sau a principiilor universale. Trecând apoi de la modul figurat la modul pozitiv, ne vorbește despre agricultură. Aici Volnay și Dupuis pot descoperi calendarul celor mai înalte mistere ale religiei iudaice. Și de ce să nu se afle aici un calendar? Coroana lui *Kether* nu corespunde oare coroanei anului și sărbătorilor religioase, florile vizibile ale acestei diademe a înaltelor credințe? Dar filozofia transcendențială a Talmudului lasă foarte departe în urmă toate superstițiile credințelor materializate. „Cel care spune *Vreau să păcătuiesc, căci va veni ziua iertării* și voi fi izbăvit, acela face inutilă ziua iertării și nu va fi izbăvit de nedreptățile pe care le-a săvârșit de bunăvoie.“

- Păcatele, mai spun talmudiștii, când sunt între om și Dumnezeu, Dumnezeu le poate izbăvi în ziua iertării; dar când sunt între om și om, adică interesează dreptatea între frați, numai omul le poate ierta, declarând în fața legii că paguba a fost reparată.

E magnific și nu mai e nevoie de comentariu.

Aceasta este înțelepciunea care prezidează sărbătorile Israelului descrise în a doua carte a Talmudului Ierusalimului, atât de strâns legată de prima, pentru că una tratează lucrarea câmpului și a sufletelor, cealaltă abordează cultul lui Dumnezeu și al calendarului simbolic.

A treia carte *Sederim* este consacrată în special femeilor și principiului fundamental al familiei. Jurisprudența talmudică nu desparte pe om de femeie și nu încearcă prin întrebări iritante de egalitate sau de superioritate să stabilească antagonismul în iubire, ceea ce ar însemna să distrugă și să nege iubirea; pentru cabaliști, femeia nu este nici egală, nici slujnică, nici stăpână, nici asociată bărbatului; ea este chiar bărbatul

conceput cu o dimensiune afectivă și maternă. Femeia are toate drepturile bărbatului în bărbat și bărbatul respectă femeia. „Nicio nebunie să nu despartă ceea ce înțelepciunii divine îi place să unească, deoarece vai de cei care trăiesc singuri.“

Chestiunea de emancipare a femeii și egalitatea civilă sunt într-adevăr visuri de femei celibatate, dar în fața legii naturale, celibatul este o monstruozitate.

„O, suflet al sufletului meu, inimă a inimii mele și carne a cărnii mele“, zice cu emfaza lui orientală un inițiat în misterele *Mischnei*. Tu dorești să devii egala mea! Vrei să devii deci altceva decât mine! Vrei să-ți smulgi inima din inima mea, vrei să faci doi din ceea ce ar trebui să fie unul. Și așa cum Dumnezeu te-a făcut din carnea și oasele pieptului meu, tu vrei să scoți din tine, fără mine, ceva monstruos pentru a te completa și a mă înlocui în ființa ta! Dar când vei deveni rivala mea în iubire, vei putea fi egalul meu în dezolare și regrete?“

„Altarul plânge“, spune un rabin talmudist, „când soțul se desparte de soție“.

A patra carte din *Mischna* despre nedreptăți și despăgubiri este o culegere de legi civile net superioare tuturor codurilor Evului Mediu și la izvorul acestei legislații secrete trebuie raportată dăinuirea Israelului de-a lungul atâtor persecuții, precum și eliberarea lui prin industrii care este ultimul termen material al civilizației și salvarea tuturor drepturilor politice atât de greu și atât de complet recucerite în zilele noastre de copiii reabilitați ai foștilor paria israeliți.

Cărțile intitulate *Kadocshim* și *Tharoth* completează prin detalii ansamblul înaltelor tradiții evreiești și închid magnific ciclul revelațiilor lui Rabbi Jehuda. Vom prezenta mai departe frumoasa lucrare inițiativă conținând comentariile celor două *Ghemara* și exegeza aristotelică a lui Moise Maimonides.

Acest Maimonides era un învățat doctor și chiar un om mare, dar s-a ținut departe de studiul cheilor cabalistice ale Talmudului din oroarea de superstiție și reacția contra misticismului. În cartea sa *More Newouchime* (*Ghidul rătăciților*), în cele opt capitole, el coboară tradiția Talmudului la legile vulgare ale naturii și rațiunii, apoi, în *Jad Hacksaka* (*Mâna puternică*), el reunește credințele iudaice într-un simbol cu treisprezece semnificații, o capodoperă de simplitate și judecată care, chiar fără voia lui Maimonides, se raportează atât de precis la principiile celei mai pure Cabale că primele treisprezece chei ale taratului, marea roată cabalistică, corespund exact prin semnele lor hieroglifice celor treisprezece semnificații fundamentale ale simbolului lui Maimonides.

Asociațiile masonice s-au format atunci, preluând tradiția pierdută de evrei și proscrisă de creștini, pentru că numele chiar și attributele masoneriei se raportează la reconstrucția templului, visul universal al Cabalei. „Domnia lui Mesia va veni“, spune unul dintre părinții sinagogii, „când poporul va fi eliberat de opresiunea mai-marilor pământului.“

„Nu există veritabil israelit“, zicea un alt învățat, „pentru care templul să nu fie un edificiu imediat realizabil, căci el îl construiește în inima lui“.

Templul era o utopie socială și un simbol al guvernării perfecte, întemeiate pe ierarhia egalitară a inteligenței și meritului. Templierii, inițiați în Orient în această doctrină, erau deci veritabili și teribili conspiratori pe care papii și regii trebuiau să-i extermine pentru a-și conserva propria lor existență. Veni apoi Revoluția Franceză, care cufundă într-un haos universal amintirile amoraimilor, speranțele ioaniților și inițierile francmasoneriei. Vântul distrugerii a bătut și reconstructorii templului și-au lăsat planurile, echerile și compasurile printre ruine.

Templul trebuia totuși reconstruit și va fi; inteligența umană își atinge mai devreme sau mai târziu scopurile și niciodată un verb complet și rațional n-a fost proferat și repetat de-a lungul secolelor, fără să nu se creeze, mai devreme sau mai târziu, o realizare proporțională cu vastele lui aspirații și exactitatea calculelor.

Izvorâte din Cabala, mistica și iluminismul sunt vechi de când lumea și pământul, căci sunt umbra și contrastul luminii intelectuale. Negația absolută a adevărului nu constituie singura esență, pentru că neantul nu poate produce nici măcar acțiuni dezorganizatoare: răul este afirmarea minciunii, este deghizarea și murdăria adevărului, este binele pervertit și profanat, este verbul interpretat de falsificatori, este dezmățul introdus în ideile și legile generației pervertite în ordine intelectuală și morală.

Demonul nu este deci spiritul care neagă, a nega totul înseamnă a nu învăța nimic și, în consecință, a nu face nimic. Și ce este mai activ decât spiritul răului? Demonul spiritului care afirmă, dar care minte.

Minciuna este pedepsită cu eternul adevăr care, neputând s-o lumineze, o arde și o distruge.

Aceasta este rațiunea filozofică a infernului:

Adevărul seamănă acelui copil viu pe care două femei și-l dispută în fața tribunalului lui Solomon. Rațiunea supusă ordinii este adevărata mamă; rațiunea revoltată este mincinoasa care și-a înăbușit fiul și vrea să pună mâna pe unul care nu-i aparține. Ceea ce o chinuie nu este atât dorința de a avea un copil, cât de a i-l lua rivalei sale. „Nu!” strigă ea. „Să nu fie dat nimănui, mai bine să-l împărțim; adică să-l ucidem!”, căci, în ultimă instanță, orice cuvânt mincinos se traduce printr-un cuvânt de moarte.

Credința, succedând viselor curajoase ale anticei inițieri, a fost în umanitate ca orbirea voluntară a celui rege al Tebei care violase, ghicind enigma Sfinxului, misterul nașterii sale.

Oedipul timpurilor moderne este revoltat împotriva ispășirii unei crime pe care a încetat s-o mai înțeleagă; a vrut să redeschidă ochii și fantoma monstruoasă a Sfinxului i-a apărut din nou mai amenințătoare și mai teribilă. Imperiul umanității a fost oferit încă o dată celui care va ghici enigma; va trebui să răspundă capului de om și să lupte împotriva ghearelor leului; inteligența este de acum încolo inseparabilă de forță.

Așa a fost dintotdeauna, dar lumea n-a știut până acum. Înțelepții Indiei sunt singurii care au intuit acest mister, când în perioadele succesive de creație declarau o forță animală stăpânitoare pentru fiecare epocă a unei noi încarnări a lui Vishnu. Într-adevăr, acolo unde domnesc forțele oarbe și absolut naturale, pe ele le dirijează Dumnezeu, dar o inteligență superioară poate singură domni peste alte inteligențe.

Ciudat lucru! Lumea întreagă, de la nașterea lui Hristos, presimțea, dorea, striga cu toate puterile după un salvator, dar creștinismul a fost întâmpinat cu o ostilitate universală. S-a încercat împotriva adevărului abia răsărit o conspirație a tăcerii, apoi una a disprețului și, în sfârșit, s-a dezlănțuit calomnia și persecuția. Destinul adevărului este acela de a învinge întotdeauna, dar rezistența este punctul de sprijin al forței; Dumnezeu nu este mai puțin matematician decât Arhimede, dar e mai puternic decât acest mare om, când vrea să imprime o nouă mișcare lumii, știe unde să pună levierul.

Incredulitatea sau mai degrabă ignoranța poate surăde la discursul lui Mesia și contrazice chiar de la primele cuvinte tot ceea ce afirmăm noi. Într-adevăr, ar putea spune ea, umanitatea a intrat în agonie și nu mai speră nimic; pământul se epuizează în eforturi convulsive, nenăscând nimic. Charenton singur poate să mai promită un Mesia. Care dintre salvatori ar mai putea fi crezut după ce ne-am îndoit de creștinism?

Ne-am îndoit de creștinism, vom răspunde noi, pentru că nu l-am văzut mergând alături de știință. L-am părăsit pentru a ne alătura acesteia din urmă; dar ce s-ar mai putea spune după ce le-am văzut pe amândouă înaintând în cele două jumătăți de cerc și după ce știința ne-a adus către credință?

Creștinismul n-a fost încă pentru lume decât o mare promisiune ale cărei realizări au obosit prea repede să le mai aștepte. Și acum ce am mai putea face? Din fericire, Dumnezeu nu obosește și nu se dezice niciodată; el va fi gata pentru scadență.

Credința este o aplicație infinită a unei voințe finite, dar perfectibile. A crede înseamnă a vrea știința pe care nu o avem încă. Amin! Așa să fie. Acesta este cuvântul care exprimă credința. Absurditățile aparente ale dogmei sunt rezistența necesară care face din credință o forță. A admite ce este evident nu înseamnă a crede, ci a fi de acord.

Voința nu este puternică la soldații progresului, ca și la toți soldații imaginabili, decât atunci când inteligența este pasivă.

Iată de ce capii mișcării catolice au organizat armate de care lumea incredulă se mai teme încă.

Se vede că nu mai credem deloc în fantoma iezuitismului, nici în cea a tiraniei; umanitatea n-a avut niciodată opresori, pentru că nu i-a suportat. Turmele au măcelari, animalele vânători, popoarele regi, oamenii liberi părinți; după legea infailibilă a progresului, tiranii au fost încarnări ale viciului popoarelor. De aceea populația romană îl idolatriza pe Nero.

Alexandru Sever și Celestin al V-lea erau oameni drepți care nu au reușit să guverneze unul imperiul, celălalt Biserica în vremurile lor; unuia i-a lipsit un popor, celuilalt o armată, clerul și credincioșii.

Iată de ce Mântuitorul nu vrea să dăm mărgăritare la porci, energica expresie pe care o putem și noi repeta după el, iată de ce s-au constituit dogmele.

O dogmă este semnul intermediar între lumina științei și mulțimea vederilor slabe sau, dacă vreți, vederea slabă a mulțimilor.

Iată de ce, pe măsură ce oamenii devin mai puternici, ei schimbă dogma cum și-ar schimba ochelarii.

Iată de ce litera ucide, spiritul întărește.

Ezoterismul incită spiritul omului în căutarea adevărului. Vălul pudorii atâță dorința.

A dori să arăți în public adevărul gol înseamnă a-l prostitua.

O femeie frumoasă care se ascunde și se refuză este înconjurată de adoratori, dar dacă ar coborî în stradă provocatoare și nerușinată, nimeni nu s-ar mai uita la ea.

Lăsați religiei tainele, nu vă atingeți de vălul lui Isis! Nu divulgați secretele eleusine, aduceți-vă aminte de blestemul lui Cham!

Dacă Biserica, mama voastră, pare să doarmă cu veșmintele în dezordine, acoperiți-o cu haina voastră retrăgându-vă dacă trebuie; a da astfel înapoi înseamnă a înainta.

Când filozofia va fi înțeleasă bine toate aceste adevăruri, ea va fi cel mai de nădejde sprijin al religiei; iar religia, la rândul ei, ar putea nu numai s-o tolereze, dar și s-o protejeze și s-o binecuvânteze.

Astfel, autoritatea civilă va iubi și va proteja libertatea când va găsi în libertate principala sa forță și unicul punct de sprijin.

E departe timpul acela? Nu, căci forța mișcării intelectuale și cursul evenimentelor îi grăbește sosirea.

Orice acțiune care nu e susținută de o reacție este o lovitură dată în gol. Le-a trebuit apostolilor martiriul și va avea nevoie Biserica universală a viitorului de revolta spiritului uman. În doctrină, în politică, în fericire, ca în dinamică, nu te sprijini decât pe ceea ce rezistă.

Am spus în mai multe rânduri că nu dorim încetarea antinomiei, ci numai s-o întoarcem, dacă vreți, să mai folosim o

dată această expresie pe care am explicat-o mai sus și care exprimă bine gândul nostru.

Îmbrățișându-se pentru a se răsturna, luptătorii se susțin reciproc. Credem că viitorul va îmbrățișa cu putere tot ce până acum n-a fost decât un război.

Filozofia este cercetarea sau negarea unei religii, așa cum republica este căutarea sau negarea unei guvernări. O republică filozofică ar fi pentru mase organizarea unui haos de către întuneric. Revolta revoluționară și filozofică nu are forța decât în autoritate pe care o respinge și se sprijină pe ea. Revoluția nu poate fi o guvernare, tot așa cum filozofia nu poate fi o religie.

Filozofie și republică, geneză și apocalipsă ale religiilor și ale imperiilor, vouă vă revine sarcina de a scălda în îndoială și sânge puterile de acum reunite ale papei și imperiului!

În religie, este adevărat, trebuie să spunem că rezistența este un păcat; păcatul neagă religia și el o face în același timp necesară: la fel se întâmplă cu politica evoluției și a autorității.

Filozofic vorbind, păcatul este voința umană aplicată absurdului, somnambulismul rațiunii.

Virtutea este voința aplicată adevărului. Cel rău vrea răul pentru că vede rău. Nu trebuie blestemați orbii; dar trebuie, de voie, de nevoie, să-i împiedicăm să se izbească de noi sau să se lovească între ei.

Patriarhii au fost sfinți prin voința perseverentă a obiectului promisiunilor divine, adică a idealului religios și social care începea să se reveleze în epoca lor.

Apostolii au dorit domnia lui Hristos și au fost mai puternici decât Imperiul roman.

Adevărul în umbra progresului este principiul forței. A învăța să vrei ce e adevărat în ordinea mișcării care este viața, aceasta este datoria umanității pe pământ.

Iată de ce revine întotdeauna sarcina celor tari să comande și a celor slabi să asculte. Rușine pentru cei slabi, pentru că viața este o școală în care forța e scoasă la concurs!

Cei aleși vor fi întotdeauna puțini, pentru că ei sunt în ordine succesivă primii sosiți pe înălțimile progresului; dar vor sosi și alții și vor fi și ei aleși la rândul lor. Pentru a ajunge aici nu e decât un mijloc pentru cei care nu sunt șefi, acela de a-i urma pe șefii mișcării.

Creștinismul era proiectul unei lumi noi, iar Hristos, preotul și regele viitorului, piatra ei unghiulară. Or, de aproape două mii de ani, lumea nu face decât să-și desăvârșească distrugerea și nimic nu s-a mai construit în afara pietrei fundamentale a creștinismului. Dovedește asta oare că proiectul evanghelic este prost întocmit? Pentru prima oară în viața ei făcută din atâtea secole și care probabil că de abia începe, umanitatea are nevoie de un Mesia și nu-l mai așteaptă: să fie aceasta o dovadă că Mesia a venit sau că ea trebuie să se întoarcă spre el?

Să ne întoarcem, am spus, nu, sună prost cuvântul; omenirea nu se întoarce niciodată: ea trebuie să înainteze până la împlinirea promisiunilor evanghelice. Ceea ce a trecut sunt interpretările deznădăjduitoare ale celor care interziceau lui Dumnezeu să aibă un regat pe pământ; ceea ce a trecut este misticismul superstițios care paralizează rațiunea și reduce la tăcere în om imaginea verbului divin. Omul nu vrea să creadă în întâmplare: intuiția lui Dumnezeu, adică a științei Absolutului, a fost promisă inimilor curate, adică a voințelor drepte. Omul are nevoie să vadă realizarea promisiunilor lui Dumnezeu.

Cum! Verbul creator să fi răsunat în lume fără alt efect decât acela de a-i avertiza pe călăi și de a trezi moartea? Adevărul întrupat să-și zdrobească mereu puterea de obstacolele cărnii, eliberatorul să aibă mereu mâinile bătute în cuie și să nu-și coboare niciodată picioarele de pe cruce pentru a merge în fruntea

poporului său? Cum! Să fi spus el celor care-l interogau asupra regalității sale: „De aceea am venit pe lume“ și să nu aibă parte niciodată decât de coroana durerii, de purpura și sceptrul disprețului? Nu, nu va fi așa. Evreii care-l mai așteaptă și acum pe Mesia, pentru că vor să vadă în el reunite la un loc sacerdoțiul și regalitatea universală, nu se vor apropia de Iisus Hristos, după promisiunea apostolilor, decât în clipa în care Evanghelia își va împlini literalmente profețiile, realizând în idee și în formă regatul Absolutului. Iată speranța, iată dorința, iată, voi spune eu, aproape certitudinea credincioșilor luminați ai epocii noastre; și noi știm că nu e un vis, căci, după premise la fel de sigure, concluzia este riguroasă și noi așteptăm concluziile premiselor Evangheliei.

Acesta este presentimentul religios care tulbură și susține, în mijlocul ruinelor, spiritele mari și inimile nobile. Acest ideal cu necesitate adevărat al unui creștinism împlinit, mulți poezi l-au cântat vag, dar mulțimea n-a dat atenție cântecelor lor.

Regatul lui Dumnezeu pe care-l purtăm în noi, după cuvântul lui Hristos, este regatul inteligenței supreme și al rațiunii ultime a tuturor lucrurilor. Dumnezeu este absolutul care domnește fără să împartă cu nimeni domnia și a spune că noi avem regalitatea lui Dumnezeu în noi înseamnă a revela în om prezența și puterea creatoare și ordonatoare a absolutului. Omul a fost creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu și de aceea regele profet, vorbind copiilor omului, le-a spus: „Voi sunteți zeii.“

Știința religiei conduce la religia științei și deciziile autorității sancționează decretele rațiunii, pentru că autoritatea nu este decât rațiunea colectivă. Superstiția, dorind să se folosească de autoritate pentru a combate rațiunea, împinge autoritatea la sinucidere. Iată de ce s-a produs protestul; dar cercul vicios al unei autorități fără rațiune, geniul revoluționar a vrut să opună paradoxul unei rațiuni fără autoritate. Să se unească adversarii

pentru că nu se pot distruge între ei, și vom avea o autoritate rezonabilă. Numai așa este posibil în lume. Or, în defileele care n-au decât o singură ieșire trebuie să fii mare profet pentru a prezice că toți vor ieși pe acolo?

„Aflați adevărul și adevărul vă va elibera.“ Aceasta este marea promisiune făcută de Hristos umanității în Evanghelia care, de optsprezece secole și jumătate, n-a fost încă înțeleasă într-adevăr, libertatea nu aparține decât inteligenței supuse ordinii și nu se poate manifesta în lumea exterioară dacă viața interioară nu este așezată pe bazele neclintite ale absolutului. Or, pentru a fi fixat astfel, va trebui ca umanitatea să comunice cu Verbul divin prin conștiința propriului său verb; va trebui, pentru a ne explica mai limpede, ca omul, confidentul proiectului lui Dumnezeu în opera de creație, să acționeze în mica lume care este el însuși, așa cum Dumnezeu acționează în lumea mare, care este umbra și forma vizibilă a lui Dumnezeu. Să nu ni se spună că Biserica oficială respinge sau că nu consacră măcar speranțele noastre; vom crede că este calomniată sau că nu i se dă voie să se explice în această privință. Din primele secole, mesianismul și-a avut apostolii săi și domnia temporală a Mântuitorului pe pământ a fost categoric anunțată de vocile profeților. Biserica, condamnând visurile milenariștilor, n-a pretins niciodată să restrângă dimensiunea previziunilor sublime și ale admirabilelor învățăminte ale Sfântului Ioan.

Tronul lumii n-a fost niciodată vacant, inteligența suverană l-a ocupat dintotdeauna. Dacă această inteligență, obosită de empirismul filozofic, va deveni sincer creștină, văzând că trebuie să fie, regatul lui Iisus se va constitui pe pământ.

De ce avem noi acum pe lume o religie care pare să nu poată salva nimic și pe nimeni și o știință care nu ne mai luminează sau mai degrabă care nu ne-a luminat încă? Religia și știința merg una fără cealaltă; dacă va continua așa, curând religia

nu-și va mai cunoaște nicio dogmă, dogme pe care le va trata ca pe niște absurdități potrivnice tuturor teoremelor filozofiei transcendente, filozofia nu va mai crede în ea însăși, pentru că-i va lipsi credința. Înaintăm în plină anarhie intelectuală și vorbim fără încetare de drepturile noastre ca și cum ele ar fi incontestabile când însuși temeiul datoriilor noastre este contestat. Spuneți-mi asupra cărui principiu oamenii de astăzi sunt de acord? Ei au pierdut totul și cer să fie lăsați liberi să caute. Iată ce se poate spune în favoarea doctrinelor liberale și republicane. Căci republica în sine nu este o guvernare cum eclectismul nu este o dogmă. Republicile sunt copilăria și decăderea monarhiilor geneze sau Apocalipsa imperiilor. Regimul parlamentar nu este cel al unei ordini stabilite; nu discuți când ai principii; a discuta înseamnă a găsi un sens comun, ceea ce dovedește că nu l-ai găsit încă sau că nu-l mai ai. Discuțiile de la tribună sunt învățăturile reciproce ale unor popoare încă neemancipate sau vorbăria vechii aristocrații căzute în doaga copilăriei.

Absolutul este unitatea; absolutul în filozofie este religia luminată; absolutul în idee este Verbul uman devenit creator prin unire cu Verbul divin; absolutul în știință este unitate în analogie a legilor creatoare; absolutul în politică este unitatea corpului social condus de un singur cap.

Două principii opuse, într-adevăr, nu sunt mai admisibile în filozofie decât două adevăruri contrarii. Se înțelege în dinamică opoziția celor două forțe; dar cele două forțe când există se neutralizează și se susțin una pe cealaltă în virtutea unei unice legi: aceea a echilibrului.

Opozițiile culorilor care par să împartă lumina sunt opera mediilor care le refractă: eroarea nu este decât un fel de refracție a adevărului și nu subzistă decât într-un fel de semireflectare atrasă de o iluzie optică în afara drumului și a direcției ei: obstacolul pe

care simțurile noastre grosiere și terestre îl opun manifestărilor luminii divine nu poate lua înfățișarea unei lumini decât prin niște reflexe împrumutate de la această lumină. Eroarea nu poate fi deci decât pasageră și relativă. Afirmatia absolută a greșelii, în teorie, este absurdul, în practică este distrugerea și moartea.

Or, în același fel în care în fenomenele de refracție razele divergente nu se pot detașa de centrul comun fără să se stingă și să dispară în spatele obstacolului, în filozofie și în morală rătăcirile rațiunii umane o fac neputincioasă și neluminată imediat ce ea se desparte de verb, principiul oricărui adevăr. Atât cât această separație nu se produce, razele divergente par să protesteze față de obstacolul care le desparte și luptă pentru a se unifica din nou.

Toate adevărurile emane de la Adevărul dintâi sunt surori, cum razele aceluiasi soare sunt surori. Dumnezeu, prin punctul central care le unește, le reține și le împiedică să se arunce în gol; oricât ar tinde ele spre dreapta sau spre stânga traversând atmosfera densă a preocupărilor umane; fiți siguri că după ce au depășit obstacolul, în temeiul afinității naturale le vom vedea curând reunite.

Greșeala este, deci, cea care desparte; Și Dumnezeu, care nu catadicsește nici măcar să opună adevărul minciunii, pentru că în prezența adevărului minciuna nu există mai mult decât întunericul în fața luminii, Dumnezeu lasă greșelile să se opună unele altora și să se distrugă între ele neutralizându-se: iată deci pe cerul inteligenței ceea ce explică furtunile. Dumnezeu nu se războiește cu patimile umane, altfel le-ar distruge cu o singură privire; dar le lasă să se obstaculeze singure și astfel ele se distrug întotdeauna prin încâlcirea limbilor, fantoma titanică a verbului opus celui al lui Dumnezeu.

Adevărul nu este deci angajat în bătălia care de secole divizează și agită inteligențele pătimase ca norii care se risipesc lovindu-se unii pe alții.

Adevărul este pace, ordine, seninătate eternă și absolut. Nu are de ce să se bată pentru a risipi norii care-l ascund; ea îi luminează și așteaptă să treacă.

Verbul uman nu poate fi opus Verbului divin fără să se nege pe sine însuși, pentru că ar renunța astfel la sursa chiar a ființei sale și a puterii sale; ar trebui să recunoaștem că verbul divin nu poate anihila și absorbi Verbul uman fără să se dezmință categoric pe el și fără să-și distrugă propria lui putere creatoare. Cum s-au produs atunci, în domeniul faptelor, două afirmații de verbe contrare? Cum ni s-a putut părea că Dumnezeu și omul s-au despărțit și au devenit dușmani în războiul care a început, spun filozofii increduli, prin fanatismul inchișitor, continuat, cum știm cu toții, prin fanatismul revoluționar?

Aici chiar cuvintele întrebării răspund la întrebare. De o parte și de alta, oricum s-ar fi produs, și în orice măsură s-ar fi manifestat, fanatismul a fost eroarea de care dogma și tăria rațiunii trebuie să rămână străină și, de asemenea, tăria rațiunii. Platon și Fénelon, Phocion și Sfântul Vincent de Paul își dau mâna prin secole.

O greșală nu valorează mai mult decât alta. Iată corolarul acestor demonstrații teribile. Făcută în numele umanității, revoluția a fost inumană, pentru că, exercitată în numele divinității, opresiunea, fie religioasă, fie politică, este lipsită de pietate.

Filozofia are nevoie să fie divină în credințele sale pentru a fi umană în morală; și numai prin forța umanității, adevărata religie dovedește lumii divinitatea principiului ei.

Să facem aici remarcă în favoarea principiului religios că religia fără o filozofie aparentă l-a dat pe Vincent de Paul și că filozofia fără religie pozitivă l-a dat pe Rousseau.

Dar Rousseau însuși a aspirat să fie valetul lui Fénelon, atât de tare simțea în această filozofie supusă că arhiepiscopul de Cambrai alia unei pietăți atât de înțelepte superioritatea asupra celei mai orgolioase și mai chinuite dintre rațiuni.

Revoluțiile și bătăliile care par a-l opune pe Dumnezeu omului nu sunt decât conflicte eronate deasupra cărora adevărurile de autoritate și de rațiune luminează unite și de nedespărțit. Biserica a rămas sfântă în ciuda falșilor mistici; autoritatea a rămas necesară, în ciuda învățătorilor răi și, pe de altă parte, principiul libertății și al demnității umane rămâne de neclintit în ciuda furiilor lui Marat și a blasfemiilor lui Proudhon.

Astfel, tocmai nevoia de religie și de autoritate protestează în sânul popoarelor față de abuzul de putere, fie spirituală, fie temporală, împotriva superstițiilor și a tiraniei cum este nevoie de tipătul rațiunii și al umanității revoltate care-i ridică pe conservatorii de ordin religios și social împotriva scandalurilor ateismului și a dezordinilor anarhiei.

Oamenii ordinii și oamenii libertății, când sunt cinstiți și onești, sunt deci făcuți, mai ales în vremurile în care trăim, pentru a se înțelege, a se apropia și a-și acorda reciproc sprijin.

Asupra acestui punct de vedere religia și filozofia sunt de acord.

Să mai repetăm o dată: în lumea intelectuală și morală există un război între patimile care produc greșelile oamenilor; dar acest război care a obosit atâtea luptători nu poate decât să pună și mai bine în evidență alianța strânsă între adevărurile și armonia principiilor care se tocesc în unitatea Verbului și se rezumă în absolut.

Contele Joseph de Maistre, a cărui autoritate n-a fost contestată de catolici, este poate dintre toți scriitorii eminenți ai zilelor noastre cel care a avansat cel mai mult pe această cale; Cartea lui, *Du pape*, demonstrează limpede necesitatea umană a absolutismului spiritual pentru a putea constitui și stabili pe o bază solidă puterile temporale; uimitor este că el vede în acest absolutism singura salvare a libertății. În numele libertății, Maistre se străduiește să releveze atotputernicia pontificală și iată cum își exprimă ideile:

„Am văzut“, spune el, că „suveranul pontif este șeful firesc, promotorul cel mai puternic, marele demiurg al civilizației universale: forțele lui în această privință nu au limite decât în orbirea sau reaua-credință a prinților. Papii nu au meritat mai puțin de la umanitate pentru eradicarea servituții pe care au combătut-o neobosiți și au stins-o pretutindeni, fără cutremure, fără suferințe și fără pericole, pretutindeni unde au fost lăsați s-o facă.“

Mai departe adaugă:

„Astfel, speța umană este în mod natural în parte sclavă și nu poate fi scoasă din această stare decât în mod supranatural. În prezența servituții niciun fel de morală; fără creștinism – niciu libertate generală, și fără Papă – niciun veritabil creștinism; adică niciun fel de creștinism operant; puternic convertor, re-generator, cuceritor, perfectibil. Îi revine suveranului pontif să proclame libertatea universală. Numai el poate face această libertate posibilă, în calitatea lui de șef unic al acestei religii, singura capabilă să înduplece voințele, și care nu-și poate exercita toată puterea decât prin el.“

Apoi, încheindu-și cartea, una dintre cele mai mărețe scrieri și de o puternică gândire cu care se poate mândri epoca noastră, rostește adresându-se Romei:

„Te salut, mamă veșnică a științei și a sfințeniei! *Salve, magna parens!* Tu răspândești lumina până la marginile pământului, pretutindeni unde oarbele împărății nu stăvilesc influența ta și unele chiar în ciuda voinței lor. Numai tu pui un capăt sacrificiilor umane, obiceiurilor barbare și infame, prejudecăților funeste, întunericului neștiinței; și acolo unde trimișii tăi nu pot pătrunde, civilizației îi lipsește ceva. Oamenii mari îți aparțin. *Magna virum!* Doctrinile tale purifică știința de veninul orgoliului care o face întotdeauna periculoasă și adesea funestă. Pontifii vor fi curând universal proclamați agenții supremi ai

civilizației, creaturile monarhiei și ai unității europene, conservatorii științei și ai artelor, fondatorii, protectorii înăscuți ai libertății civile, abolitorii sclaviei, dușmanii despotismului, neobosiții susținători ai suveranității, binefăcătorii speței umane.“

Iată ce magnifică idee își face despre datoriile suveranului pontif neobositul apărător al papalității.

Să spunem acum că papalitatea va trebui să îndeplinească cu fidelitate acest program, altfel va muri.

Și ea o va face când, reîntoarsă la izvoarele sale, se va lumina de splendorile Cabalei.

Evreii, strămoșii noștri, acest popor de muncitori și de martiri, sunt casa lui Israel care-și așteaptă ceasul, cărțile oculte ale adevăratei științe care așteaptă și ea ceasul națiunilor.

Israelul ne va salva pe noi, care l-am crucificat cum l-a crucificat el pe Mântuitorul nostru.

O patimă o va izbăvi pe cealaltă; opresiunea unui popor este într-un fel un deicid.

Ne vom aminti atunci că Iisus Hristos s-a născut, a trăit și a murit israelit și că, dacă evreii nu l-ar fi respins și nu l-ar fi ignorat, n-ar mai fi fost pe pământ decât israeliți, și niciun creștin.

DOCUMENTE JUSTIFICATIVE ȘI PASAJE CURIOASE

O PROFEȚIE ȘI DIVERSE IDEI ALE LUI PARACELSUS

Profeția lui Paracelsus, a cărei prefață o redăm mai jos, se compune din treizeci și două de capitole însoțite de semne alegorice și este cel mai uimitor monument, dovada cea mai incontestabilă a realității și a existenței darului profeției naturale.

PREFAȚĂ LA PRO GNOSTICARE

Doctor Theophrast Paracelsus

Socrate, ținând într-o zi o cuvântare despre prea curioasa cercetare a lucrurilor divine care ne face să uităm realitățile umane și pământul pe care-l calcă piciorul nostru, exclamă:

„Ceea ce este deasupra noastră nu există pentru noi!“, dorind prin aceasta să spună că o temătoare și superstițioasă considerație a cerului este zadarnică, inutilă și periculoasă. Se poate, într-adevăr, ca un înțelept avertizat de pericol prin această aserțiune să

fi renunțat la un asemenea studiu. Îl vedem, de altfel, pretutindeni, în dialogurile cu Platon, pe Socrate laudând moderația și echilibrul în toate. Așa trebuie înțeles cuvântul acestui mare filozof pentru că nu putem bănuî că ar fi calomniat astrologia fiind el însuși, după mărturiile lui Platon, un minunat astrolog! Nu vreau să încerc aici a face apologia unei științe atât de onorate de oameni învățați; voi spune numai un cuvânt: nu există nicio artă care să se poată mai îndreptățit numi divină în izvoarele, tradiția și teoria sa. Citiți-l pe Moise, el vă va spune de ce Dumnezeu a plasat pe firmament soarele, luna și stelele, a stabilit reguli și măsuri pentru zile, timp și ani: ce i-a inspirat Sfântului Petru elogiul acelor înțelepți ai lumii care au găsit și au recunoscut în lucrurile vizibile pe invizibilul creator. E adevărat că mai târziu el îi blamează pentru a nu-l fi onorat mai mult decât creatura. Dumnezeu vrea, într-adevăr, ca noi să fim atenți la legile elementelor pentru ca de la lucrare să ne ridicăm ochii către autorul ei pentru a-l cunoaște și a-l adora, căci toate aparențele și toate formele materiale nu sunt decât măști și învelișuri care lasă să se ghicească secretele cele mai adânci ale naturii. Așa au descoperit știința magnifică, așa a luat naștere arta minunată care ne lasă să descoperim în rădăcini, în pietre și chiar în om puteri ascunse omului de rând și revelate numai înțelepciunii acelor învățați numiți de Hesiod și Homer Ἀλφειοτῶς și Μεροπῆς, adică „marii cercetători“. Să nu atribuim totuși prea mult inteligenței umane. Există o înțelepciune divină care coboară de la Tatăl luminilor, urmând textul sfântului Iacob. Dumnezeu ne-a dat caracterele care formează literele și a legat de ele expresia tuturor sentimentelor sufletului. Prin ele, putem vorbi și tot prin ele, ca printr-un instrument divin, el ne transmite și ne învață în fiecare zi secretele tuturor științelor.

Adaptând astfel pentru folosul omului minunile creației, Dumnezeu a stabilit de la început o școală de inițiere în această

înțelepciune pe care nu trebuie s-o cunoască toți. Acolo, învățăm cu grijă lucruri care trebuie ascunse mulțimii. Tot așa pescarii scot din fundul mărilor plase de pești pe care nu i-au mai văzut niciodată; tot așa metalurgiștii și exploratorii pot scoate la suprafață grămezi de aur și argint din adâncurile pământului în care ochiul lor n-a pătruns niciodată. Iată cum, la școala naturii, Dumnezeu ne învață și ne pune sub ochi lucruri cu totul necunoscute. Astfel, nimic nu e ascuns din ce nu trebuie revelat și scos la lumină, fie pe cer, fie în mare sau în pământ; totul trebuie adus în lumină de marii căutători despre care am vorbit. Acum acești oameni celebri prin știința lor fac să circule numele lor din gură în gură, devenind nemuritori; pentru că ei au luminat într-un anumit fel natura și amintirea lor nu se va stinge niciodată. Muza nu cedează niciodată morții moștenirea ei de glorie. Numai prin genii suntem vii; restul este apanajul morții. Astfel, urmând puterile noastre și darul Providenței, am vrut să adunăm și noi spicele în urma marilor secerători și să explicăm lumii amenințările naturii și ale astrelor pentru o perioadă de patruzeci de ani, pentru ca oamenii să fie avertizați, să se teamă de Dumnezeu și să se pregătească pentru ispășirea crimelor. Ne vine foarte greu să spunem până unde trupul și-a uitat calea spiritului. Pretutindeni domnește anarhia, pământul și cerul s-au amestecat și dacă Dumnezeu nu scurtează zilele mâniei lui, niciun trup nu va mai putea fi salvat. Viața dezordonată a oamenilor din vremea mea m-a îndemnat în mod deosebit să studiez cu grijă astrele. Or, există deja semne în soare, pe lună și pe stele care anunță apropiata judecată a lui Dumnezeu. Securea e la rădăcina copacului, sânge curge peste sânge și, cum spune profetul, nu e nimeni care să-i poarte de grijă lui Dumnezeu printre oameni, unul măcar nu-l caută. Dar profeții și evangheliștii au acum misiunea de a ne aduce aminte caritatea, concordia și unitatea. Unitatea este în triada divină

și triada se rezumă la unitate; așa trebuie să se manifeste și în societățile, umane unitatea, pacea și liniștea. Când unitatea este sfâșiată, pluralitatea puterilor dă naștere imediat discordiilor și războaielor; vor fi atâtea păreri câte capete și fiecare va vrea să și-o impună pe a lui, de aici încolo nicio armonie nu mai este posibilă; numai în unitate găsim răgazul și bogăția păcii. Oh! Ce bine e, fraților, cât e de plăcut, să rămânem uniți! exclama profetul David. Unitatea este fericirea tuturor creaturilor. Cerul nu are decât o singură lege: mișcarea și armonia; pământul nu are decât o lege: iubirea și ea dă întotdeauna roade în timp. Totul ascultă de unitate, în afară de Satan și de om. Omul, totuși, este destul de avertizat de semnele cerului, de soare, lună și stele... dar ce-l interesează pe el aceste semne? Așa se face că este amenințat de un sfârșit subit și apropiat. Ferice de cel care nu s-a așezat la masa otrăvită a minciunii și n-a urmat sfatul necredincioșilor! Venirea lui Dumnezeu e aproape. Brațul răzbunător apasă peste noi; fiecare simte venind nenorociri de care nu se va putea apăra.

Cine va lupta împotriva lui Dumnezeu! Nu te ridici nepedepsit împotriva macazului. Dumnezeu armatelor este Dumnezeu cel puternic, Dumnezeu gelos care transferă nedreptățile părinților asupra copiilor până la a treia și a patra generație. Să i te împotrivești lui Dumnezeu! Ce nebunie! Uriași temerari care au vrut să-l detroneze pe Jupiter și care au fost doborâți de fulger! Este timpul să arătăm oamenilor nebunia lor și așa vom face prin treizeci și două de figuri inteligibile pentru un mic număr de aleși. Am văzut nelegiuirea săvârșită de armorrheeni purtând blestemul până la cer; dar când lucrurile au ajuns la ultima limită, arcul prea întins s-a rupt și oamenii au fost luați de o lege fatală și împinși la cealaltă extremă, apoi prin încetinirea mișcării echilibrul s-a refăcut. Astfel, din crimă în crimă, corupția se va vesteji de la sine și cine ar putea să se mâhnească? Iată apropiindu-se salvarea multîmilor

și mântuirea care va învinge regatul celui rău. Cine nu este nerăbdător să vadă zile mai bune în care să ne fie redată unitatea și să trăim în pace sub un singur păstor! Nu vor mai fi nici chinuri, nici nedreptăți, balsamul va curge pe barba venerabilă a marelui preot; binecuvântarea, lumina, recunoștința ridicându-se la ceruri, răspândindu-se apoi peste copiii unității!

Orgoliul a devenit odios chiar cerului și îngerii fideli n-au plăns căderea lui Lucifer, ci au subscris sentinței divine. Să nu ne măhnim dar astăzi dacă Dumnezeu deschide infernul sub pașii celor orgolioși. Să ne bucurăm mai degrabă, judecata a început în casa lui Dumnezeu și va cuprinde orice fel de orgoliu nedrept. Predicția noastră nu are alt scop decât să releveze, așa cum am mai spus, amenințările cerului împotriva capetelor insolente. Dumnezeu vrea, în sfârșit, să-și răzbune singur copiii oprimați, vrea să-i doboare pe puternici și să-i ridice pe cei slabi! Dar încă nu e începutul durerii! Adâncimea răului nu s-a relevat încă, dar se va revela și odată cu ea se va manifesta o forță care-l va feri pe cel drept să fie sedus și târât în ruina celor perversi.

Să spunem că nimeni nu va fi numit în profeția noastră. Dumnezeu cunoaște pe cei pe care s-a hotărât să-i pedepsească, oamenii nu-l cunosc, dar ei vor simți mai degrabă judecata ajungându-i decât am putea noi cu sagacitatea noastră omenească să-i căutăm și să-i ghicim. Totul ne este ascuns și totul ni se arată. Cabala mereu voalată nu pronunță niciodată oracole fără mistere, și totuși de la ea, am fost asigurați, ne vine astrologia. Dumnezeu orbește și întărește inima celor cărora le-a promis răzbunare, căci nu vrea să-i salveze.

Înceind această prefață îi rog pe toți cei care mă vor citi să interpreteze simplu cuvintele mele și să nu caute personalități sub emblemele mele.

Să-și păstreze mintea limpede de ură, teamă sau invidie. Evenimentul va lovi și atunci toți vor recunoaște.

Știu că foarte mulți au lucrat în același sens, nu disprețuiesc nici știința, nici eforturile lor, dimpotrivă, îi încurajez. Văd moartea planând deasupra multor instituții monastice; dar dacă oamenii vor fi înțelepți și se vor întoarce spre Dumnezeu, el e milostiv și bun și se va lăsa înduplecat de perseverența rugăciunilor.

Nu atribuim astrelor o putere fatală, ele numai ne impulsionează prin influența lor, dar dacă stăpânul vrea, el poate să întoarcă și să schimbe tot singur. Josua s-a rugat și soarele s-a oprit pentru ca el să-și desăvârșească victoria. Iezechiel s-a rugat și umbra s-a oprit pe cadranul solar. Ilie s-a rugat și cerul s-a închis. Rugăciunea continuă a celui drept este biruitoare, cei care vor vrea deci să implore primejdia nu au decât să se căiască, să se roage, să trăiască înțelept și sobru. Dumnezeu Tatăl ne va ierta prin Fiul Lui preaiubit și în Duhul Sfânt. Amin.

După această prefață urmează o serie de figuri.

Prima reprezintă două pietre de moară, două forțe de stat, cea populară și cea aristocratică, dar piatra populară e traversată de un șarpe care poartă în gură un mănunchi de vergi, o mână înarmată cu o sabie pare să iasă din nori și să-l orienteze pe șarpe care răstoarnă o piatră de moară peste cealaltă.

A doua figură reprezintă un arbore uscat ale cărui fructe sunt flori de crin, dar textul anunță moartea familiei a cărei emblema este floarea de crin.

Piatra de moară cade peste o coroană și-o sfărâmă.

Se vede un episcop cufundat în apă, înconjurat de lănci care-l împiedică să ajungă la mal. În text stă scris: „Ți-ai depășit limitele, acum ceri pământul și el nu-ți va fi dat“.

Se vede apoi un vultur planând peste Bosforul în care sultanul pare să se înece și vulturul nu are două capete, nici nu este negru, ceea ce exclude Rusia și Austria.

N-ar fi prudent poate să publicăm și restul. Curioșii pot consulta cartea latină cu titlul *Prognosticatio eximii doctoris Thephrasti Paracelsi*, care se găsește cu siguranță în bibliotecile publice.

Noi posedăm două exemplare, unul manuscris, celălalt fotografiat după un exemplar imprimat în secolul al XVI-lea.

LA GENERATION DES ESPRITS DE L'AIR

Lemures gignuntur per deperditiones aesteticas spermatis et sanguinis menstrualis.

Sunt ephemeri et maximi mortales. Constant aere coagulato in vapore sanguinis vel spermatis, et quasi bulla quae si ferro frangatur perit anima imperfecta lemuriū.

Quaerunt simplices et credulos, fugiunt autem et doctos et ineptos insolentes rosios etc.

Timidi sunt et fugitivi sicut aves coeli et semper mori reformidant, quia bulla aeris est vita eorum et statu acile corrumpitur.

(Paracelsus)

RESPIRUL ASTRAL

Astrele își respiră sufletul și-și trag duhul unele de la altele; sufletul pământului se degajă în noi, formulând astfel gândirea și verbul umanității. Partea captivă a acestui suflet este mută, dar cunoaște secretele naturii. Partea liberă nu le cunoaște, dar aceasta vorbește și trebuie să cucerească știința. Astrele se înșală adesea în manifestarea externă a vieții lor, dar niciodată în sentimentul lăuntric pe care îl au despre ea, nu se trece de la beatitudinea înlănțuită și vegetativă la beatitudinea liberă și vie decât

prin schimbarea mediului și a organelor; de aici vine uitarea care precede nașterea și amintirea vagă pe care o creează intuițiile.

(Paracelsus)

Orice om este dominat de un ascendent astral a cărui direcție este indicată prin semnele vieții și ale morții. Acționând asupra acestui ascendent astral se poate obține vraja; ceremoniile nu sunt decât mijlocul de a obține contactul astral simpatic.

Ascendentul astral este un dublu vârtej care produce atracțiile fatale și determină forma corpului astral. Maleficiații își fac ascendentul agresiv și-l exersează pentru a-i tulbura și pe alții.

(Paracelsus)

Ascendentul a fost descoperit de alți magiștri, care l-au numit *vârtej*. Acesta este un curent de lumină astrală producând un cerc de imagini și, în consecință, de impresii determinate și determinante. Ascendentul unuia este conținut și încheiat de ascendentul celuilalt, atât timp cât unul nu este absorbit de celălalt și nu este atras în vârtejul celuilalt. A cunoaște ascendentul unei persoane înseamnă a-l domina în întregime și această cunoaștere se poate obține prin substituirea noastră mentală cu persoana ale cărei secrete vrem să le aflăm.

Paracelsus numește *flagum* reflexul ideilor în lumina ascendențială.

Infernul este matricea macrocosmosului.

(Paracelsus)

Ce este diavolul considerat singurul implicat în guvernarea lui Dumnezeu.

– Este încarnarea lașității și a fricii.

Ce este frica?

– Este teama ignoranței în prezența necunoscutului.

Când este frica demnă de respect?

– Când dă naștere la remușcări.

Ce este remușcarea?

– Sunt torturile spaimei care pedepsesc slăbiciunea de a te fi lăsat ispitit de opera forței.

REZUMAT AL PNEUMATICII CABALISTICE

Sufletul este lumina înveșmântată; această lumină e triplă:

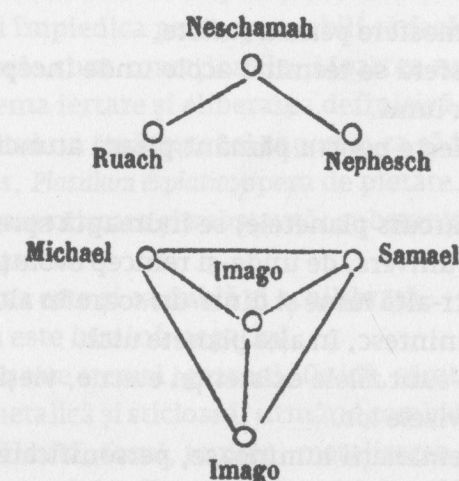
Neschamah – lumină pură;

Ruach – sufletul său spiritual;

Nephesch – mediatorul plastic.

Veșmântul sufletului este învelișul imaginii.

Imaginea este dublă, pentru că reflectă pe îngerul cel bun și pe cel rău.

PNEUMATICA OCULTĂ

Nephesch este nemuritor și se reînnoiește prin distrugerea formelor.

Ruasch este progresiv fără uitare și fără distrugere.

Sufletul are trei sedii:

Căminul celor vii,

Edenul superior,

Edenul inferior.

Imaginea este un sfinx care conține enigma nașterii.

Imaginea fatală îl înzestrează pe Nephesch cu aptitudinile sale; dar Ruasch îi poate înlocui imaginea dobândită după inspirațiile lui Neschamah.

Trupul este mulajul lui Nephesch, Nephesch mulajul lui Ruasch, Ruasch mulajul veșmântului lui Neschamah.

Lumina se personifică înveșmântându-se și personalitatea nu este stabilă decât în clipa în care veșmântul este perfect.

Această perfecțiune se referă la sufletul universal al pământului.

Există trei atmosfere pentru suflete.

A treia atmosferă se termină acolo unde începe atmosfera planetară a altor lumi.

Sufletele perfecte pentru pământ pleacă atunci spre un alt loc.

După ce au parcurs planetele, se îndreaptă spre soare; urcă apoi într-un alt univers, de unde-și reîncep evoluția planetară dintr-o lume într-altă lume și dintr-un soare în alt soare.

În soare își amintesc, în alte planete uită.

Viețile solare sunt zilele existenței eterne, viețile planetare sunt nopțile cu visele lor.

Îngerii sunt emanații luminoase, personificate nu prin încercare și veșmânt, ci prin reflex și influență divină.

Îngerii aspiră să devină oameni; un om perfect, un om-Dumnezeu este deasupra tuturor îngerilor.

Viețile planetare se compun din zece vise, fiecare de o sută de ani și fiecare viață solară ține o mie de ani: iată de ce se spune că o mie de ani pentru Dumnezeu înseamnă o zi.

În fiecare săptămână, adică la fiecare paisprezece mii de ani, sufletul se cufundă și se odihnește în somnul jubilar al uitării.

La trezire uită tot răul, nu-și mai amintește decât binele; ceea ce reprezintă pentru el o nouă naștere, reînceputul săptămânii.

Spiritele sunt de două feluri: supuse și libere.

Cele supuse sunt minorii umanității: sunt sfințite pentru că sunt iresponsabile. Cele libere răspund și se îngrijesc de ele. Iresponsabilii suferă, numai cei dreپți ispășesc.

A ucide pe cel rău înseamnă a ucide un nebun, iată de ce crima lui Cain este de șapte ori mai mare decât cea a lui Abel.

Când un copil sparge o fereastră, tatăl lui plătește.

Numai cei responsabili sunt liberi, iresponsabilii nu pot să fie.

Responsabilii au la dispoziția lor toate măsurile coercitive pentru a-i împiedica pe iresponsabili să facă rău.

Pedepsele sunt corecționale. Moartea nu este o pedeapsă: este suprema iertare și eliberarea definitivă a incorigibililor.

Vinovatul nu ispășește, el suportă; ca să ispășești trebuie să fii inocent. *Piaculum expiatio*: opera de pietate.

Totul este mișcare și substanță; substanța este lumină pozitivă și negativă.

Mișcarea este și ea dublă și echilibrată.

Umbra este lumină negativă.

Lumina este eterată, gazoasă, fluidă, sărată, sulfuroasă, mercurială, metalică și sticloasă, urmând combinațiile mișcării care produce căldură, focul, topirea, metalizarea și cristalizarea.

Natura are doi poli pe axa ei, unul de sulf, celălalt de sticlă.

A fi cu...

Providența
lui Dumnezeu.
Lumina.
Mișcare.
Creație.

A ști...

Adevărul
misterului,
al vieții,
în spiritul vizibil
prin gravitația universală.

A voi...

Dreptatea
prin sacrificiu
spre armonia
și progresul
libertății.

A îndrăzni...

În temeiul
creдинței oarbe
spre echilibrul
trupului modificabil
prin ponderație.

A tăcea...

Asupra realității
dogmei,
acțiunii
sufletului perfectibil
prin antagonism.

SFINXUL

Correspondențele formelor sale:

A fi

A învinge

A crea

A reacționa

Inteligență

Luptă

Muncă

Religie

Bărbat

Leu

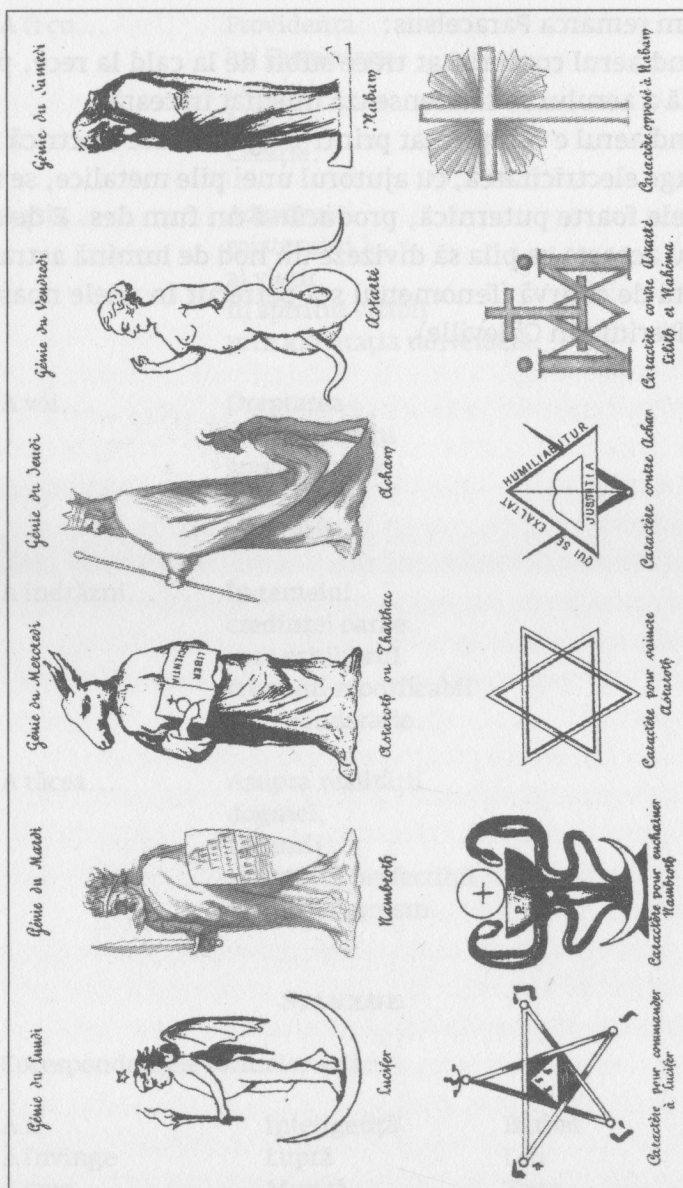
Taur

Vultur

Cum remarca Paracelsus:

Când aerul comprimat trece subit de la cald la rece, partea umedă a aerului se condensează imediat în ceață.

Când aerul e comprimat printr-o aglomerare electrică și i se sustrage electricitatea, cu ajutorul unei pile metalice, se face o scânteie foarte puternică, producând un fum des. E de ajuns pentru aceasta ca pila să divizeze un nod de lumină astrală coagulată de o larvă (fenomenul s-a petrecut în zilele noastre la prezbiteriul din Cideville).

Arta de a combate demonii sau duhurile rele ale zilelor

DOCUMENTE PRIVITOARE LA MAGIA NEAGRĂ. RUGĂCIUNI ȘI IMPLORĂRI EXTRASE DINTR-UN MÂNSCRIS INTITULAT CARTEA DE VRĂJI A PĂSTORILOR

RUGĂCIUNEA DE DIMINEAȚĂ

Oh, frumoasă și slăvită Doamnă,
De ce-mi chinui sufletul plângând?
Ce cauți mereu suspinând?
- Pruncul mi-l caut.
- Sărmană maică, e pe cruce
Sângele lui pământul îl umple!
Ca sămânță care rodește
În luminata și înflorită zi de Paște
Rodul ei roșu va fi,
Din el cununa îți vom împleti.
Din ea lauri or răsări
Stelele o vor lumina.
Cine este Maria?

- O Mamă; fără fiul ei pe pământ.
 - Dar unde e? În cer.
 Dar s-o întoarce în altar pentru noi.
 Dumnezeu, tatăl lui și mie mi-e tată
 Și mamă-mi este Fecioara Maria;
 Domnul Sfânt Petru mi-e naș
 Și Sfântul Iacob vărul meu
 Și mi-e mie mai drag pe lume
 Neamurile din cer.

TATĂL NOSTRU RUGĂCIUNE ALBĂ DE SEARĂ

Tatăl nostru, albă rugăciune,
 Domnul a făcut-o într-o zi de duminică,
 Eu o rostesc, el a scris
 Cu litere de aur în paradis.
 Ca un prunc înfășat
 Culcându-mă, am văzut șapte îngeri
 Trei la picioare și patru la cap;
 Cu ei era Mărita Doamnă
 „Vino să te culci!“ m-a chemat
 Împreună-ți mâinile, odihnește-te
 Adormind, pentru tatăl tău roagă-te
 Pentru binefăcătorii tăi, pentru mama ta
 Și pentru toate inimile bune
 Copii ai împărăției cerești.
 Dumnezeu îi va ierta,
 Înalta Doamnă îi va asculta.
 Și eu voi adormi împăcat
 Ocrotitorul meu, Sfântul Ioan;

Domnul Sfântul Iacob, fratele său,
 Mă păzește cu domnul Sfântul Petru.
 Am făcut un buchet de trei flori
 Trei fecioare, trei surori.
 Crucea Sfintei Margareta
 Pe pieptul meu stă scrisă.
 Maria s-a dus la Domnul plângând;
 Și l-a găsit pe sfântul Ioan:
 - De ce plângi, sfântă Doamnă?
 - Mi-au luat pruncul sufletului meu.
 - Fecioară, pruncu-i prins de mâini în cuie
 De pomul mântuirii lumii,
 Și capul lui plecat îl învelesc spinii.
 Rămâi, fecioară, cu bine, rămâi cu bine,
 Eu de-acum mă duc.
 De nu m-oi întoarce
 Trupul mi-l pune în binecuvântat pământ.
 Să nu mă tem de Domnul Sfânt,
 Să mor iubindu-te
 Precum pruncul tău.

ANGELUS

Aud vocea frumoasei,
 Frumoasei Doamne care mă cheamă
 Mă strigă printre crini,
 Printre crinii înfloriți din paradis.
 O să treacă pe pământ iarna,
 primăvara mi-o va aduce pe mama,
 să văd Paștele în flori
 Când Dumnezeu îmi va porunci să mor.

ORAȚIA FECIOARELOR

I

Uite-o pe doamna Sfânta Appolina,
Care șade pe colină.
Domnul meu pe acolo trece
- Fata mea, ce faci aici?
- Ascult rugăciunea năpăstuiților pământului
N-aș putea să stau în cerul Sfântului
De jalea grea a pământului.

II

Doamna Sfântă Margareta
Spunea dragonului care se-nciuda
- De ce scrâșnești din dinți?
- Picioarele tale două ard,
Nu pot să le mușc.
- O, duh rău și zănatec
Chiar ai vrea să mă mănânci,
Dar n-ar trebui să-ți faci năluci
Nădăjduind în zadar
O să-ți cad cu mult amar,
Dragostea mea pentru Domnul
te va arde ca focul.
De tine nu mă înduplec
Nici cât para de cenușă
sfâșie-mă, mănâncă-mă
Piciorul meu pe capotul tău, mereu!

III

Sfânta cicoare, sfânta floare,
Ține crucea Domnului nostru;
Sus în turlă stă-n picioare
Și-i răspunde când o cheamă.
- Am să vin spre cei mai buni
De nu mai fulgeri, nu mai tuni;
De tunet s-o feresc
Zi și noapte, în turla mea
Veghez.

IV

Sfânta Catherina frumoasa
Ține la sân o sabie.
Și-mi zice:
Ia-o, luptă-te pentru mine
Cu dușmanii regelui tău.
Franța este paradisul lumii.
Du-te la luptă, te-nsoțesc;
Când ai să vii
Franța un paradis va fi.

VRAJA CÂINELUI NEGRU

Căinele negru de munte
Prin câmpie se învârte,
Suflând pe nas, cu ochii de flăcări,
Lătrându-l pe Dumnezeu

Dar dacă Dumnezeu o vrea
 Am să-i pun piciorul pre cap.
 Și Dumnezeu vrea dacă eu vreau.
 Lumina lui e în ochii mei
 Și-o să vrea, dac-am să-l rog
 Cu mine e bătrâna Mărie
 Care-și ține copilul
 În picioare pe fruntea șarpelui.
 - Vino încoace, câine de câmpie,
 Vino să-mi păzești oile. Lasă-ți strășnicia
 În fața mielului umilului
 Mergi, nu văd nimic
 În fața mea, arată-mi drumul.
 Urgia în jurul meu se întetește
 Credința nu mi-o clintește
 Vântu-n stufărișuri bate
 Credința mea s-o vântuie nu poate
 Gaspar, Balthasar, Melchior,
 Merg după steaua de aur.

RUGĂCIUNEA SĂRII

Sare albă, sare mișcătoare, sare amară
 Ca spuma mării,
 În mâini te iau și te implor
 Păstrează-mă curată;
 Sare învățată, în tine cred
 Cu puterea crucii,
 Sare a mântuirii, sare a botezului,
 Cu puterea lui Dumnezeu chiar
 Lupi, închinați-vă crucii;

Lei ai infernului, spiriduși și fauni,
 Demoni de seară, demoni de vuiet,
 Codobaturi ale nopții,
 Torcătoare la clar de lună,
 Păstori ai nenorocului,
 Închinați-vă sării sfinte,
 Prin puterea lui Adonai,
 Amin!

ORAȚIA MISTERIOASĂ

Despre barba lui Dumnezeu

Sărmani păcătoși, inima mea tremură
 Cum tremură frunza plopului,
 Cum se înfioară pasărea-n cuib
 Când fulgeră cerul și lună.
 Puntea pe care sufletul nostru trebuie
 s-o străbată
 E mai subțire decât firul de păr;
 Dedesubt e o prăpastie de foc.
 Deasupra e barba lui Dumnezeu,
 Mâinile repede le întinde
 Sărut-o și o apucă;
 Și tatăl nostru, blând și bun,
 Nu va da din bărbie.
 Să ne ținem tare, orice ne-ar spune
 (Să ne ierte sfânta Biserică),
 Dacă vrea să ne-arunce în infern,
 Să-l obligăm să coboare
 Căci în veșnica gheenă

Numai un pic barba lui de se prinde
Îi va trage pe toți năpăstuiții
Din infern în paradis.
Asta e, ca să scăpăm din foc,
Taina salvării sufletului;
Asta e, ca să intrăm în locul sfânt,
Secretul bărbii lui Dumnezeu.

CASTELUL BELLE-GARDE

Sare binecuvântată, sare curată,
sare credincioasă,
Făcută la castelul sfintei frumoasei
De sfânta frumoasă Elisabeta
În numele lui Iseult și Isolet,
Întru slava străluminătei fecioare,
De Galiana și Doriana
De zâna cu sceptrul trandafiriu,
Care râde la răsăritul soarelui,
Fii buna sare a pășunilor,
Fă iarba să fie mustoasă,
Curată și binecuvântează apele
Pentru sănătatea turmelor mele.
Putere a luminii și a slavei,
Învață-mă ce trebuie să cred
Și alungă tot demonul rău de la mine
Prin puterea sfântului tău nume.

ÎNVĂȚĂTURI DESPRE MARILE MISTERE ALE FILOZOFIEI HERMETICE

FRAGMENTE DIN ASCH MEZAREPH ALE EVREULUI ABRAHAM ȘI ANALIZA CELOR ȘAPTE CAPITOLE CABALISTICE ALE LUI HERMES

Le oferim în continuare cititorilor noștri fragmente din una din cele mai importante cărți de știință, ca să afle de câtă trudă și de câte greutateți i-am scutit prin munca noastră și pentru ca ei să poată înțelege mai bine conștiința și seriozitatea cercetărilor noastre, exersându-se singuri în descifrarea câtorva documente pe care noi le-am descifrat și le-am tradus.

(Nota lui Éliphas Levi)

Quisnam est dives? Qui gaudet in portione sua. Sic legitur in sepher (pirkr Abhoth, c. IV).

Așa și-a manifestat profetul אלישע tipul de înțelepciune isiacă și hermetică când i-a redat gratuit sănătatea lui Naaman (II REG., V, 6), refuzând bogăția acestui potentat, dovedindu-se mai bogat decât el. Într-adevăr, ceea ce bogăția nu poate plăti e mult mai mult decât bogăția însăși. Astfel, înțeleptul cabalist, doctorul universal al naturii, cel care știe să vindece lepra metalelor impure, nu jinduiește la strălucirea exterioară a unei bogății pieritoare și vremelnice. El rămâne în simplitatea naturii dintâi כח, iată de ce acest cuvânt, *tohu*, exprimând rădăcina primitivă a tuturor bunurilor, semnifică prin Gematrie numele profetului Eliseu. Numărul fiecăruia dintre aceste două cuvinte este 411 care poate fi redus la 6, acela al lui Bereschit, adică al balanței *Zoharului* și al generației universale.

Voi care aspirați spre desăvârșirea mării opere, fiți mari și simpli ca Eliseu. Ceea ce doriți este un regat, nu o hoție. Trebuie să vindecați, nu să uzurpați bogăția.

Învățați deci să-l recunoașteți pe acest Naaman, leprosul care vine din nordul Siriei pentru a se scălda de șapte ori în Iordan, fluviu care izvorăște din sud. Frigul din nord coagulează sângele leprosului, căldura sudului îl fluidifică.

Bogăția materială vine din nord, bogăția minții vine din sud; nu mergeți spre nord însă în speranța că veți face avere. Rămâneți în sud, căldura atrage frigul, știința atrage bogăția. Dacă ești doctor, fii sigur că bolnavul va veni.

Citim în cartea regelui שלמה Schlomoh, lungimea zilelor este în dreapta, bogăția e în stânga. Nu exersa mâna stângă înaintea

celei drepte, pentru că nu vei face nimic drept. Ceea ce se face cu mâna stângă, prejudiciind dreapta, va fi stângaci făcut.

Să știți acum că misterele sfintei Cabale sunt, de asemenea, și misterele naturii și că secretele aduse din Egipt de Moise nu diferă de cele ale lui Hermes. De unde crezi tu că a luat Moise munții de aur ca să-i topească și să toarne în mulaje heruvimii pentru arcă, marele candelabru cu șapte brațe, lamele sanctuarului și toată veselia sacerdotală? Și ce crezi tu că ținea el ascuns și păzit cu foc și tunete în grotle din Sinai?

Sfânta Cabală este secretul ierarhic al naturii. Ceea ce este sus e întocmai cu ceea ce este jos și Malkhuth e făcut întotdeauna după chipul și asemănarea lui *Kether*. Aurul este fiului אור, aur, lumina. Dacă vrei deci să înmulțești aurul, multiplică lumina și răspândește-o în sufletul tău.

Să știi că *sanctum regnum* al lui Schlomoh este împărțit în trei lumi, ca natura în trei regnuri.

Regnul animal, guvernat de sufletul viu, chemat spre libertate, corespunde divinului Aziluth, regatul lui Asiah.

Regnul vegetal, care hrănește animalele cu sucurile pământului și leagă de pământ florile și crengile, corespunde lumii laborioase și științifice a lui Jesirah.

În sfârșit, regnul mineral, care făurește măruntaiele pământului, lumina fixă și sarea volatilă corespunde lumii terestre și fizice a lui Briah.

În fiecare din aceste lumi se reproduc cele trei trepte ale scării sfinte.

În cer locuiesc spiritul pur, mediumul și sufletul sensibil.

În știință se află sinteza, analiza și silepsa.

În natură totul este volatil, mixt sau fix.

În regnul animal, spiritul, sufletul și trupul.

În regnul vegetal, vegetația, seva și lemnul.

În regnul mineral, sulf, mercurul și sarea.

Or, spiritul fasonază trupul după imaginea lui prin intermediul sufletului.

Vegetația fasonază lemnul ținând cont de forța lui prin intermediul sevei.

Sulful fasonază sarea, urmând gradul ei de coacere și de căldură, prin intermediul mercurului.

Pentru a vindeca animalele, trebuie să se rectifice, prin influența spiritului universal, forțele sufletului și să se restabilească acțiunea asupra corpului.

Pentru a vindeca vegetalele, trebuie să se perfecționeze vegetația, epurând, multiplicând și orientând seva.

Pentru a vindeca metalele, trebuie exaltat sulful și să i se dea atâta foc cât are nevoie pentru a însufleți mercurul și a face să înceteze stagnarea maladivă a sărurilor.

Materia primă a ființelor este o rădăcină cu trei ramuri. Ea vine de la Kether și pe ea אלהים a numit-o când a spus:

אֵלֶּיךָ יְיָ

Fii deci, o, Trismegist, călăuza triplului aur, dacă vrei să exersezi medicina universală.

23

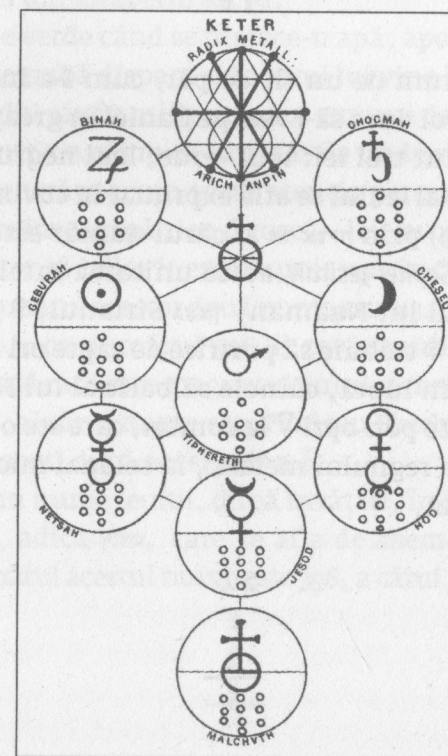
Rădăcina metalică universală care corespunde lui Kether este ascunsă în toate metalele și demonstrată prin diversele ei forme.

h Metalul negru, ultimul și primul dintre metale, corespunde lui Chocmah, din pricina greutății și a naturii lui opace și terestre; el se numește „tatăl care-și devorează copiii”; dar pe unul dintre ei nu-l va devora, dacă i se va da în loc piatra roșie și verde, veritabilul Abadir, ♂ 33 filozofic.

Cositorul z are chevelura albă și corespunde lui Jupiter și Binah. Acesta își detronează tatăl și se face stăpân peste fulgerul ceresc. Este un judecător sever și, când vorbește, vocea lui e stridentă.

Luna corespunde lui Chesed din cauza culorii albe și a întrebuințării ei.

Fierul este microscopul metalelor, sefirul Anpin al Cabalei metalice. El îi corespunde lui Tiphereth din cauza strălucirii, a forței și a victoriilor lui; e puternic și frumos ca Marte. Despre el vorbește psalmistul, Psalmul XI, finalul.

Sefiroții metalici

Netsah și Hod sunt reprezentați prin alama roșie și alama albă, ei sunt bronzul și arama, metale androgine, două prin una, figurate de coloanele Jakin și Bohas din templul lui Schlomoh. Cele două coloane, una de marmură albă, cealaltă de marmură neagră, sunt amândouă îmbrăcate în aramă.

Jesod este generatorul ♀ și, într-un fel, sperma metalelor.

Malchuth este « înțelepților, ∇ filozofică Δ a ⊙, femela servitorului roșu.

3 ע

Te voi lua acum de un fir de păr, cum l-a luat îngerul pe Habacuc, și te voi duce să-l vezi pe Daniel în groapa cu lei.

În groapă sunt trei lei: leul verde, leul negru și leul roșu. Numele comun al leului se află exprimat în cuvintele lui Iacob (*Genesa*, XLIX, 9) prin אד אדיה al cărui număr este 209, la care se adaugă din *Sepher Jesirah*, adică unitatea inteligența, se va obține numărul lui Naaman, נצמך Sirianul, ♀, lepros de la natură, pe care ♀ trebuie să purifice de șapte ori în germenetele său, figurat prin luptă, câinele sălbatic al lui Hermanubis.

Dar cum nu te poți opri ♀ la comun, care ste o spermă avortată și moartă a regnului metalic, ia cel mai mic număr al lui Ariah și Naaman.

210

1

2

3

și cel mai mic număr al lui Kether, care se traduce în numere astfel:

21

2

1

3

Și veți ști atunci ce este leul nostru. (Vezi a treia cale a lui *Sepher Jesirah* și a treia literă din tarot.)

Cuvintele כמיר, „pui de leu“, și ידק, „verdeață“, au același număr 310 care dă 4, adică a patra cale din *Sepher Jesirah* și al patrula semn din alfabetul sacru.

Leul tânăr e verde când se preface-n apă, apoi devine leu negru sau mai degrabă dispare și în locul lui vine leul negru, care dispare la rândul său în mijlocul unor straturi de flori preschimbate curând într-un câmp cu zăpadă, de unde va ieși leul roșu.

Să ne concentrăm acum toată atenția pentru a înțelege cuvântul ליש, care înseamnă „leu feroce“, „leu cu coama zburlită“, „leul învingător al leilor“; este numit לכוזא în *Cartea proverbelor* (XXX, 30) și numărul acestor două nume este 43, care, descompus și adunat, dă 7, ca numărul 106 al cuvântului פוד metal sau metaloid central care este magnetul aurului metalic, servitorul criniei roșii, al cărui nume este Phed sau Plombya și pe care trebuie să-l recunoști după acest semn 6.

Se mai dă un nume leului, după învățați, în *Sanhedrin* (c. XI, fol. 9, col. 5), adică שהק, care se afla de asemenea în *Targum* (XVII, 12); numărul acestui nume este 398, a cărui jumătate este 2;

3

9

8

20

0

2

2

Disoluția pietrei născânde și fixarea mercurului.

Același cuvânt rezultă din cuvântul caldeean עזידא (II, Reg. III, 30), unde este întrebuințat în locul cuvântului פזר, numele lui օ. Leul cabalistic, al cărui nume primitiv dă 110, număr care se rezumă prin 2.

օ este deci primul leu care se revelează prin 2, adică prin « filozofică, pentru că în aplicațiile naturale ale științei, acest metal este linia intermediară, mergând de la o extremitate la alta.

Iată de ce filozofii l-au desemnat printr-o dublă linie, terminată cu două cercuri, și i-au dat numele de „arsenic“.

El este masculul și bărbatul fără care fecioara n-ar putea fi impregnată.

Aici se află Marea Operă a soarelui înțelepților, fără care luna ar fi mereu întunecată; cel care știe să-i extragă razele va lucra la lumina ei; ceilalți vor bâjbâi în întuneric.

Copiii își bat joc de Eliseu că e chel, dar nu văd razele oculte ale lui Kether, care-i alcătuiesc coroana capului. Vor deveni astfel pășune pentru cei doi urși, Scylla și Charibda științei, și 42 sunt devorați, adică munca și generația lor intelectuală, figurată prin 6.

Trandafirul crescând în scorbura stejarului.

Izvorul ocult și căutătorii de aur.

Dar Eliseu poruncește fiarei misterioase și culege sângele copiilor pe care aceasta îi devorează, pentru a obține panaceul universal împotriva leprei.

Pe acest animal sângeros al binarului l-a caracterizat Daniel când a spus: (Dan, VII, 5) *Et ecce bestia alia secunda similis urso el tres exstantiae in ore ejus inter dentes ejus.*

Dinții acestei fiare sunt cei ai dragonului lui Marte, care-și devorează tovarășii sau tinerii servitori, acei *pueros* ai lui Cadmus și ai cărui dinți trebuie semănați în sânul pământului virgin.

Trei feluri de iconi se produc între ☉ ♂. Deschideți deci ciocul de fier și când dragonul se va afla în creuzet, luați dinții alburii și dați-le să mănânce בשר, carne, al cărei număr este 7, multă carne, căci ♂ trebuie să fie la pused օ, ca 106 la 239.

Or, carnea care trebuie devorată este cea a primului leu, a leului simbolic, a leului înaripat, căruia dinții ursului îi desprinde aripile, adică ceea ce este prea volatil. Dar, devorându-l, ursul îl separă de asemenea de pământ sau zgură,

fiind atunci liber din partea cerului și liber din partea pământului.

Merge pe picioare și-l vom vedea în creuzet ca pe un om cu chipul ridicat și radios.

Și inima ♂ omului mineral i se va da. *Aufer ab eo cor lapideum et cor carneum da illi.*

Va deveni Tiphereth, adică אדם Adam, echivalentul pământului roșu.

Atunci apare a treia fiară din viziunea lui Daniel, leopardul sau ♀, figurat de Iordanul înțelepților, pentru că Iordanul și leopardul în cel mai mic număr dau tot 12, care dă 3.

Dar acest ternar este multiplicat prin cuaternar: *Et ecce alae quator avis super dorsum ejus.*

Patru aripi înseamnă de asemenea două păsări, care sunt porumbițele Diane, și ele ațâță leopardul să se bată împotriva ursului și a dragonului.

Leopardul lui Daniel avea de asemenea patru capete, prin care trebuie să înțelegem cele patru culori sau aparențe elementare, care sunt albastrul, galbenul, albul și roșul.

Et potestas data este ei super caeteras bestias, asupra leului și asupra ursului, să-i învingă, să-i străpungă și să curgă sângele lor vâscos și mercurial.

Și atunci, ca o sinteză a celor trei, se va naște a patra fiară a cărei apariție e formidabilă, pentru că se ridică un fum capabil să provoace moartea. Această a patra fiară are dinții de fier și zece coarne, căci posedă toate virtuțile numerelor aplicate metalelor și din mijlocul acestor coarne se ridică un corn mai mic, care vorbește dezvăluind lucruri foarte importante. Acela să le înțeleagă cui i-a fost dat să înțeleagă.

47

⊙ este plasat în Geburah prin transpoziție și domnia lui Tiphereth este atribuită lui ♂, pentru că unul îl cucerește pe celălalt și pentru că Marte este soldatul soarelui. Dar fiecare sefir își are decara lui și Kether-ul aurului este acest prețios כהם pe care Cântarea (V, 11) o raportează la capul lui Chocmah. Aur misterios și ascuns, al cărui nume se aplică la Chesed, căci aurul vine de la *acvilon* și-și primește forma în Sud. Tipherethul lui este aurul tronului și Malchutul este tronul aurului; mai e numit „cupa de aur“ (Iov, XXVIII, 17), „coroana de aur“ (Ps. XXI, 4), „vasul de aur“ (Cântarea, V, 15), „aurul închis“ (I, Reg. VI) etc.

57

Giesi עיהי servitorul lui Eliseu este tipul cercetătorului profan al naturii, care sapă văile și nu urcă niciodată pe locurile înalte, de aceea lucrează în zadar și nu se va elibera niciodată; pune la cale prinderea și vinderea lui Iosif, fiul preferat al lui Iacob, a cărui generație a fost un miracol al naturii; dar pentru a îndeplini un asemenea miracol, își trebuie virtuțile lui Israel sau ale lui Eliseu; și asemenea orbi nu pot nimic însufleți, ei care sunt morți.

Aceștia sunt înșelătorii, avarii și mincinoșii, furii a ceea ce fac alții (II Reg. VIII, 4,5) și, în loc de bogăție, vor dobândi disprețul și sărăcia (II Reg., V, 27); căci numele lui Giesi și cuvântul ה, care înseamnă „profan“, au același număr.

Trandafirul hermetic ieșind din piatra mercurială
sub influența spiritului universal.

67

⚡ în știința mineralelor.

Acest principiu se referă la Binah din cauza căldurii și, în decada lui Binah, el este reprezentat prin geburah sau ☉, numit Charuz, al cărui număr redus este 78.

Arcanul științei trebuie să fie Charuz, adică un ☉ dezgropat înaintea deplinei coaceri. Acesta este ⚡, care dă culoarea focului penetrantă, schimbând metalele impure, cum sunt ♂ cu ☉ (Deuteronomul, XXIX, 23) ♀ cu △, plouând peste necredincioși, adică metalele necurate (Psal. XI, 6).

Trebuie să excavezi pe acest ♀; excavează-le deci din ∇ și vei obține △ din ∇.

Dacă simți că ești drept în fața lui Dumnezeu, ♂ va pluti deasupra lui z (II Reg. VI, 6). Du-te deci la Iordan cu Eliseu.

Dar cine va povesti geburahul Domnului (Psalmul CVI, 2). Mulți vor căuta alte ⚡, dar cel care a intrat pe căile rezervate (Ps. V, 2) va dobândi adevărata inteligență, căci obține ♀ din OD și din ♂, a cărui extracție o știu mulți, e ușoară; astfel din ☉ ♂ din ♀ și din ♂ care, după tunete sunt adunate de leșie, cu ajutorul ⚡ unui schimbat în ♀ roșu. Epurând metalele cum antimoniul face aurul.

Prin amestecul de argint-viu umed.

Acestea sunt adevărata tinctură de lunii;

Hoc est thesaurus desiderabilis et oleum in habitaculo sapientis (Psalm, XXI, 20).

71

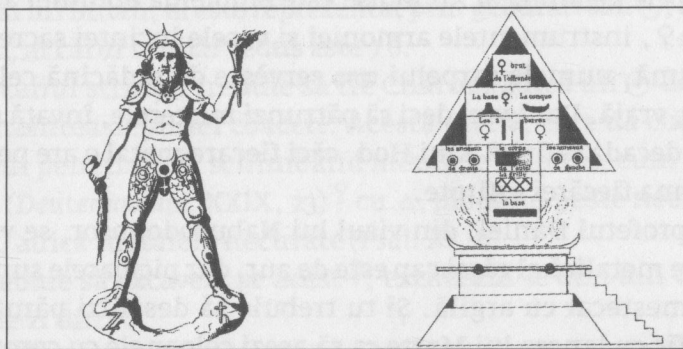
În Cabala naturală הוד, *hod*, este domnia bronzului – arama – alama.

Culoarea lui este aproape aurie, dar mai aproape, pe de o parte, de nuanța focului, pe de altă parte, bătând în verde, căldură și vegetație, dar lumina sintetică îi lipsește.

Numele bronzului și cel al șarpelui au același număr. Iată de ce șarpele de bronz al lui Moise este emblema domniei androgine a ♀, instrumentele armoniei și vasele incintei sacre sunt de aramă, numele șarpelui בהש servește de rădăcină celui de בהשיבם, vrajă. Dacă vrei deci să pătrunzi misterele, învață să înțelegi decada sefirică a lui Hod, căci fiecare metal o are pe a sa, pe seama fiecărei sefirote.

În profetul Daniel, din visul lui Nabucodonosor, se vede o statuie metalică al cărei cap este de aur, dar picioarele sunt din fier amestecat cu argilă. Și tu trebuie să deschizi pământul filozofic cu lancea lui Marte ca să așezi coloanele cu coroanele de aur.

Este aici vorba de acel aur tetragramatic al străbunului Aaron, acel aur fusibil care trebuie adus în starea de pulbere și aruncat în ape (Exodul, XXXII, 5-20). Vei vedea alte specii de aur întreurmându-se. Mai întâi aurul simplu și, ca să zicem așa, gol, קדב, adică ⊙, încă neieșit în întregime din marcasita lui umedă și neuscat de violența focului, ieșind viu din ape, de culoare când neagră, când galbenă, adesea chiar de culoarea macului, apoi retrogradând de la sine și scufundându-se în baia nativității sale; poate fi numit זבשבת, adică aurul captivității, pentru că e prins încă în închisoarea lui, postind patruzeci de zile și patruzeci de nopți, în așa fel încât tu să nu știi ce s-a întâmplat cu el (Exod. XXX, 1). Atunci pare inert și indiferent la operația din afară, dar vine un moment când pare rănit sau chiar ucis; moare ca și cum ar fi fost sugrumat, apoi putrezește și devine un cadavru negru; aici suportă el judecata probei și învelișurile, adică demonii sau zgurele își exercită imperiul asupra lui. El trece printr-un cerc întreg de 42 de litere, devine de o culoare cenușie într-un timp pe care-l stabilesc cele 22 de litere. E făcut זכאדבד, căci el poate deja furniza culoarea, nu cea a aurului încă, ci a argintului. Cum se schimbă mai târziu argintul, cum se relevează aurul prin veșmântul lui roșu poți vedea în Iov (XXII, 24).

Statuia metalică după profetul Daniel. Misterele Templului lui Solomon.

Lasă deci purpura să se întindă peste עבד care este ה filozofic, adică aurul alb; căci din acesta vei obține argintul, dacă-l lași în albeața lui, folosește גהליכם torente de apă metalică și vei avea אזבד; deții deja numărul sacru al numelui אחיה, realizarea; după douăzeci și una de zile de muncă, vei obține fructul operei tale. Dacă vrei să deschizi comoara, deschide-o, vei găsi argintul ca pietricelele (I Reg. X, 27). Dar dacă ai să mai aștepti, lăsându-l să se maturizeze ה în foc, vei obține aurul perfect al lui Ophir.

Aurul somnolează în oceanul celor înțelepți și, în timpul somnului, Samson lovește și jefuiește pe cei treizeci de filisteneni pentru a dăruii hainele lor unor tovarăși necredincioși, adică metalelor imperfecte. Atunci se formează această forță ascuțită și penetrantă care, după Iov, trebuie întinsă peste argilă cu toată puterea aureității: „Et fer vere faciet veluti ollam profundam“, bazinul apelor metalice dense și vâscoase, „ponet ut vas pigmenti, post illud lucere faciet semita“.

Binecuvântată să fie eterna domnie! Acum și în vecii vecilor, amin!

Am scris aceste lucruri pe măsura înțelegerii mele, pentru că tot căutând remedii pentru bolile oamenilor, am găsit secretul vindecării tuturor creaturilor.

Ceea ce m-a dus spre aceasta a fost un text din Zohar despre datoriile medicilor, unde mi s-a părut că văd un ordin pentru mine de a nu mai opri niciodată cercetările mele până când nu voi găsi medicina perfectă. Iată cuvintele. Scrie în Deuteronom (XXXXII, 10). „Causas applicabil et intelligere faciem eum“. Este deci un lucru firesc ca un om să ajungă la adevăr cercetând și învelișurile greșelii chiar sunt tot în slujba trudei și a bunăvoinței.

Aici se încheie manuscrisul doctorului de Kartane. Cine era oare acest doctor? N-am putut afla nici până în ziua de astăzi.

Doar, și asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă, un negustor israelit mi-a povestit că ar fi auzit de la tatăl său că pe vremea lui trăia un medic care numai după aspectul bolnavului declară pe loc dacă va trăi sau va muri. Avea faima unui om drept, adevărat, temându-se de păcat. Când unul din clienții lui nu-și putea procura medicamentele necesare, îi dădea din punga lui; și mai spunea că nu era pe lume om mai învățat. Negustorul adaugă: el a scris o carte despre lucrurile cele mai ascunse și această carte am avut-o în mână pentru că mi-a rămas moștenire de la tatăl meu. Toate aceste cuvinte sunt ascunse în arcanele legii și nu le este permis s-o descifreze decât celor feriți de păcat.

Rabbi Eleazar îi ceru: dacă ai această carte la tine, dă-mi-o, și celălalt răspunse: Am s-o fac dacă vrei să mi-arăți cartea despre sfânta lampă. De acord, îi răspunse Rabbi Eleazar.

Cartea aceasta a fost în mâinile noastre douăsprezece luni și am găsit în ea sublimă lumină. Binecuvântat să fie Dumnezeu milostivirii care dă oamenilor inteligența supremei înțelepciuni!

Această carte, care pare să se sfârșească aici, a fost fărâmițată de copiiști. După acest final am regăsit numeroase fragmente din corpul lucrării. Iată-l mai întâi pe cel considerat de noi ca fiind cel mai important:

עבדה

În Cabala naturală, ה se raportează la înțelepciune, pentru că pe acest plumb se întemeiază pământul metalic, care e un praf aurifer.

Acestui ה i s-a dat numele mistic כל totu, pentru că în el se ascunde germenul tuturor lucrurilor. În josul figurii sale se află un cerc, deasupra patru daleth, ale căror unghiuri tind spre același punct.

Adevărata comoară a înțelepților nu este aurul modern, nici argintul.

Nu este nici mercurul, nici soarele, nici antimoniul, nici nitrul, nici sulful, nici vreun lucru asemănător, ci spiritul aurului, mercurului, numit de filozofi, prima și ultima materie curată și singura de felul și calitatea ei. Aur foarte pur oriental, nesimțind forța focului, întotdeauna excelent, mai moale și mai ușor de topit decât aurul comun.

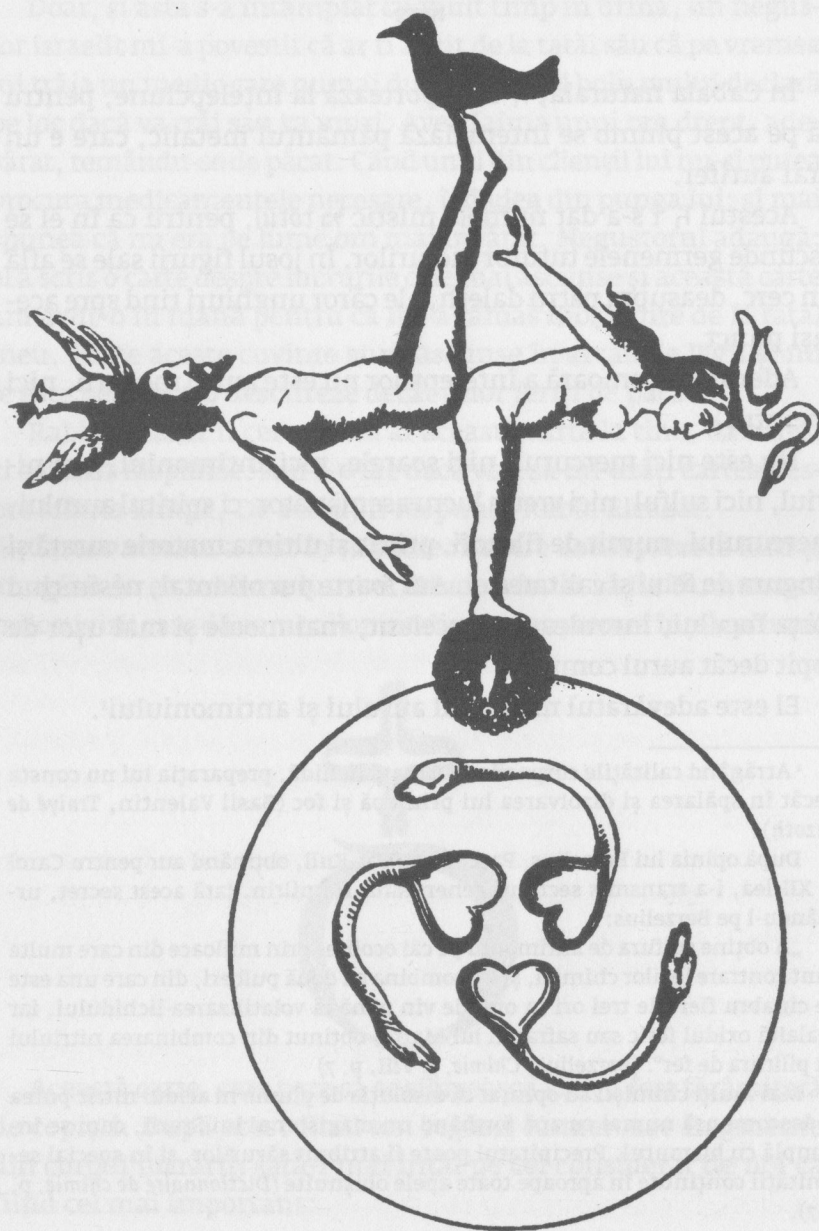
El este adevăratul mercur al aurului și antimoniului¹.

¹ Atrăgând calitățile corpurilor, în stare lichidă, preparația lui nu consta decât în spălarea și dizolvarea lui prin apă și foc (Basil Valentin, *Traité de l'azoth*).

După opinia lui Berzelius, Paycull sau Pat-Kull, obținând aur pentru Carol al XII-lea, i-a transmis secretul generalului Hamiltin. Iată acest secret, urmându-l pe Berzelius:

„A obține sulfura de antimoniu pe căi ocolite, prin mijloace din care multe sunt contrare legilor chimiei, și a-l combina cu două pulberi, din care una este de cinabru fiert de trei ori în oțet de vin până la volatilizarea lichidului, iar cealaltă oxidul feric sau safranul lui Marte, obținut din combinarea nitrului cu pilitura de fer“ (Berzelius, *Chimie*, t. VIII, p. 7)

Mai mulți chimiști au opinat că soluția de plumb în acidul nitric putea fi descompusă numai cu apă formând un magister al lui Sturn, cum se întâmplă cu bismutul. Precipitatul poate fi atribuit sărurilor, și în special selenitului conținute în aproape toate apele obișnuite (*Dictionnaire de chimie*, p. 267).

COMPLETAREA CELOR ȘAPTE CAPITOLE DIN ASCH MEZAREPH

Copiștii acestei cărți fundamentale a științei au împărțit, au fragmentat și au amestecat capitolele pentru a le face de neînțeles. Iată fragmentele pe care le-am găsit și care completează primele opt capitole ale acestei cărți.

CAPITOLUL I

Capitolul este intitulat *Elischeh*. El conține ce am împărțit în două paragrafe, א și ב, plus explicația numelui *Giesi*, pe care am plasat-o la paragraful ה.

La paragraful 2 ב pagina 2 adăugați ceea ce urmează cu privire la cositor.

בדיל cositor. Metalul acesta nu are până în prezent multe întrebuniări în științele naturale, cu atât mai mult cu cât derivă dintr-o separare; astfel, materia lui rămâne separată de medicina universală. Zedech i-a dat drept atribut, între planete, pe acolo stele rătăcitoare și albe, iar gentilii i-au dat un nume profan pe

care un israelit nu trebuie să-l pronunțe niciodată (*Exod*, XXIII, 13), un nume care trebuie șters (*Os*, II, 17; *Zach*, XIII, 2). Între animale nu este niciunul a cărui emblemă să i se potrivească mai bine, din cauza grohăitului, decât cel numit *Aper de Silva* (*Ps*. LXXX, 4), al cărui număr este 545, care nu numai că e compus dintr-o sută de quinare, dar cel mai mic număr este tot un quinar ca numărul 194, care face 14, adăunat astfel:

$$\begin{array}{r} 1 \\ 9 \\ 4 \\ \hline 14 \end{array}$$

Disoluția germenilor metalici
reprezenți de inocenții sugrumați de Irod.

Și 14, adunat în același fel, face 5, iar dublat dă 10, or 10 este numărul analog cu 46, numărul cositorului, căci 50 se referă la cele 50 de porți ale lui *Binah* și la prima literă din *Sepher Netsah*, clasele sefirotice cărora le corespunde acest metal. În transmutațiile deosebite, natura lui sulfuroasă singură nu apare, ci unită cu trei sulf, mai ales cu acela al metalelor roșii, el reduce în $\odot \nabla$ vâscoase, măsurat torefiate, asemenea cu ϵ astfel că, dacă e introdus prin ∇ subtilizat în natura unei ∇ delicate, ceea ce se obține între altele prin z .

Natura lui vâscoasă și apoasă poate fi ameliorată prin pulverizare cu oxizi de $\odot$, trecând prin toate treptele lui Δ și amestecat încetul cu $\odot$ încetul în flux sub forma unei pilule, ceea ce am învățat că se poate face cu argint. Dar „non est sapiens nisi dominus experientiae”. Iată de ce nu mai adaug nimic. Cel care operează poate pregăti materiile și le poate corecta prin experiențe reiterate, dacă sunt defectuoase.

URMARE LA CAPITOLUL I

Până aici am vorbit de materiile albe. Să trecem acum la cele roșii. Întâi, sub *Geburah*, după sentința comună a cabaliștilor, este plasat aurul. Ceea ce se referă, de asemenea, la septentrion (*Iov*, XXXVI, 22), nu numai din pricina culorii lui, ci și din cauza căldurii și a sulfului.

Fierul este atribuit lui *Tiphereth*, căci în natură el este „vir bell” (*Exod*, XV, 3) și nu este numit *Sefir Anpin* decât din cauza mâniei lui prompte (*Ps*. II, finalul).

Netsah și *Hod*, dublul mijloc al corpului și receptacol de semințe, corespunzând naturii androgine a aramei.

Jesod este argintul-viu; numele de viu i s-a dat pentru a-l caracteriza; pentru că în natura vie se află fundamentul și substanța artei metalice.

La Malchuth se raportează adevărata medicină a metalelor din mai multe cuvinte, dar și pentru că aici sunt reprezentate și alte naturi la stânga și la dreapta lui ☉ sau al lui ☿ și metamorfozele lui graduale, vom vorbi mai pe larg în altă parte.

Astfel ți-am dat cheile ca să deschizi mai multe porți închise. Ți-am deschis poarta celor mai intime căi ale naturii. Dacă există cineva care le dispune altfel nu-l voi contesta, pentru că toate lucrurile tind spre același final. Am spus:

Cele trei izvoare superioare sunt analoage celor trei principii ale regnului metalic:

▽ vâscos, Kether ☀.

☉ sau ☉, Chocmah ח.

♀ Binah, din motivele amintite.

Astfel cele șapte izvoare inferioare reprezintă:

Gedulah ☿

Geburah ☉.

Tiphereth ♂.

Nesach ז.

Hod ♀.

Jesod ח.

Și Malchuth va fi femeia metalică, argintul înțelepților, câmpul în care ei trebuie să-și arunce semințele, cele ale mineralelor oculte, adică apa de aur, așa cum i se spune în *Geneza* (XXXVI, 39). Dar, să știi, fiul meu, că aceste lucruri ascund asemenea mistere, că nicio limbă umană nu le poate revela. Pentru mine, de acum, „non peccabo lingua me, sed custodiam os meum clausura“. (*Psalm*, XXXIX, 2)

CAPITOLUL II

פזל AURUL

În natura metalică, Geburah este clasa la care se referă aurul și cu el începe o nouă serie sefirotă. În așa fel încât aurul își are Ketherul sau rădăcina lui metalică obscură, Chocmah-ul lui, adică principiul lui saturnian și așa mai departe.

La acest Kether al aurului trebuie raportat acel aur pe care sir Haschirim îl atribuie capului logodnicului כמה.

La Chocinah trebuie raportat acel aur ascuns între munițiile de război כגד (*Iov*, XXII, 24 și 25, XXXIV, 19). La Binah se raportează aurul căutătorilor adâncurilor, aurul exhumat הדוע.

La Chesed, aurul adunat și tras la laminor (*II Paral.*, IX, 5) pentru că bunătatea lui Dumnezeu ne ține suspendați ca pe un fir de aur deasupra abisului morții eterne.

La Geburah, זהב, pentru că aurul vine de la *aquilon* (*Iov*, XXXVII și XXII).

La Tiphereth, כוזב (*II Reg.* X, 18); (*IV Reg.* XIX și XXI); (*Dan.* X, 1)

Astfel Tiphereth și Malchuth compun un tron de aur.

Astfel că ☉ este numit:

„Vasul de aur“ (*Iov*, XXVIII, 17);

„Coroana de aur“ (*Ps.* XXI, 4);

„Cupa de aur“ (*Cânt.* V, 5).

La Netsah se raportează numele aurului ascuns, adică pregătit pentru înșămânțări (*I Reg.* VI, Io, 21; *Iov*, XXVIII, 15).

Lui Hod îi convine numele de aur roșu (*II Paral.* III, 6; *I Reg.* VI, éo), pentru asemănarea lui cu sângele taurilor tinerei. Astfel se înroșește acest aur în stânga arborelui sefiric.

Lui Jesod, numele de „aur bun“ (*Gen.* II, 12), căci acel cel bun coincide cu cel drept.

Lui Malchuth îi convine numele secret ∇ filozofic, al cărui sinonim este cenușa, iar casa acestui metal este admirabilă, căci este alcătuită din 6 x 6 celule, astfel că din toate părțile renasc virtuțile admirabile ale literei, care este a lui Tiphereth, prin toate coloanele și toate liniile în orice sens. Observă că cel mai mic număr este senarul, ternarul sau novenarul, adică 3, 6, 9, numere despre care aș avea mii de lucruri să-ți revelez.

Adaug numai că suma reprezintă numărul 216, אדנא , admirabilul leu (X, 14), care este numărul numelui אדנא „supputa et ditiesce“.

CAPITOLUL III

« ARGINTUL

Chesed, în regim metalic este, fără crâcnire, argintul. Cel mai mic număr al lui Chesed este același cu cel al cuvintelor care desemnează acest metal (Prov. XVI, 16, XVII, 3; Ps. XII, 7; Iov XXVII, 1). « are și el decada lui sefirotică. Astfel, în Exod (XXXVIII, 17, 19) capitelul de argint al coloanelor se numește *Kether*. În Proverbe (II, 4) înțelepciunea Chocmah este comparată cu argintul. Binah « este exprimat (Proverbe VXi, 16). Gedulah apără în istoria lui Abraham, unde argintul este întotdeauna oferit pentru a stăvili mânia (Gen. XIII, 2).

Geburah este semnalat când argintul suportă proba focului (Prov. XVII, 3; Num. XXXI, 22; Ps. LXX, 10; Prov. XXVII, 21; Jos. XLVIII, 10; Ezech. XXII, 22; Zachar. XIII, 9 Malach. III, 3).

Tiphereth este pieptul de argint al statuii lui Daniel.

Netsah este vâna de « (Iov, XXVIII, 1);

Hod sunt trompetele de argint (Num. X, 2);

Jesod se afla în cartea Proverbelor (X, 20);

Și Malchuth în Ps. (XVII).

Casa acestui metal reprezintă pe 9 x 9 pătrați, care dă aceeași sumă în toate sensurile. Suma este de 3 690 și numărul lui cel mai mic este 9, care apare întotdeauna și nu se schimbă nicio dată. *Quoniam in aeternum misericordia ejus.*

URMARE LA CAPITOLUL III

Tratând materia metalică, iată cum vorbește Rabbi Mordechai despre argint:

„Ia minereul roșu de argint-viu zdrobește-l ușor; în șase uncii de pulbere amestecă 1/2 uncie de punere δ într-o fiolă etanșă. Nisipului, adaugă-i un blând în primele opt zile, de teamă ca nu cumva umiditatea lui radicală să se ardă; mai adăugați de un deget săptămâna viitoare, și măriți mereu doza în a treia și a patra săptămână, în așa fel încât nisipul să nu se albească, ci să scoată un șuierat în momentul în care vei turna apa, și așa până la buza vasului; vei obține o materie albă care e materia primă, arsenicul colorând ∇ vie a metalelor, căreia toți învățații Δ îi spun uscată și + lor. Iată cum se purifică.

Rz, sublimatul alb, cristalin, zdrobește-l pe marmură în părți egale cu oxid de «, pune-le repede într-o eprubetă, îi toarnă un strat de nisip și închide etanș; în primele două ore, ține-le la un foc blând, mai puternic în următoarele; crește-i intensitatea în cea de a treia până când produce un șuierat în nisip și din nou $\text{o}=\text{o}$ se va sublima aruncând raze înstelate? Cum vei avea nevoie de o anumită cantitate, iată cum trebuie să le crești:

Ia șase uncii 1/2, adică din acest email de « foarte pur, obține amalgamul pe care-l știi și pune-l să fiarbă într-o eprubetă etanșă pe cenușa caldă, până când tot « se va dizolva și se va schimba în $\Delta \text{o}=\text{o}$.

Ia 1/2 din acest spirit preparat; pune-l într-o eprubetă etanșă¹ pe cenușa caldă și colomba va urca și va coborî. Menține căldura până când nu se mai simte umiditatea, iar ea s-a fixat pe fund și a căpătat culoarea cenușie? În felul acesta materia a putrezit și s-a dizolvat.

Ia o parte din această cenușă și o jumătate din ∇, amestecă-le într-un pahar pentru ca să arate ca mai sus, ceea ce se va întâmpla cam în opt zile. Când pământul cenușiu va începe să se albească, scoate-l, stropește-l cu 5 loțiuni de ∇ lunară și fierbe-l ca mai sus. Îmbibă-l a treia oară cu 5 uncii de apă și se va coagula din nou în opt zile. A patra îmbibare cere 7 uncii de apă lunară și când materia va înceta să mai asude, preparatul este gata.

Pentru opera la alb, vei lua 21 de drahme din acest pământ alb, 14 ∇ de lunară și 10 de oxid de « foarte pur, pune-le pe marmură și lăsați-le să se coaguleze până când se vor întări. Îmbibă materia cu trei părți de ∇ până când bea toată porția și repetați de câte ori este nevoie până când curge fără să facă aburi pe o lamă ♀ încinsă în foc. Vei avea tinctura la alb pe care o poți spori prin procedeele de mai sus.

Pentru roșu îți va trebui oxidul de ⊙² la un △.

Până aici autorul conferă și acordă învățăturile sale cu indicațiile înțeleptului arab (fără îndoială Geber?) în locurile în care tratează pe larg despre materia arsenicală³.

¹ Calx lunae est nitrum roris nocturne.

² Calx solis est sulphur vel aliquando sal albot vel etiam, sal tartareus calx uvarum. (Nota rabinului Mordechai sau Mardochee).

Acest pretins secret al lui Mardochee, introdus în *Asch Mezareph*, are drept scop să-i rătăcească pe profani. Opera trebuie realizată numai cu pământul mercurial al lui Becker, fără alte amestecuri, iar soluția care este cheia operei se obține cu ajutorul unui foc de oxid extras chiar din pământul respectiv. Restul se face la un foc de lampă, începând din primăvară urmând operațiile naturii de-a lungul anului.

CAPITOLUL IV

COLOMBA, יוֹהָב

Johab la Colombe

Între enigmele lucrurilor naturale, numele de Colombă nu se aplică niciodată metalelor, ci naturilor ministrante și pregătitoare.

Cel care a înțeles bine natura holocaustului, nu se va folosi de o turturică, ci va lua doi pui de colomă (*Levit* I; 14; XII, 8; XIV, 22).

Calculează cuvântul בִּנְיָן *beni* 62 și binarul Colombelor, de unde vine cuvântul בִּנְיָן *noga* 64, numele celei de a cincea planete, și le vei afla pe calea adevărului. Altfel, nu lucra în zadar, în speranța că te vei îmbogăți; încetează din pricina inteligenței tale deficiente. Ferește-te, tu, care ai spiritul orb, să nu-ți pierzi și ochii trupului, încălzindu-te pentru această muncă. Ceea ce cauți cu atâta trudă nu vei găsi. Dar înțeleptul își va face aripi și va zbură la cer ca vulturul și ca astrele pământului (*Prov.* XXIII, 4).

CAPITOLUL V

LANCEA, לַנְּעָה

Cuceririle lancei explică istoria naturilor metalice. La acestea trebuie raportată lovitura de lance a lui Phineus, care le-au străpuns deodată, în momentul conjuncției lor *et in locis genitalibus Israelita* ⊙ *si Madianita* « (*Num.* XXV); dintele sau forța fierului acționând asupra materiei, o purifică de toate impuritățile. Israelita ⊙ nu este în acest loc decât ♀ masculin o=o, iar prin « Madianita trebuie să înțelegem ∇ uscată și cu măsură, amestecată cu minereul sau marcasita roșie.

Prin lancea lui Phineus nu numai ♀ masculin este sugrumat, dar chiar și femela lui este ucisă și ei mor amestecându-și sângele în aceeași generație. Atunci se împlinesc miracolele lui

Phineus (vezi *Targum H, L*), căci natura de fier este admirabilă, studiaz-o în locuința de mai jos¹:

Numărul ei este quinarul, iar pătratul $\aleph$ simbolizează natura feminină care trebuie să fie corectată de metal, căci în regimul vieții animale, chiar σ unindu-se cu limfa sângelui, îi redă vi-goarea virilă și împiedică epuizarea, σ susține astfel principiul bărbătesc genital și participă puternic la procrearea ființelor.

Lui Marte îi corespunde Venus, între planete כהבז , care se raportează la cupru din care se fac instrumentele muzicale pen-tru că ea este instrumentul splendorii metalice. Dar ei îi place să îndeplinească mai degrabă rolul unui bărbat decât al unei femei. Nu te amăgi însă până a crede că splendoarea lui Venus îți va da veșnic ceea ce pare să-ți promită numele de Noga.

Hod trebuie să primească influența geburatică! Bagă de seamă la acestea, pentru că e un mare mister! Învață deci să ridici șar-pele care este Mechastau (II Reg, XVIII, 4), dacă vrei să vindeci naturile infirme după exemplul lui Moscheh.

CAPITOLUL VI

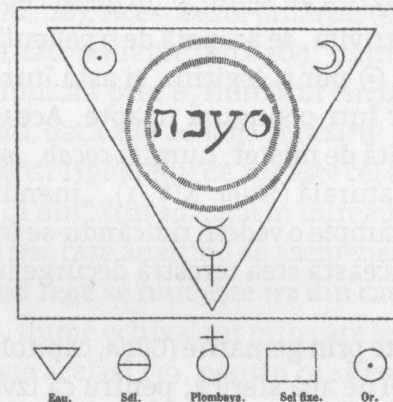
עפדה

$\aleph$ SATURN

Acest $\aleph$ e numit Totul; figura lui este un cerc și 4 daleth pentru ca să știi că în el se află toată cuaternitatea și cuaternarul cuater-narelor, fie al elementelor, fie al învelișurilor, fie al literelor, fie al lumilor.

¹ Pentru careurile magiei, vezi *Dogme et Rituel de la Haute magie*.

Și în acest $\aleph$ al înțelepților sunt patru elemente, adică: Δ sau ∇ filozofilor, aerul despărțitor al apelor, apa uscată și pământul lui $\odot$ minunat; în el se mai găsesc cele 4 învelișuri descrise în *Iezechiel* (I, 4); căci în preparatele sale ți se vor întâmpla furtuni și nori negri, foc înveterat până când, din toate acestea, splen-doarea dorită se va naște.

CAPITOLUL VII

ARGINTUL-VIU כמפחי

În sfera naturală, Jesod guvernează argintul-viu, funda-mental principiului generator al oricărei arte transmutante, și numele lui indică natura lui ϵ , pentru că amândoi derivă din Sefirul lui Chesed (dar trebuie atribuit ϵ chesed-ului Sefirului inferior al lui Jesod, adică chesed-ului lui Malchuth).

Astfel, numele אלהי este prin gematrie aproape același cu במפחי , la fel cu corab, numele planetar al mercurului gentililor. Numărul lui este 49.

Amintește-ți doar פ că obișnuit și natural nu te duce spre opera ta și că el diferă de tot פ atât cât inul de byssus sau mătase.

Te vei strădui în zadar să-l rafinezi, să-l prepari, să-l îmbibi sau să-l lustruiești, nu vei obține niciodată mătase sau byssus.

Unii cred că au găsit signatura acestei ∇: așa cred ei când, amestecată cu ⊙, intră brusc în efervescență, dar soluția de argint-viu obișnuită precipitată de +, produce același efect. Or, la ce ar putea servi această soluție?

Eu spun că nu există alt semn al lui decât cel ♀ care urmează:

La o căldură potrivită, se acoperă de o peliculă foarte subțire, dar care e deja un ⊙ pur și legitim, și asta într-un timp foarte scurt, poate chiar într-o singură noapte. Aceasta e floarea de aur, care nu e lipsită de mister, numită *cocab*, „stea“, pentru că, urmând Cabala naturală (Num. XIV, 1), „inendit stella Jacob“; dacă o căutam în câmpie o vedem ridicându-se în formă de vargă cu ramuri și din această stea terestră decurge influența despre care am vorbit.

Argintul viu este prin gematrie (Giltin, capitolul VII, f. 69) numit אבןפדיבא, un fel de apă sferică, pentru că izvorăște din sfera lumii.

Și în Geneza (XXXVI, 39) ea este numită printr-o cvasitransmutație de litere, apa de imersiune, pentru că regele se cufundă în ea pentru a se purifica sau, printr-o doctrină asemănătoare ∇ El Boni, pentru că viața și binele au la un loc aceeași analogie ca moartea și răul.

Iată cum vorbește fata numită *matredi*, fiica bijutierului, după cum ne învață *Targum*, despre bijutierul care muncește fără răgaz, nestingând focul niciodată. Căci nu se vede apa țâșnind din pământ, nici infiltrând vadul când se escavează în mină. Ea este extrasă și perfecționată cu mare trudă și mare asiduitate. Femela acestui agent se numește מיזהב, apa de aur, adică ∇ care produce ⊙.

Dacă artistul o unește cu acesta, ea va da naștere unei fete care va fi ∇ frumuseții regale, cu toate că unii pretind că această

soție semnifică apele extrase din aur. Oricum ar fi, această mi-reasă nu e făcută pentru amorul comun, ea trebuie lăsată celor inteligenți și puternici care s-o onoreze, s-o așeze în operă și să-i dea un nume.

Soțului care-i este rezervat se numește metal (Mehetabel), regele Edomului și al roșetii numit קהך, ornament al regalității metalice (Dan, XI, 20). Acesta este tânărul, ⊙ dar în raporturile sale cu *Tiphereth*, căci דיה reprezintă 209, număr care conține tetragrama multiplicată prin 8, numărul circumciziei.

El devine *Jesiod*, dacă i se adaugă numărul întregului cuvânt. Dar ca să te înveți că Tipheretul de aur este cel al lui Geburah, trebuie să remarci că numărul adăugat în întregul lui este de asemenea conținut în עהך, care aparține de asemenea clasei de aur.

Orașul acestui rege se numește פקז din cauza strălucirii sale (Deut. XXXII, 2), nume echivalent prin care Jesod este desemnat căci numărul este același 159, pentru ca să cunoști argintul-viu necesar acestei lucrări și că este imposibil în afara acestui oraș strălucitor să găsești comoara regală. Porțile acestui oraș sfânt se numesc אלהים, aur viu, pentru că Elohim și aurul sunt marcați cu aceeași măsură. Și ∇ se numește tot așa, pentru că este mama și principiul aurului viu. Căci orice alt fel de aur este considerat mort, numai acesta este viu și nu te vei înșela dându-i numele cu care este botezat în mod obișnuit izvorul apelor vii. Căci prin această apă regii primesc viață pentru a putea da viață celor trei regnuri ale naturii.

Casa pătrată a acestei ape este admirabilă și arată, urmând numărul כס care înseamnă viu, de optsprezece ori aceeași sumă într-un careu de 64 de numere, care este suma cuvântului, מיהוד, apa de aur care se reproduce în acest fel la infinit.

Aici vei găsi suma 260 în toate sensurile, sumă al cărei cel mai mic număr este 8.

Simbolul primei sume este **דבב** vassit, pentru că avansând mereu suma se retrage în diversele ei variații; de exemplu, dacă începi de la 2, suma va fi 268, care trebuie să se rezolve în 7. Începând cu 3, suma va fi 276, care se rezolvă în 6 și așa mai departe și în aceeași proporție va descrește pe măsură ce va crește numărul purificărilor.

CAPITOLUL VIII

APA ALBĂ, **ידב**

Jarden desemnează apa minerală proprie purificării metalelor și mineralelor leproase. Aceasta Δ curge dintr-un dublu izvor al cărui nume **יאדד**, Jeor, înseamnă „semifluid“, având natura fixă la dreapta sa. Apă benignă, pe de o parte, iar, pe de alta **יד** viguroasă numită astfel pentru asprimea ei. Ea curge printr-o mare sărată. Remarcă bine această particularitate; se crede despre ea că se amestecă și se pierde în Marea Roșie, materia sulfuroasă masculină cunoscută de toți adevărații artiști.

Să știi că numele **ידב**, puritate, multiplicat cu 8, numărul lui Jesod, produce numărul **בדד** sau 264 pe care-l găsim, de asemenea, în cuvântul **ידדו**, pentru ca să-ți amintești că sunt necesare 8 ordine de purificare înainte de a ajunge la deplina puritate sau la albul perfect.

În ordinea aplicațiilor la științele naturii. medicina la alb sau apa albă este un nume care i se dă « pentru că primește de la soare splendoarea albului care strălucește cu o lumină imitată și convertind în natura ei tot pământul, adică metalele impure, și de aici se poate înțelege mistic acel loc din Iosua (Iosua, X, 12):

„... a strigat Iosua către Domnul și a zis înaintea israeliților: Stai, soare, deasupra Ghibeonului, și tu, luna, oprește-te

deasupra văii Aialon! Și s-a oprit soarele și luna a statut până când Dumnezeu a făcut izbândă asupra vrăjmașilor lor, adică până când înțelepții și-au desăvârșit opera și luna fixată de fixitatea soarelui s-a convertit toată în aur.“

Tot despre ea se scrie în *Cântarea cântărilor*.

„Cine este cea care se ridică asemenea zorilor zilei, frumoasă ca luna, aleasă ca soarele, puternică precum armatele așezate în ordine de bătaie?“

Numele care i se dă semnifică natura operei și asta, fiindcă în formația ei este ca o lună crescătoare și pentru că e ca luna plină când atinge perfecțiunea, în ultimul ei stadiu de fluiditate și de puritate; căci prin gematrie, cuvintele **יד**, luna și **דיא** secretele, au același număr ca și **דבוי** mulțimea, pentru că în această materie sunt conținute toate secretele multiplicării.

RECOMPUNEREA IPOTETICĂ A LUI ASCH MEZAREPH

Cartea originală a lui Asch Mezareph conține opt capitole, adică o introducere și șapte capitole.

Fiecare din aceste capitole este împărțit în trei paragrafe, corespunzând unul altuia, și cartea este dispusă astfel:

א, ב, ג, ד, ה, ו, ז Primele șapte paragrafe ale celor șapte capitole.

Celor șapte litere următoare le corespund cele șapte paragrafe secunde.

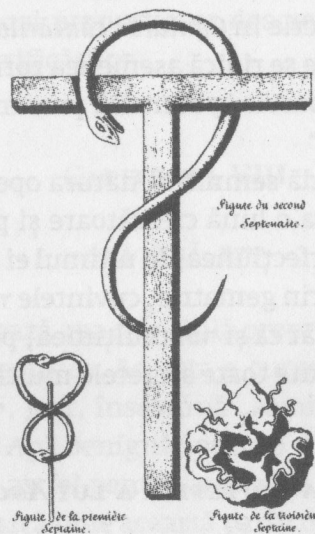
Ultimelor șapte, ultimele șapte.

Această carte conține numai șapte figuri, fără să mai punem la socoteală arborele sefirotic și careurile magice.

Cu arborii sefirotici și careurile magice, cartea ar avea douăzeci și două de figuri.

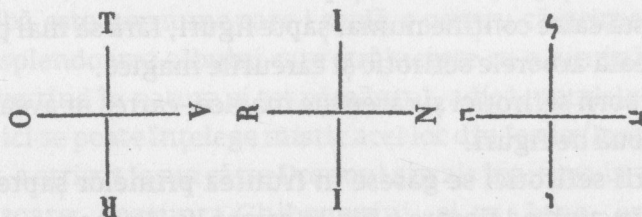
Arborii sefirotici se găsesc în fruntea primelor șapte paragrafe care cuprind fiecare o filă în cartea lui Flamel.

Careurile magice erau figurile celui de al doilea septenar. Celelalte șapte figuri erau plasate astfel: una în fruntea fiecărui șeptet și ultimele patru la sfârșit.

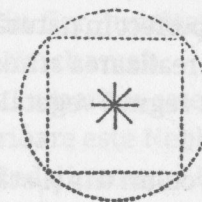

PASAJELE DIN DANIEL LA CARE SE FACE ALUZIE ÎN ASCH MEZAREPH

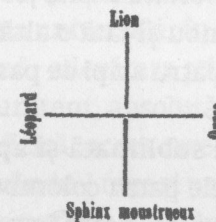
Cele patru fiare misterioase (Dan. VII)
Iată că cele patru vânturi ale cerului

care bat pe marea cea mare.

Și patru fiare uriașe ies din mare, deosebite între ele.

Prima seamănă cu o leoaică și are aripi de vultur.

Mama celor doi lei, verde și roșu; materia fixă și volatilă; substanța primă a cinabrului filozofilor; cu trup de mercur și aripi de sulf.

M-am uitat la ea până ce aripi i-au fost smulse; și ea se ținea pe picioare ca un om.

Sublimarea și fixarea materiei; apa mercurială extrasă din cinabrul filozofic devine fluid, din volatil cum a fost.

Și i s-a dat inima de om prin influența focului secret, extras din regimul lui Marte.

Cele patru fiare ale lui Daniel corespund tetragramei și exprimă mișcarea universală a lucrurilor. Daniel, aplicându-le imperiilor, determină semnificația lor în domeniul lui Malchuth.

Ele trebuie deci să reprezinte echilibrul, antagonismul și evoluția ciclică a formei, fie în natură, fie în viața umană, fie în viața socială. Formării omului perfect în natură și a regatului mesianic în istorie. Le corespunde realizarea sfinxului în regnul animal, romanului trandafirului în regnul vegetal și formarea aurului în regnul metalic.

A doua fiară seamănă cu un urs și stătea pe o rână.

Atunci se creează o a doua formă în materie și trebuie saturată cu substanța numită *pușed* de adept.

Trei rânduri de dinți reprezintă triplul foc filozofic.

Apoi m-am uitat din nou și iată o altă fiară, asemenea unui leopard, având pe spate patru aripi de pasăre, și fiara avea patru capete și i s-a dat putere.

Materia roșie trebuie sublimată și apoi reîmbibată cu apă. Operația se numește „cele patru colombe ale Dianei”; acum se manifestă ea cu patru capete, adică în patru aparențe de culori succesive, capul corbului sau negru, capul lebedei sau alb, capul păunului sau culoarea irizată și capul fenixului sau roșu.

Vine după aceea a patra fiară teribilă și minunată de o forță extraordinară; avea dinții de fier devoratori; zdrobea și mânca, iar resturile le călca în picioare. Era diferită de celelalte fiare: avea zece coarne și în mijloc unul mic cu ochi de om și o gură vorbitoare care anunța lucruri mari.

Aceasta a patra fiară este ☉ viu sau dizolvantul universal, care posedă forța tuturor metalelor și reunește toate sefirotele metalice. Ea revelează celui ce o posedă toate secretele naturii.

Omul metalic

Vedeai, o, rege, o statuie mare; statuia era colosală, foarte înaltă și se ridica în fața ta înfricoșătoare:

Capul ei era din aurul cel mai bun ☉

Pieptul și brațele erau din argint ☾

Burta și coapsele din aramă ♀

Cambele de fier ♂

Picioarele jumătate din fier, jumătate din argilă + ♂

Sufletul capului este Neschamah.

Sufletul pieptului și al umerilor este Ruasch.

Sufletul părților inferioare este Nepesch.

Și iată că o piatră căzând din munte lovește picioarele statuii și o face praf și pulbere.

Această piatră este simbolul filozofic al vârstelor, piatra unghiulară, piatra filozofică, piatra focului, piatra de sânge, cina-brul înțelepților, medicina universală; în ordine divină, adevărata religie; în ordinea umană, adevărata știință universală; pătrată la bază, solidă ca afetul unitem, absolută ca matematica; în ordinea naturală, adevărata fizică, aceea care oferă omului regalitatea și sacerdoțiul naturii, făcându-l rege și preot al luminii, perfecționează sufletul, desăvârșește formele, schimbă brutele în oameni, spinii în trandafiri și plumbul în aur.

Capul statuii lui Daniel e de aur. El îi corespunde lui *Kether*, care e de plumb, după *Asch Mezareph*, dar trebuie să se observe că plumbul cere transformarea lui în aur și din regatul lui emană izvorul lui ☉. Există o reciprocitate între capul *Kether* și inima *Tiphereth*, ca între macroprosopul și microprosopul Zoharului.

Or, macroprosopul arich Anpin nu este reprezentat cabalistic prin aur, ci prin fier. Există deci și o a doua transpoziție în echer de la *Tiphereth* la *Geburah*, unul și celălalt exprimând domniile alternative ale aurului și fierului.

Cele patru părți metalice ale statuii corespund celor patru vârste ale poeziei și celor patru mari perioade ale ciclului istoric universal. Regatul de aur, întemeiat pe fier și argilă, adică pe violență și slăbiciune, trebuia să fie distrus prin revelația pietrei cubice, adică prin descoperirea regatului adevărului și al dreptății.

Cele patru fiare ale lui Daniel corespund celor patru metale ale statuii: leul este de argilă cu aripi de fier, ursul este de aramă, leopardul de argint și sfinxul de aur.

Leul corespunde timpurilor primitive, vârstelor războaielor și vieții nomade.

Aripile leului sunt tăiate, umanitatea se așază și marile imperii ale forței brutale sunt semnificate de urs, republicile și fărâmițarea statelor sunt semnificate prin leopardul cu patru capete, după care vine feudalitatea financiară și industrială, care este imperiul lui Antihrist; aici se sfârșește istoria lumii.

Dar nu există un fir de nisip care să nu poată constitui sămânța lumii, natura acționează în lucrurile mari întocmai ca în lucrurile mici. Obținerea aurului se produce la fel cu apariția civilizațiilor și a luminii.

Aici se află baza dogmei eterne a lui Hermes.

Materia primă este ☉, raportată la substanță, pământul, raportată la formă, lumină.

Lumina este sufletul pământului.

Aceasta este o substanță unică bucurându-se de toate proprietățile corpurilor simple. Este chiar acel corp simplu, cu patru forme elementare.

Oxygenul este lumina trecută în stare gazoasă.

Aranjamentul simetric al moleculelor dă transparența corpurilor.

Mișcarea razei este legată direct de vivacitatea culorilor. Albastrul-negru este culoarea repausului absolut, albul este culoarea mișcării echilibrate, roșul cel al mișcării absolute.

Lumina adastă în corp precum căldura. Poate fi invizibilă și latentă.

Oxygenul este corporificarea pozitivă a luminii. Hidrogenul este forma ei negativă.

Mariajul celor două gaze produc apă și starea gazoasă se transformă în fluid.

Apa are două proprietăți: se volatilizează la căldură și se condensează la frig.

Ea se transformă în sevă în plante, în sânge, la animale, în mercur la metale, apoi prin combustie în cenușă și pământ.

Apa este un oxid, adică rezultatul negativ al unei combustii.

Apa este albastră și focul roșu.

Supraoxigenarea apei produce acizii. *Corpora non agunt nisi soluta.*

Metalele maleabile au moleculele determinate de cantitatea de oxigen pe care o absorb.

Metalele oxidabile au moleculele compuse de un număr mai mic la egală capacitate de căldură.

Alianța metalelor maleabile și a celor oxidabile produc magnetii care atrag lumina pozitivă.

Principiul metalic rezidă în pământurile argiloase și în special în aluminiu. Descoperirea aluminiului a fost un eșec al marii opere. Magneziul este al filozofilor; el formează trei oxizi: unul verde-cenușiu, unul cenușiu și unul brun-roșcat. Iodul care fixează lumina este un unt de peroxid de magneziu.

Magneziul descompune apa cu un miros de asa-fetidă.

Antimoniul încălzit se combină cu oxygenul; se ridică într-un fum alburiu, care dă un oxid alb.

Există trei oxizi de antimoniu: protoxidul cenușiu, deutoxidul alb și peroxidul de culoare citrină.

Peroxidul ☉ se obține prin acțiunea nitriului.

Peroxidul ☉ se obține amestecând o parte de acid nitric și patru de acid muriatic. Este o pudră de un brun roșcat, fără gust, insolubilă și dizolvându-se cu ușurință în acidul muriatic.

Toate acestea au valoare doar ca învățături care te pot duce pe drumul marii opere.

ANALIZA CELOR ȘAPTE CAPITOLE ALE LUI HERMES

CAPITOLUL I

N

Numai Dumnezeu poate oferi cheia marii opere, pentru că Dumnezeu este sufletul adevărului și al dreptății; a gândi adevărat și a măsura drept înseamnă a acționa după inspirația lui Dumnezeu.

Puterea de a acționa nu se dă, ea se cucerește.

Cel care dorește să i se dezvăluie marea operă dovedește că n-o cunoaște.

Începutul înțelegerii marii opere este înțelegerea celor patru elemente filozofice.

Cele patru elemente sunt mai întâi intelectuale; Verbul le numește și le realizează.

Verbul este forma supremă a rațiunii.

Apa filozofică este substanța divizată și forța însăși care separă și dizolvă.

Pământul filozofic este divizibilul care se coagulează, ieșind din divizor.

Focul este mișcarea.

Aerul este matricea focului.

Focul este pentru apă ceea ce este unul pentru trei.

Aerul este pentru pământ ceea ce este jumătatea pentru opt.

Apa este umedul radical al înțelepților.

Focul este sufletul soarelui și vitalitatea aurului.

Aerul este tinctura citrină a pământului colorat de soare.

Pământul este orpigmentul înțelepților.

Luna crește și descrește în treizeci de zile.

Mercurul universal se află peste tot.

Vulturul munților strigă: eu sunt albul negrului, galbenul albului, roșul galbenului.

Surprindeți pământul aerului prin intermediul focului umed.

Capul corbului dispare odată cu noaptea; ziua pasărea zboară fără aripi, varsă curcubeul corpului ei, care devine roșu și pe spate curge apa pură.

Există în cavernele metalice o substanță strălucitoare, care conține o mare și al cărei spirit se sublimază.

N-o numiți pentru auzul profanilor.

Numesc această substanță o piatră; dar i s-au mai dat și alte nume, *magnesia femela*, *saliva albă*, *cenușa* sau *cinabrul* *incombustibil*.

Toate culorile se ascund în această piatră, dar o veți găsi voalată de o singură culoare. Alegeți-o și păstrați-o bine!

CAPITOLUL II

Acționează în Dumnezeu, adică în adevăr și dreptate. Înțeleptul găsește în Dumnezeu puterea tuturor înțelepților.

Nu face nimic fără să știi tu însuși de ce și să știi, înainte de toate, că și contrariile se corectează când nu sunt distruse de contrarii.

Știința este cunoașterea echilibrului.

Fă palpabil volatilul pentru a pune stăpânire pe el, scufundă metalul volant, separă-l de rugina care-l ucide, fă închisoarea nevolatilă a volatilului, pe care îl vei elibera după voia ta, te va sluji și tu vei stăpâni haosul.

Extrage când vrei raza din umbra ei,

Fă să țâșnească splendoarea din norul întunecat;

Soarele stă ascuns în sumbra-i roșeață,

Lasă vâlul acesta lichidului sfredelitor.

Precum focul ascuns doarme în cenușa vie,
Tot așa somnolează și-ți scapă Mercur, oaspetele tău;
Învăță-l să-l trezești, prinde-l, înlănțuiește-l,
Și pe tron cu blândețe așază-l.

Când vei fi stins cărbunele de viață, reîmbibează-l cu apa lui timp de treizeci de zile, pe care le știi, și vei deveni rege încoronat.

Tu știi că apa trece din aer în pământ și din pământ în aer. Așa să-ți pregătești apa ta filozofică, separ-o blând de pământul roșu prin evaporare și îmbibă-l cu precauție și încetineală.

Grăsimea pământului nostru este lumină sau foc, pământ sau nitriu, sulf sau aer și mercur sau apă. Se extrage ulei din piatră și o substanță cerebrală conținând cele două mercururi, care atrag cele două lumini și care conțin virtutea creatoare a tuturor corpurilor¹.

Acest mercur fixează sulful filozofic, adică lumina astrală și o schimbă în tinctură; cele două forțe acționează una asupra celeilalte și-și fac amprenta generatoare respingându-se.

Vasul filozofic este unic și mereu același, un ou mult altfel decât cel al găinii, dar făcut pe acest model. Cele patru forțe elementare trebuie să se unească aici și să acționeze simultan.

Focul este dublu, ceresc și terestru.

Numim cer principiul generator activ, pământul principiu pasiv.

- Cine e mai puternic dintre ele?

- Al treilea care rezultă din cele două.

Apa este deasupra, lutul la mijloc, pământul dedesubt.

Dragonul traversează acestei trei medii; el urcă din pământul negru și din lutul gras în apa albă.

Fixează vaporii apei, albește lumi și dă viață pământului mort, cu ajutorul focului mediator care este dizolvantul universal.

¹ Unciae sulphuribus aluminis.

Toate științele și toate artele își au principiile lor în ceea ce am spus, dar e nevoie de o mare rectitudine a inteligenței și, în consecință, de voință pentru a mă înțelege.

A mortifica sau a putrefia, a excita generația, a da viață spiritelor, a purifica materia, a impregna lumina astrală, aceasta este marea operă.

Există în piatra noastră patru elemente pe care trebuie să le opunem unele altora, să le fecundăm unele prin altele, să aprindem pământul, să condensăm apa, să fixăm focul în vasul care-i convine.

Instrumentul nostru este o apă exaltată, un suflet de apă, care dizolvă elementele și ne dă adevăratul sulf sau adevăratul foc; atunci negreala cedează, moartea e pusă pe fugă și veșnicia începe odată cu înțelepciunea¹.

CAPITOLUL III

λ

Trebuie spălată materia și încorporat spiritul, în așa fel încât să devină rezistentă la acțiunea focului.

Așa se face argintul care învie morții și colorează metalele preschimbându-le.

Aceasta materie unește în sine ceea ce este cel mai prețios cu ceea ce este mai urât; sufletul viu al materiei cadaverice, mercurul occidental al pământului și mercurul oriental al luminii magnetizate, ce reprezintă magneziul nostru.

¹ Materia este aerul aerului, focul focului, apa apei și pământul pământului. Adică substanța primară, care modifică cele patru forme elementare.

Aerul aerului are învelișul de nitriu, focul focului are învelișul de sulf, apa apei are învelișul de hidrogen, iar pământul pământului are învelișul de mercur.

Natura, fiica luminii, acționează și lumina. Oul luminii este întunericul.

Să-i unim pe regele încoronat cu logodnica sa roșiatică, vor aduce pe lume un copil pe care-l vor hrăni cu foc.

Fie ca focul să coacă sulful, să-l spele și să-l înroșească precum sângele.

Dragonul se ferește de soare, dar dacă vei găsi cărările care duc la grotă lui, mercurul va reînvia, ascuns încă într-o spermă asemănătoare laptelui virginal.

Să ne bucurăm, fiul nostru este viu, înfășat în roșu, scăldat în Kermes.

CAPITOLUL IV

7

Planul acestui tratat este alfabetice și se explică prin numerele celor șapte prime litere ale alfabetului sacru.

Aceste șapte litere se explică prin două $\begin{matrix} 3 & 4 & 5 \\ A & \text{XXX} \\ 2 & 1 & 6 & 7 \end{matrix}$

Acest alfabet este un mare arcan.

Caută deci și, dacă vei căuta bine, vei găsi.

Natura creează natură, natura urmează natura; strugurii nu apar pe vița ei, se nasc din lăstarul ciorchinului prin sevă naturală, și nu altfel.

Dacă vrei să faci struguri artificiali, găsește via, seva și lăstarul, stăpânește elementele naturale și natura te va asculta¹.

Totul se face prin generație.

Venus singură nu naște lumină perfectă; dar dacă e unită cu Marte prin rețelele lui Vulcan, forța ei crește și lumina se corectează.

¹ Caută lege.

Devine atunci capabilă să lichefieză, să curețe de rugină și să dezgolească substanța metalelor (Venus este aici nu arama, ci femela filozofică).

Aurul este rezultatul unei generații metalice complete și universale.

Așa ne învață împăratul încoronat, Jupiterul cabalistic, care este de asemenea Apollo al nostru, pe tronul cuaternarului.

CAPITOLUL V

7

Ia ce vine de la corb, adică materia degajată de negreala ei, pune-o în burta calului, paisprezece sau douăzeci și una de zile, și vei obține dragonul care-și mănâncă aripile și coada; strecoară și pune la cuptor, materia va rămâne de acum în oul care va rămâne el însuși închis până în momentul îmbibării.

Iată care este prima preparație după lichefiere și combustie: vei lua cerebrotul mercurial, îl vei sfărâma într-un oțet foarte acru, pentru ca să putrezească și să dezvolte un fum des. Mercurul mort reînvie și trebuie să mai moară o dată ca să reînvie.

Ca să-o dăm viața sau moartea, folosim spiritele, dacă aceștia sunt prezenți va trăi, dacă nu, va muri.

Semnul vieții este când se ține fix.

CAPITOLUL VI

7

Agentul operei este spiritul universal pe care trebuie să-l atragem, și nu să-l risipim prin căldură.

Trebuie să-l extragem, și nu să-l ardem; cu ajutorul lui, extragem apa din piatră, cu apă facem aurul și din aur un aur perfect.

Pentru aceasta ne trebuie o apă fără vapori, un lut fără negreață și un pământ viu; aici se află tot secretul operei.

CAPITOLUL VII

Puneți în operă sceptrul regal și dați viață materiei cu chintesența de aur.

Întreaga ta materie este luna care-și așteaptă fecundația de la soare.

Prima parte a operei este un fel de vegetație.

A doua o incubatie, într-un anumit fel animală, ca în oul găinii.

A treia este perfecția minerală și reînvierea aurului prin chiar sufletul naturii.

Mercurul trebuie distrus ca mercur și sulfur ca sulf. Trebuie ca aliajul acestor două substanțe s-o producă pe a treia, care este sarea¹.

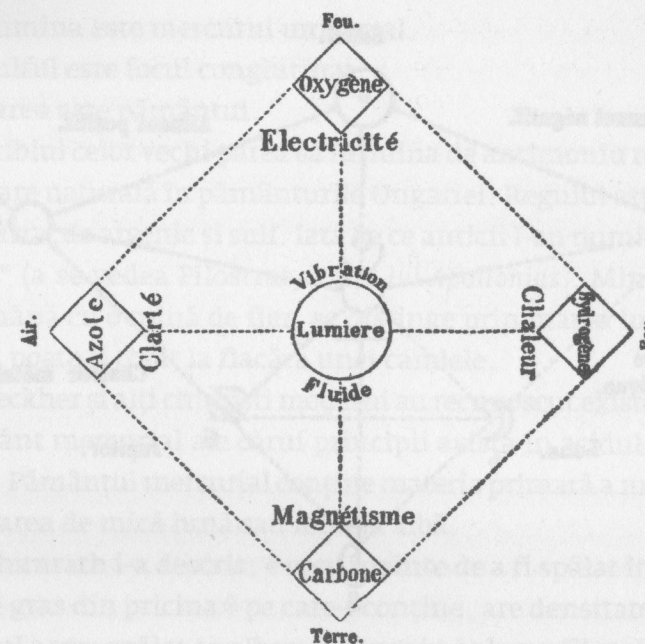
Orice muncă preparatorie trebuie să împiedice sămânța mercurială să se mercurializeze pentru că, odată determinată în mercur, ea este moartă.

Același lucru despre sulf.

Sulfur și mercurul în stare seminală sunt sperma aurului. Iată de ce înțelepții spun că trebuie folosit aurul.

Piatra filozofală este o sare de lumină, lumina în metale este chintesența aurului.

¹ Cele patru elemente, spune Thilorier, nu sunt focul, aerul, apa și pământul, ci oxigenul, azotul, hidrogenul și carbonul. Acesta este termenul științific pus în locul numelui lor comun.

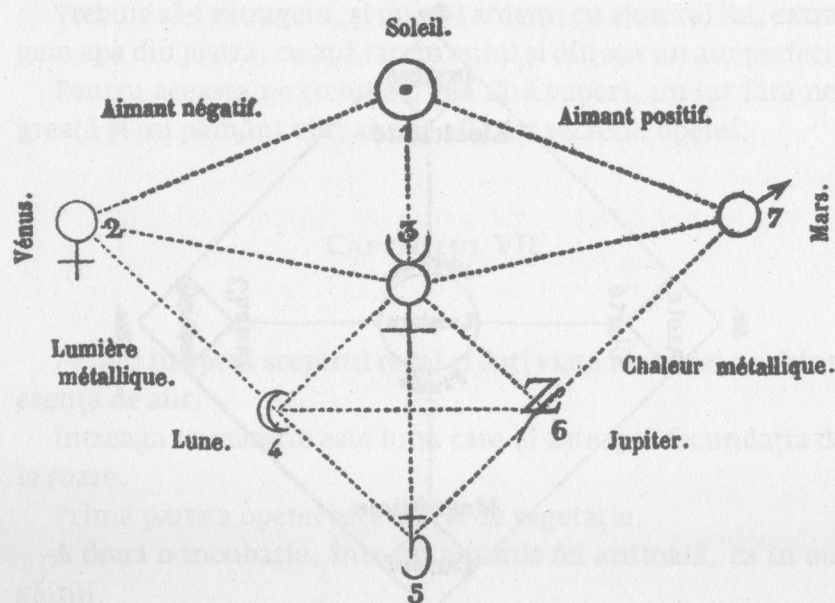
Substanța este cristalină și sfărâmicioasă; iată de ce Basil Valentin o numea vitriol. Vitriolul înseamnă un fel de „geam” în diminutiv.

Trebuie să distingem bine materia primară de materiile auxiliare preparatorii.

Plumbul, fierul, antimoniul, nitrul, aurul chiar pot sluji la preparatii; dar nu trebuie să intre în materie nicio moleculă din aceste substanțe.

Trebuie să deosebim stibiul celor vechi de antimoniul lui Basile Valentin.

Stibiul este magnetul filozofal, nimic mai mult, nimic mai puțin. Numai Pompilius a divizat și caracterizat orele zilei, ale soarelui. Figura de mai jos reprezintă progresia și antiteza metalică.

Toate secretele naturii se găsesc aici indicate prin analogie.
 Extremele antiteze sau polii magnetici sunt ♂ și ♀, ♄ și ☉.
 Antiteza mijlocie este ♋ și ♎.
 Totul este plin, vidul nu există.
 Totul este plin cu aceeași substanță infinit diversă în formele ei.
 Mișcarea formelor înseamnă viață.
 Substanța vieții este lumina.
 Viața luminii este căldura.
 Dumnezeu creează etern lumina.
 Fiat lux este verbul etern.
 Sorii nu sunt vetre de lumină, ci de căldură.
 Căldura face lumina vizibilă.
 Focul schimbă formele.
 Metalurgia este știința focului combinat cu pământul.

Lumina este mercurul universal.

Sulful este focul conglutinat.

Sarea este pământul.

Stibiul celor vechi părea să fie mina de antimoniu roșu aflată în stare naturală în pământurile Ungariei. Regulul este aici mineralizat de arsenic și sulf. Iată de ce anticii l-au numit „arsenic roșu” (a se vedea Filostrat, *Viața lui Apollonius*). Mina aceasta seamănă cu o mină de fier, se distinge prin marea lui fusibilitate; poate fi topit la flacăra unei candelă.

Beckher și alți chimiști moderni au recunoscut existența unui pământ mercurial ale cărui principii există în acidul sării marine. Pământul mercurial conține materia primară a mării opere în starea de mică lună sau femelă albă.

Khunrath i-a descris: e roșu înainte de a fi spălat în ♀ filozofic, e gras din pricina ♀ pe care-l conține, are densitatea mică și gustul acru; spălat se albește, devenind alama filozofică.

În materie nu intră nici arsenic, nici antimoniu, nici tinctură de arsenic sau de antimoniu, nici vitriolul, nici sarea marină, nici salpetru, nici vreo sare a nitriului, nici mercurul vulgar, nici sulful comun. Materia nu poate fi un metal, ci o sare mercurio-sulfuroasă foarte exaltată, lumina astro-metalică perfect condensată.

Totuși, adevărații filozofi nu au dat în zadar materiei numele acestor substanțe comune care servesc la preparare. Cel mai important dintre toate este antimoniul lui Basil Valentin sau stibiul evreului Abraham.

Există două căi: calea umedă și calea uscată. Ele sunt alternative.

Vasul hermetic înainte de a fi închis nu poate conține nimic umed. Altfel, vaporii vor face vasul să explodeze.

Apa noastră e uscată, nu udă mâinile. Ceea ce ni se pune în oul hermetic este o spermă pură a metalelor, fără niciun amestec elementar.

Culorile operei se arată de două ori, o dată în timpul lucrărilor preparatorii, a doua oară în oul filozofic.

În prima putrefacție se obține capul corbului care trebuie tăiat, după părerea lui Flamel.

Urmează pământul alb, afânat, care trebuie cu grijă cules pentru a se obține, prin îmbibarea menstrului său, apa virgină a operei.

După el vine uleiul roșu al înțelepților, adică ⊙ elementar al ♀ care trebuie unit cu ♂ din ♀.

Aceste prime culori anunță și pregătesc pe cele secunde.

În ou apare *nigrum nigro nigris*, care nu e numai o suprafață, ci o întunecare a întregii materii. Nu numai este vorba deci de capul corbului, ci de balta broscuului filozofic. Materia în această stare este plumbul înțelepților.

Ea devine apoi de o albeață strălucitoare și își însușește calitatea lunii, după care va primi culoarea purpurei strălucitoare, desăvârșind astfel soarele filozofic.

Beckher a urmat fizica celor vechi când a împărțit pământul în inflamabil, mercurial și vitrifiabil.

Pământul mercurial, fiind cel mai dispus la asimilare, nu se găsește niciodată în natură în stare pură și nu poate fi extras din compuși perfecți pentru că-și schimbă cu totul natura. Câțiva alchimiști au crezut că l-au descoperit într-o marnă roșie care, pusă în vase de pământ poros și necombinat, scoate la iveală o vegetație albicioasă.

Problema hermetică este formarea unei sări terestre esențiale, vitrificând un amestec de pământ mercurial și de pământ inflamabil.

Urmând diviziunile lui Pott, pământul se împarte în:

Pământ vitrificabil

Pământ calcaros

Pământ argilos

Pământ ghipsos

Marnele sunt calcaroase și argiloase în același timp.

Anticii, în afară de cele șapte metale, mai admit cinci demetale pe care noi le numim regulul de antimoniu, bismut, zinc, regul de arsenic și de cobalt (pe care ei nu-l cunoșteau).

Metalele sunt compuse din pământ vitrifiabil și flogistic, după opinia anumitor chimiști.

Flogisticul este lumina latentă pe care un curent caloric o atrage mai ușor sau mai greu.

Piatra filozofală este un pământ flogistic concentrat cu ajutorul unui intermediar care este chintesența mercurială.

Beckher și Stahl au recunoscut existența și necesitatea acestei chintesente pentru formarea metalelor.

Beckher este autorul unei descoperiri pe care el a numit-o *minera arenaria perpetua*, oferindu-se să extragă aur dintr-un nisip oarecare.

Se poate extrage mineralul din vegetal prin combustie. Cenușile vegetale dau potasă și potasă de potasiu, care e o deviație. Potasiul este magnetul oxigenului, cum stibiul este magnetul luminii colorante metalice; se poate spune același lucru despre sodiu, litiu, bariu, stronțiu și calciu, deșeurile mercuriale extrase din săruri în care s-a amestecat pământul mercurial al lui Beckher.

Pentru a extrage ♀ și ♂ din ♀ în ♂ se adaugă oxidul electromagnetic Δ de ⊙ re cu oxizi de calciu sau pulbere metaloidă se adaugă armură de ♂.

DOCTRINELE OCULTE ALE INDIEI

DESPRE SPIRITE

Iată un rezumat a ceea ce spune Holwel despre originea Codului sacru al braminilor. Dow, care nu e de acord cu el, începe prin a ne avertiza că se numesc *Bedas*, cuvânt care înseamnă „știință”, cele patru cărți sau tratate care compun *Codul religiei Industanului*. *Bedas* sau „legile divine” au fost revelate oamenilor mai întâi după creație, prin intermediul lui Brimha; apoi, un înțelept pe nume Beass Muni sau Beass, inspirat fiind, le-a redactat în forma în care se află și azi acum 4886 sau 3118 ani înaintea erei creștine. El observa că mahomedanii, asemenea creștinilor, s-au înșelat când l-au luat pe Brimha drept ființa alegorică despre care am mai vorbit, drept un filozof din Industan care n-a existat niciodată și pe care l-au numit, desfigurându-i primul nume, Bruma sau Brahma. Istoricul Ferishta afirma adevărul că Brimha a trăit sub domnia lui Krishen, primul monarh al Industanului, dar braminii îi neagă existența. Popoarele din Industan urmează totuși două coduri diferite sau *shaster*, cuvânt care înseamnă „cod de doctrină”; primul este cel în mod obișnuit

numit în Europa *Vedam*, dar Dow pretinde să i se spună *Bedang*, cuvânt compus din *Beda* și *Ang*, „doctrină” sau „știință”. Este codul compilat de Beass Muni. Locuitorii din Coromandel, Malabar și Decan se conduc după acest cod. Se mai numește *Bedang Shaster*, ultimul cuvânt adăugat înseamnă „doctrină/ corp de doctrină”. Locuitorii din Bengal urmează un alt cod pe care-l numesc *Neadirsen Shaster*. Cuvântul *neadirsen* este compus, ni se spune, din *nea*, „adevăr, drept”, și *dirsien*, care înseamnă „a explica”; împreună, ele înseamnă „explicația adevărului”. Acest cod este mai recent cu vreo nouă sute de ani decât *Bedang* și a fost scris în urmă cu vreo patru mii de ani de un înțelept pe nume Gutam. Ambele coduri sunt în sanscrită.

Iată ce spune Dow despre vârsta autorilor cărților sacre ale popoarelor din Industan.

În privința doctrinei conținute în aceste coduri, iată pe scurt ce ne explică Holwel:

„Dumnezeu este unul, etern și atotputernic, omniscient, în afară de preștiința acțiunilor oamenilor liberi.

Dumnezeu prin mișcarea bunătății și a iubirii sale pentru creaturi a închipuit trei ființe sau spirite divine de ordin superior: Birmah, Bistnoo și Sieb. A creat apoi o mulțime de îngeri sau spirite cerești și peste ei l-a numit pe Birmah conducător, dându-i pe Bistnoo și Sieb drept ajutoare. Dumnezeu a dăruit acestor îngeri liberul-arbitru și nu le-a prescris altă lege decât aceea de a-și adora creatorul și de a-i aduce omagiul lor religios, lui și celor trei ființe sau spirite superioare. După un timp, la sfatul și ispitele îngerului Moisasoor și al altora ca el, o mare parte din cetele celeste abandonară ascultarea și cultul creatorului lor. Dumnezeu îi pedepsi alungându-i pentru totdeauna din ținuturile celeste și din preajma lui, condamnându-i la întunerice și chinuri veșnice; după încă un timp, cele trei ființe, Birmah, Bistnoo și Sieb, au intermediat pentru ei și Cel Veșnic, îndurându-se de ei porunci

ca îngerii rebeli, după ce vor fi îndurat o anume perioadă de pedeapsă, să se întoarcă la starea lor de beatitudine. Apoi Dumnezeu creă într-o clipă lumea ființelor vizibile și invizibile ca s-o locuiască îngerii rebeli. Lumea aceea era compusă din cinci globuri, cel din mijloc fiind globul terestru. Cele șapte globuri inferioare sunt destinate penitenței și pedepsei, cele șapte globuri superioare purificării îngerilor pocăiți. Dumnezeu a creat apoi și a trimis pe Pământ corpuri muritoare, pe care să le însuflețească aceste spirite și să le supună relelor fizice și morale pe măsura neascultării lor trecute. Dumnezeu a creat 99 de asemenea forme muritoare, din care ultimele două erau Ghoij și Murd sau vaca și omul. Spiritele celeste care sub această ultimă formă vor persevera în neascultare și nu se vor căi vor fi scufundate în globul cel mai de jos pentru a relua de la capăt perioada de pedeapsă. Aceia dintre îngeri, care, dimpotrivă, vor parcurge toate cele cincisprezece globuri căindu-se și supunându-se preceptelor divine se vor întoarce în starea lor de fericire inițială și în preajma lui Dumnezeu. Îngerii credincioși primiră permisiunea să coboare în acele ținuturi ale penitenței pentru a sluji de călăuze și protectori fraților pedepsiți și pentru a-i împiedica să mai cadă în capcanele lui Moisasoor și ale altor șefi rebeli. Atunci a trimis Dumnezeu pe unul dintre îngeri, Bramah pe numele lui, în partea orientală a globului. Acesta le relevă prin intermediul lui Brimha doctrina divinității și a salvării, pe care o traduse apoi în sanscrită, limbă cunoscută pe vremea aceea”. Autorul adaugă ce cred braminii despre cele patru vârste ale lumii, în care Dumnezeu a închis tot cursul penitenței și al purificării spiritelor. Aceste vârste se numesc *Yuga* sau *Yug*. Prima se numește *Suttee Yuga*, durata ei fiind de 1 000 000 de ani; a doua este *Tirta Yuga* și cuprinde 10 000 de ani în cursul Tirtei Joga, după doctrina brahminilor, semizeul Rhaam vine pe lume pentru a-i proteja și a-i apăra pe îngerii penitenți de piedicile și de atentatele lui Moisasoor și ale adeptilor lui. A treia,

numită *Dunpar Yuga*, ține o mie de ani; ultima ține o sută de ani și se numește *Kalli Yuga*, ceea ce înseamnă „vârsta pervertirii“. În această vârstă, spun braminii, se vor comite multe crime. Autorul își aduce aminte că a auzit adesea, pe când prezida în tribunalele din Calcutta, pe indieni scuzându-se de tot felul de crime și delictelor în fața judecătorilor, zicând că sosise perioada *Kalli Yuga*. El observa în legătură cu cele patru vârste că de la indieni tradiția a trecut în mitologia greacă, de unde poetul Ovidiu a împrumutat ceea ce spune în prima carte a *Metamorfozelor* lui. Iată deci rezumatul pe care Holwell ni-l dă despre primele cinci secțiuni, scuzându-se de a nu fi putut echivala forța și sublimul original, dar asigurându-ne că traducerea este aproape literală. Deși cartea lui Holwell este astăzi tradusă în franceză, să revedem fragmentul așa cum l-am redat eu după engleză, cu atât mai mult cu cât secțiunea a cincea ne va face să ne dăm seama în ce constă propriu-zis doctrina purgatoriului indienilor așa cum se înfățișează ea în cărțile lor sacre:

SECȚIUNEA I

DESPRE DUMNEZEU ȘI ATRIBUTELE SALE

„Dumnezeu este unul, etern, creator al întregului univers. El este asemenea unei sfere fără sfârșit și fără început. Dumnezeu guvernează lumea prin legi eterne și imuabile. Muritorule, nu face prea multe cercetări asupra esenței și naturii Celui Etern, nici asupra legilor Lui prin care guvernează. Curiozitatea ta e pe cât de zadarnică, pe atât de criminală. Este de ajuns pentru tine să contemplezi și noapte grandoarea operelor lui, înțelepciunea, puterea și bunătatea Lui. Trage foloase.“

SECȚIUNEA A II-A

CREAREA ÎNGERILOR

„Cel veșnic, absorbit în contemplarea Ființei sale, hotărî, în plenitudinea timpurilor, să împartă gloria și perfecțiunea sa cu ființele capabile de sentimente și de fericire. Aceste ființe nu existau. Dar cel veșnic le-a dorit și le-a creat. Le alcătui din propria lui esență, capabile de perfecțiune sau de imperfecție, dându-le o voință liberă. Cel Veșnic îl crea mai întâi pe Brimah, Bistnoo și Sieb, apoi pe Moisasoor și toată armata divină (Debptahlog). Îl așază pe Birma în fruntea lor, făcându-l vicerege în cer, dându-i ca miniștri pe Bistnoo și pe Sieb. Cel veșnic împărți îngerii în cete și le dădu fiecăruia un șef. Ei îl glorificau adunați în jurul tronului, așezați după rang, și cerul răsună de armoniile lor. Moisasoor, șeful primei cete, dirija cântecele de laudă aduse Creatorului cântând despre supunerea primului său născut Birmah. Și cel veșnic se bucura de opera lui.“

SECȚIUNEA A III-A

CĂDEREA ÎNGERILOR

„După crearea debptahlogului, tronul Celui Veșnic a răsunat de bucurie și armonie mii și mii de ani; această stare ar fi putut dura până la sfârșitul timpurilor, dacă invidia nu l-ar fi cuprins pe Moisasoor și pe alți câțiva șefi peste îngeri, printre care și Rhaabon, ai doilea după Moisasoor. Uitând binefacerile creatorului și legile sale, renunțară la puterea perfecțiunii cu care fuseseră înzestrați, și făcură răul în fața Celui Veșnic. Renunțară la prima lor ascultare și refuzară să-l recunoască pe Birmah

conducător și pe miniștrii lui, Bistnoo și Sieb, zicând *Să domnim noi înșine*. Disprețuind puterea și mânia Creatorului, răspândiră nesupunerea printre cetele cerești pe care le antrenară în revolta lor. Se despărțiră de tronul Celui Veșnic: mâhnirea îi cuprinse pe îngerii credincioși și durerea fu cunoscută pentru prima dată în cer.

SECȚIUNEA A IV-A

PEDEPSIREA ÎNGERILOR REBELI

„Cel Veșnic, ale cărui omniștiință și influență cuprindeau totul, în afară de ființele libere, se supără din pricina revoltei lui Moisasoor, Rhaabon și a celor care li se alăturaseră. Plin de milostivire, în toiul revoltei lor, îl trimise pe Birmah, Bistnoo și pe Sied pentru a-i avertiza să se întoarcă la ascultarea dintâi. Dar totul fu în zadar, orbiți de orgoliu persistară în revolta lor. Atunci Cel Veșnic îl trimise pe Sieb înarmat cu toată puterea lui, cu porunca de a-i alunga din cerul superior la Mahah Surgo și de a-i cufunda în întuneric (Onderah), unde îi pedepsi să îndure chinuri fără sfârșit, mii de secole la rând.”

SECȚIUNEA A V-A

ÎMBLÂNZIREA SENTINȚEI LUI DUMNEZEU

ÎMPOTRIVA ÎNGERILOR REBELI

„Cetele de îngeri rebeli gemeau sub greutatea mâniei lui Dumnezeu în timpul Munnuntur (perioada cuprinzând un mare număr de secole), dar Birmah, Bistnoo și Sieb n-au încetat să

intervină pe lângă Dumnezeu pentru a obține iertarea acestora. Până la urmă se îndură și, cu toate că nu putea prevedea ce vor face cu îndurarea Lui, crezu în căința lor și le zise: Rebelii să fie eliberați din Onderah și așezați într-o stare de probă în care să fie capabili să muncească pentru salvarea lor.” Cedând guvernarea cerului lui Birmah, Cel Veșnic se retrase în el însuși, devenind invizibil cinci mii de ani cetelor divine. După această perioadă reveni pe tron, înconjurat de razele gloriei. Cetele cerești îl celebrară cântându-i cântece de bucurie. El ceru să se facă tăcere și le zise: „Să apară lumea celor cincisprezece globuri, Boboons sau globurile de purificare, și să fie locuința îngerilor rebeli” și cele cincisprezece globuri apărură, iar Cel Veșnic adăugă: „Bistnoo, înarmat cu puterea mea, să coboare în noua creație, să-i scoată pe rebeli din Onderah și să-i plaseze pe ultimul glob.” Bistnoo se prezentă în fața tronului și-i zise: „O, Veșnicule, ți-am îndeplinit ordinele.” Și toate cetele de îngeri credincioase fură încântate, văzând minunile noii lumi. Și Cel Veșnic vorbi din nou lui Bistnoo, zicând: „Vreau să creez corpuri care să servească câțva timp de închisoare și locuință îngerilor rebeli; vor suporta rele naturale, proporționale cu neascultarea lor. Du-te și le poruncește să locuiască aceste corpuri”. Și Bistnoo apărură din nou în fața tronului Celui Veșnic zicând: „Poruncile tale au fost îndeplinite.” Și cetele de îngeri se umplură din nou de admirație și laudară minunile și bunătatea Creatorului. Când se făcu din nou tăcere, Cel Veșnic i se mai adresă o dată lui Bistnoo zicând: Corpurile pe care le-am destinat îngerilor rebeli să fie supuse schimbării și distrugerii, dar capabile după aceea să se reproducă; traversând aceste forme muritoare, rebelii vor suferi 89 de schimbări sau migrații de-a lungul cărora vor fi supuși relelor fizice sau spirituale pe măsura neascultării și a purtării lor, locuind aceste corpuri care vor fi pentru ei o stare de probă și de purificare. După aceste 89 de forme, ei vor trece în cea a lui

Ghoij sau a vacii; când și acest din urmă corp va fi distrus de cursul prescris de natură, vor însufleți printr-un efect al bună-tății mele forma umană în care le voi înapoia puterile intelectuale asemănătoare cu prima lor stare, și în această formă vor suporta cea mai importantă probă a lor. Vacile vor fi sfinte pentru ei și le vor furniza un aliment nou și agreabil și-i voi ajuta în muncile grele cărora i-am destinat. Și nu vor mânca din carnea Ghoij și nici din vreun trup muritor care trăiește pe pământ, înoată în apă sau zboară prin aer, pentru că le-a fost destinat ca locuință. Se voi hrăni cu laptele vacii și fructele pământului. Formele muritoare care sunt opera mea nu trebuie să moară decât de moartea lor naturală; iată de ce, dacă vreunul dintre îngerii delincvenți distrug premeditat vreuna din aceste forme locuite de frații lor, tu, Sieb, îi vei cufunda în Onderah, de unde va fi condamnat să treacă iar prin cele 89 de transmigații, la orice vârstă vor fi ajuns ei atunci; și, dacă vreunul dintre ei îndrăznește să atenteze la propria lui viață, îl vei cufunda pentru totdeauna în Onderah, fără să mai aibă posibilitatea să treacă prin cele 15 globuri de purificare și încercare. Voi împărți aceste corpuri muritoare în diferite clase, care se vor perpetua fiecare separat printr-un instinct pe care îl voi pune în ele. Și dacă vreunul din *debtah* se amestecă cu o altă formă care nu e din clasa lui, tu, Sieb, îl vei cufunda în Onderah, de unde va fi obligat să reînceapă cele 89 de transmigații. Și dacă unul dintre ei îndrăznește să se unească cu o altă formă, într-un fel contrar instinctului natural pe care l-am dat lor, ai să-l scufunzi pentru totdeauna în Onderah. Îngerii delincvenți vor avea puterea să-și îndulcească chinurile prin farmecele societății; și dacă se iubesc între ei și se încurajează reciproc în căința lor, am să-i protejiez și am să le dau putere, dar dacă unul dintre ei își persecută fratele, eu îl voi proteja pe cel slab și nu voi îngădui persecutorului să intre într-unul din cele cincisprezece globuri de purificare.

Și acela dintre ei care nu va da o întrebuintare convenabilă celei de a 89-a forme, tu ai să-l cufunzi în Onderah ca să reînceapă ciclul până când va atinge cel de al 9-lea Boboon, primul din cele șapte Boboon sau globuri de purificare, după ce va fi trecut prin opt Boboon-uri de pedeapsă.

Când cetele celeste auziră decretele Celui Veșnic glorificară bunătatea și dreptatea lui. Și Cel Veșnic le zise: „Vreau să împart termenii grației mele în patru yuga din care primul va dura 100 000 de ani, al doilea zece mii de ani, al treilea o mie și al patrulea o sută; de-a lungul celor patru yuga, îngerii delincvenți vor îndura starea de probă sub formă umană. Și când cele patru vârste vor fi trecut și mai rămâne vreun înger care n-a ajuns în primul glob de purificare după ce a trecut prin cele opt de pedeapsă, tu, Sieb, să-l cufunzi pentru totdeauna în Onderah. Și vei distruge cele opt globuri de pedeapsă, dar vei păstra încă cele șapte de purificare pentru ca îngerii care au profitat de bunătatea mea să-și încheie purificarea păcatelor; și când își vor încheia ciclul și vor fi admiși în preajma mea, atunci tu vei distruge și cele șapte globuri de purificare.“ Și cetele fremătară auzind cuvintele Celui Veșnic. Și el mai adăuga: „Nu mi-am retras milostivirea față de Moisasoor, Rhaboon și alți șefi ai revoltei; dar, deși sunt corupți de putere și ambiție, am să le sporesc puterea de a face rău; vor putea intra în cele opt globuri de pedeapsă și încercare, unde îngerii delincvenți vor fi expuși capcanelor lor, așa cum au fost înainte de prima lor neascultare. Întrebuintarea pe care o vor da primii acestei puteri de seducție le va agrava pedeapsa; tot așa cum rezistența celorlalți va fi pentru ei o probă de sinceră căință.“ Cel Veșnic tăcu; Cetele de îngeri intonară cântece de laudă, amestecate cu lacrimi pentru soarta nefericiților lor frați. Își vor uni glasurile pe lângă Cel Veșnic prin vocea lui Bistnoo, pentru a-l ruga să le permită să coboare uneori în globurile de pedeapsă, sub forma umană pentru a proteja și a-și

susține frații prin sfaturi și exemple împotriva capcanelor lui Moisasoor și ale celorlalți șefi. Cel Veșnic consimți și cetele își făcură auzite cântecele lor de laudă. Și atunci Cel Veșnic glăsuie: „Tu, Birmah, du-te, înconjurat de puterea mea, în ultimul Boboon de pedeapsă și fă-le cunoscut îngerilor delincvenți decretul pe care le-am emis și înscrie-le în corpurile pe care le-am destinat.“ Și Birmah se prezintă în fața Celui Veșnic zicând: „Am făcut ce mi-ai poruncit, îngerii delincvenți se bucură de milostivirea ta, mărturisesc justetea decretelor tale, sunt plini de remușcări și căință și au intrat în corpurile pe care tu le-ai destinat lor.

Cititorii noștri vor remarca ciudata asemănare dintre aceste doctrine indiene și viziunile halucinatului Vintras, despre care am vorbit în *Histoire de la magie*. Nu e nimic nou, nici măcar în țara viselor!“

DELICII ALE MARII BRITANII

(Extras din *Deverell*, tom VIII)

PURGATORIUL SFÂNTULUI PATRICE

La două leghe la răsărit de Dungall, se află un lac mic, numit Dirg sau Derg, vechiul Liffer, în mijlocul căruia se lăfăie o insulă celebră altădată, în timpul catolicismului, pentru că se credea că acesta era ținutul purgatoriului. Insula se numea Reglis sau Raghles, iar irlandezii o numeau Ellanu Purgadory, adică „insula purgatoriului“. Călugării construiseră aici un schit pe lângă o grotă adâncă și-i făcură pe ceilalți să creadă că cine avea curajul să intre ajunge în purgatoriu, unde va vedea și va auzi lucruri extraordinare. Pentru a susține această fantezie, se spune că bunul Sfânt Patrice, predicând pe această insulă unor irlandezi încăpățânați și increduli, obținu de la Dumnezeu, prin rugăciuni, ca pământul să se deschidă în acel loc până la purgatoriu, pentru ca ascultătorii lui să se convingă cu ochii lor despre adevărul predicii cu privire la nemurirea sufletului și despre pedeapsa celor răi după această viață. Dar e sigur că în timpul Sfântului Patrice nu se știa nimic din toate acestea și că nu s-a

auzit nimic decât mult mai târziu, după câteva secole. Impostura n-a fost descoperită decât în secolul trecut, sub domnia lui Iacob I.

Doi seniori, Richard Boile, conte de Corke, și Adain Lostus, cancelar al Irlandei, împinși de o legitimă curiozitate de a descoperi adevărul acestei afaceri, trimiseră persoane demne de încredere să facă cercetări exacte la fața locului. Și descoperiră că grota, prezentată drept drumul purgatoriului, nu era altceva decât o mică chilie săpată în stânca în care lumina nu intra decât pe ușă și unde un om înalt abia putea sta în picioare și era atât de strâmtă, că abia încăpeau șapte, opt oameni o dată. Când cineva venea în insulă pentru a străbate drumul purgatoriului, un grup de călugări care locuiau în apropierea grotei îl puneau să postească sever și-l întreținea cu povești minunate despre ceea ce avea să vadă. După ce-l pregătea astfel pentru vise extraordinare, îl închidea în grota întunecată, de unde-l scotea după câteva ore. Bietul călător credea că văzuse tot ce i se povestise, poate chiar mințea pentru a nu lăsa să pară că fusese înșelat, ca să se mai înșele și alții. Domnii pe care i-am numit au descoperit această rușinoasă impostură care dezonoara religia; obligându-i pe călugări să se retragă pentru a împiedica pe viitor asemenea sforării, le dărâmară locuințele și stricară grota care a rămas de atunci deschisă și expusă privirilor tuturor.

Iată ce ne spune Beverell:

„Cum legenda Sfântului Patrice, așa cum se află în manuscrisul nostru, ar putea să pară, fără îndoială, plicticoasă și prea lungă într-un secol atât de nerăbdător ca al nostru, prefer să dau aici un extras din *Acta sanctorum*; se va găsi în el esențialul acestei legende și, pe deasupra, câteva detalii despre ceremoniile pe care le practica penitenții înainte de a intra în grota miraculoasă, care nu se găsesc în ediția noastră. Iată deci ce se poate citi în *Acta sanctorum*, sub 18 martie.”

„În provincia Ulton din Irlanda există un mic lac numit Liffer sau Derg, înconjurând o insulă în care se afla plasat purgatoriul sau grota Sfântului Patrice, căruia Dumnezeu i-a revelat acest loc cu puterea de a revela incredulilor pe care voia să-i convertească, spectacolul chinurilor din cealaltă viață urmată de remisia păcatelor pentru toți cei care intrau în grota Sfântului Patrice, cu toate că nu toți cei care au intrat în grotă au ieșit la fel de purificați. Spre anul 1153 sosi, după cum raportează Matheus Westmonasteriensis, istoric englez, și un călugăr pe nume Henricus Salteriensis Monachus, un cavaler, pe nume Oenus, dorind să intre în această grotă, unde văzu lucruri minunate, despre care călugărul ne asigură a le fi auzit povestite. Această din urmă istorie îi hotărî pe călugării Sfântului Augustin, recent stabiliți în Anglia și de acolo transplantați în Irlanda prin cucerirea acesteia de către englezi, să se stabilească în mănăstirea care exista înaintea lor în mica insulă din lacul Derg. Cavalerul Oenus, însuflețit de un sfânt zel, se supuse ceremoniilor care se cereau unui penitent înainte de a intra în grota sfântă. Doritorul trebuie să se prezinte la episcop pentru a obține încuviințarea. Prelatul încercă mai întâi să-l facă să renunțe, prezentându-i pericolele întreprinderii și amintindu-i numărul celor care nu s-au mai întors de acolo. Dacă penitentul persevera, episcopul îl trimitea la starețul mănăstirii, care-și reînnoia sfaturile. Dacă nimic nu-l putea speria, îl duceau la biserica unde postea cincisprezece zile în rugăciuni. Apoi starețul îl împărțășea, îl stropea cu apă sfințită și-l conducea în procesiune, însoțit de călugării care cântau până la intrarea grotei. Acolo i se reaminteau pericolele, dar dacă penitentul insista să-și continue întreprinderea, primea binecuvântarea călugărilor și, protejat de rugăciunile lor, își făcea cruce și intra în grotă. Starețul închidea grota și se întorceau cu toții în procesiune la mănăstire. A doua zi, la aceeași oră, procesiunea

revenea, deschideau grotă și, dacă îl găseau pe penitent, îl aduceau la biserică, unde petrecea alte cincisprezece zile în posturi și rugăciuni; dar, dacă nu-și mai găseau penitentul nici a doua zi, îl credeau pierdut și închideau grotă.“

Episcopul d'Offory, David Roth, care a scris un tratat despre același purgatoriu al Sfântului Patrice, descrie cu o și mai mare minuție toate ceremoniile care însoțeau această periculoasă călătorie, pe care le știa de la un călugăr demn de încredere de la această mănăstire. El observă că creștinii n-ar trebui să găsească nimic ciudat în aceste rituri sacre care sunt, spune el, conforme cu austeritățile practicate în biserica primitivă. Penitentul era dus într-o barcă construită dintr-un trunchi de copac din insula Purgatoriului, situată în mijlocul unor ape stătătoare sau al unui lac; la două sau trei sute de pași se vede o altă insuliță pe care se află mănăstirea călugărilor Sfântului Augustin; penitentul petrece nouă zile în insula Purgatoriului, timp în care nu se hrănește decât cu pâine fără sare, coaptă special și frământată cu apă din lac, apa care-i servea și de băut. Nu avea voie să mănânce decât o dată pe zi, dar își mai putea stinge setea de câteva ori. Apele lacului aveau proprietatea de a nu încărca niciodată stomacul, oricât ai fi băut. Pelerinul înconjura de trei ori pe zi locul sfânt și-și petrecea noaptea culcat pe paie, învelit numai cu propria lui haină. Înainte de a face toate acestea, se prezenta la părintele lui spiritual, propus de călugării locului. După ce se descălța, intra în picioarele goale în biserică, unde își spunea rugăciunile, făcea de șapte ori turul interior al templului și de șapte ori pe afară, prin cimitir. Se ducea apoi la chilii, care se numeau „penitentuale“ și care înconjurau biserica, și făcea înconjurul lor de șapte ori pe dinăuntru în genunchi și de șaptea ori pe afară în picioarele goale, în sfârșit, făcea de șapte ori înconjurul crucii, plasate pe o colină de pietriș. După toate aceste procesiuni obositoare pe un teren plin de pietre și așchii de

stâncă, își clătea talpa piciorului în apa lacului, sprijinindu-le de o masă de marmură, unde, se spune, că stătea odinioară Sfântul Patriciu când își zicea rugăciunile și pe care se pretinde că ar fi rămas imprimată talpa sfântului. Pelerinul recita în această poziție *Rugăciunea de duminică, Mărirea îngerilor și Crezul*, după care își simțea picioarele mai ușoare. Repeta șapte zile la rând toate aceste procesiuni, într-a opta zi le mai repeta o dată, pentru ca într-a noua zi, cea a intrării în grotă, să se odihnească. Dar înainte de a întreprinde acest pas periculos, părintele spiritual îi povestea cu multă însuflețire pericolele care-l așteptau și-i dădea exemple înfricoșătoare despre un mare număr de pelerini care pieriseră pe acolo înaintea lui. Dacă insista curajos, tatăl spiritual îl pregătea pentru confesiune și împărtășanie, întărindu-l împotriva puterilor întunericului și a atacurilor demonilor. După ce primește abinecuvântarea, părintele spiritual, ținând prapurele crucii, îl conduce la intrarea în grotă, unde, după ce face o mărturisire sinceră și plină de căință a tuturor păcatelor, promițându-i lui Dumnezeu o viață sfântă și religioasă, e stropit cu apă sfințită; își ia rămas-bun de la asistenți ca și cum ar părăsi această lume și, însoțit de rugăciunile lor, vărsând el însuși un torent de lacrimi, intra în grotă: se închideau ușile în urma lui, apoi procesiunea funebră se întorcea. Grotă pare o căsuță de piatră; intrarea e atât de jos, încât un om de talie obișnuită nu poate pătrunde decât aplecându-se. Interiorul nu cuprinde sigur nimic decât atâta loc cât să se poată întinde un om; în fund este o piatră care acoperă intrarea în abis, pe care Dumnezeu o deschide penitentului și în care se vede spectacolul teribil al chinurilor din altă viață. După ce pelerinul rămâne douăzeci și patru de ore în această încăpere de spaimă, fără mâncare, doar cu puțină apă, părintele spiritual îl va duce la apele lacului, unde se va scălda gol; după ce s-a spălat și s-a purificat în acest fel, se va duce în biserică, unde va

mulțumi lui Dumnezeu că l-a călăuzit pe acest drum periculos, promițându-i să poarte crucea Mântuitorului câte zile va mai trăi. Episcopul d'Offory adăuga la detaliile acestui text că în vremea lui paza acestui lăcaș era încredințată tot călugărilor augustinii... Nu știm când a trecut la frații minori ai Sfântului Francesco.

Amănuntele spectacolului pe care-l vedea pelerinul în sfânta grotă și care se găsesc în manuscrisul nostru sunt înfricoșătoare. Imaginați-vă tot ce un creier înfierbântat sau bolnav poate visa mai înspăimântător: *Non mihi si lingua centum sint oraque centum*

Ferrea vox omnes comprehendere formas

Omnia poenarum pereurrere nomina possin.

Fluviile infernului nu sunt uitate; pelerinul ajunge, în sfârșit, în ținuturile celeste și vede bucuria preafiericiților. Mai e nevoie să repetăm cât de mult seamănă totul cu Misterele lui Ceres și cu a șasea carte din *Eneida*?

EXTRAS DIN PURGATORIUL SFÂNTULUI PATRICIU, CARE POATE FI CITIT ÎN MANUSCRISUL 208 DE LA BIBLIOTECA DIN BERNA

Autorul anonim, după ce relatează revelația Sfântului Patrice, așa cum am citit, precum și istoria așezării călugărilor augustinii în insula Derg, se reîntoarce la pelerinajul și coborârea în Infern a cavalerului Oenus, căruia el îi spune Elans. Iată un fragment din viziunea lui:

„Scos din casă, cavalerul fu dus de diavoli pe un munte, unde văzu o mulțime de oameni de toate vârstele și-și mărturisii în gând că tot ceea ce i se arăta acum; căci oamenii din fața lui stăteau cu toții în vârful picioarelor, privind în direcția vântului de nord-vest, de unde păreau într-adevăr să aștepte moartea, atât

de tare tremurau de groază. Și atunci unul dintre diavoli i-a zis: „Te minunezi și te întrebi de ce-i atât de înspăimântat acest popor și ce așteaptă, dar, dacă nu vrei să te răzgândești și să te întorci, vei afla imediat.“

Abia rosti diavolul aceste vorbe, că fură pe loc luați de un vârtej, răpiți, el și cu diavolii împreună, și aruncați într-un fluviu înghețat și duhnitor, departe de acel munte, unde se văitară și gemură cu mult amar, temându-se că vor muri de frică, de frig și de duhoare; cine încerca să iasă era împins de diavoli înapoi, dar cavalerul rosti numele lui Dumnezeu și pe loc fu eliberat de chinuri.

Diavolii degrabă răsăriră în preajma cavalerului, îl luară și-l purtară spre răsărit, unde, privind în fața lui, acesta văzu o flacără neagră și duhuitoare ca o gură de infern care ar râsufla sulf înecăcios, și flacăra, după cât putea să-și dea seama, urcând în sus, arunca oameni, bărbați și femei goale, arzând, care pluteau în aer ca niște scântei; când flacăra cobora îi prăbușea, i se părea cavalerului, în vatra focului, care era ca un puț din care țâșneau limbile de foc. Și atunci diavolii îi ziseră: „Puțul pe care-l vezi este intrarea în infern; aici se află locuința noastră și pentru că ne-ai urmat atât de supus până acum vei rămâne cu noi, deoarece este și locuința celor care ne slujesc; dar să știi că intrând îți vei pierde trupul și sufletul; numai dacă vrei să te răzgândești și să te întorci, cum ți-am spus și mai înainte, te vom duce sănătos și întreg la poarta pe unde ai intrat.“ Cavalerul, mereu încrezător în Dumnezeu, nu-l luă în seamă și nu se clinti și atunci ei îl luară și-l aruncară în puț; cu cât se afunda, cu atât acesta se lărgea și chinurile se întăreau. Suferințele pe care le îndura fură atât de mari, încât viteazul nostru cavaler era să uite chiar numele lui Dumnezeu; dar, pentru că așa era voia lui Dumnezeu, cavalerul rosti numele Domnului Iisus și pe loc flacăra îl aruncă în aer, alături de alții, și el se trezi dincolo de puț, singur și zdrobit,

neștiind încotro s-o apuce; alți diavoli pe care nu-i cunoștea răsară lângă el din puț și se apropiară să-i spună că acela era chiar infernul, dar e obiceiul nostru să mințim, pentru că voiam să te convingem de bunăvoie să te răzgândești; văzând că nu putem, îți spunem că acesta nu e încă infernul, dar te vom duce la el.

Mare furtună și trăsnete stârniră diavolii și-l duseră departe de acolo, pe malul unui râu adânc, lat și foarte urât mirositor, părând acoperit de ruguri de foc și înroșit de sulf duhnitor, iar locul era plin de diavoli; cei care-l aduseseră îi ziseră: „Să știi că infernul e sub acest râu, iar deasupra lui este o punte; dacă vrei să mergi pe punte, imediat ce te vei afla pe ea, vântul care ne-a aruncat în celălalt fluviu te va doborî și te va cufunda în adâncul acestuia, iar tovarășii noștri, care sunt acolo o mulțime, te vor trage în cel mai de jos infern; acum știi ce ți se va întâmpla. Și, zicând acestea, diavolii îl luară și-l aruncară pe punte. Puntea aceasta avea trei lucruri care te puneau pe gânduri și te făceau să dai înapoi: era atât de lunecoasă încât, și lată să fi fost, nu era om atât de îndemânatic să se poată ține pe ea; era atât de îngustă, părând că nimeni n-ar putea s-o treacă; și mai era atât de sus, că nu-ți venea să te uiți în jos. Atunci diavolii îi ziseră: dacă vrei să ne ascuți, ai putea să scapi de această încercare. Și atunci se gândi cavalerul în câte pericole îl aruncase Dumnezeu și din câte îl salvase; și se urcă pe punte și începu să pășească, înaintând puțin câte puțin, și cu cât înainta, cu atât devenea mai sigur pe el și cu atât puntea se lărgea, încât prin putere dumnezeiască puteau acum trece pe ea două care unul lângă altul. Atunci diavolii, care-l aduseseră pe cavaler și care priveau de pe malul fluviului, văzându-l ajuns la jumătatea punții și gata să ajungă la capăt sigur pe el și nepățind nimic, se supărară și începură să țipe atât de tare, că țipetele lor îl copleșiră pe cavaler mai mult decât toate încercările prin care trecuse. Diavolii care foiau sub punte ca niște pești, pe când el voia să treacă, începură

să facă un zgomot cumplit înspăimântându-l ca să cadă și aruncă în el cu bucăți de fier, care însă nu-l atingeau, apărat fiind de puterea numelui Domnului Iisus; așa trecu viteazul cavaler pe punte ca și cum nimic nu era care ar fi putut să-l împiedice. Și când fu departe, privi puntea și fluviul, pentru că nu îndrăz-nise să le privească de aproape, după care diavolii îl părăsiră, dispărând din preajma lui.

Scăpat de diavoli, cavalerul plecă mai departe și ajunse în fața unui zid foarte înalt și bine clădit și în zid zări o poartă minunată care lucea ca aurul, parcă făcută de mâna unui om din pietre prețioase, strălucind ca lumina, și când ajunse la o jumătate de leghe de ea, poarta se deschise și dinăuntru se răspândi o aromă atât de pătrunzătoare, că lumea întreagă să fi fost acoperită de plante bine mirositoare, n-ar fi putut răspândi un miros mai îmbătător, care-i readuse sănătatea și forța, încât i se păru că acum ar fi putut trece prin toate încercările prin care trecuse fără grijă sau durere. Se uită înăuntru și văzu un loc atât de frumos și de luminos, că întrecea lumina soarelui. Fu cuprins de dorința de a intra, dar văzu înaintea lui o mare procesiune, atât de mare și atât de strălucitoare cum nu mai văzuse niciodată în această lume, purtând cruci, lumânări, prapuri și crengi de lauri care păreau lucrate din cel mai fin aur. Procesiunea cuprindea oameni de diferite vârste, arhiepiscopi, stareți, călugări, preoți, ca și cum s-ar fi adunat pentru a sluji pe Dumnezeu în sfânta Biserică; și cum erau toți îmbrăcați în veșmintele tagmelor de care aparțineau și cum în acel secol aceste veșminte erau asemănătoare, niciunul nu era mai prejos decât celălalt.

Și cavalerul fu primit cu mari onoruri și-l luară cu dânsii, cântând cântece nemaiauzite până atunci; când încetară să mai cânte, doi arhiepiscopi îl luară de mână și-l purtară prin ținut să-i admire minunile și, înainte de a se așeza la vorbă, lăudară

și-l binecuvântară pe Domnul care-i dăduse tăria și credința pentru a învinge și a depăși ispitele dușmanilor din infern și-l scăpase sănătos din mâinile acelor, apoi îl duseră prin toate locurile și-i arătară atâtea desfătări și bucurii, că nu s-ar putea niciodată povesti, și vremea era frumoasă și însorită, căci așa cum o lampă aprinsă se stinge la lumina puternică a soarelui, tot așa, după prânz, lumina era atât de puternică, încât întuneca soarele. Locul era pe cât de lung, pe atât de lat, nu i se vedeau marginile niciieri, ca o câmpie revărsând desfătări atât de plăcute de povestit, pășuni verzi, arbori rodind nobile și prețioase fructe, ierburi stufoase și mirositoare și multe alte bucurii pentru ochi, pe care lumea ar putea să și le dorească, căci nu era noapte niciodată, lumina cerului curat strălucind mereu ca fildeşul și alama.

Era pe acolo o mare mulțime de oameni, cum nu credea că mai văzuse vreodată, și, cu toate că erau organizați pe tagme, avându-și mănăstirile lor, ca toți cei intrați într-un ordin, se vizitau cu plăcere unii pe alții pentru a sta de vorbă și a se consola împreună, bucurându-se, cântând cu solemnitate și laudându-l pe Domnul; și așa cum vedeți stelele întrecându-se în strălucire, tot așa se întreceau ei în frumusețea veșmintelor. Unii erau îmbrăcați în haină aurie, alții în purpură, unii în verde sau alb, după cum îl slujiseră pe Dumnezeu pe pământ, și aceștia îi povestiră cum primul om de pe aceste locuri a fost izgonit pentru că a păcătuit, pedepsit să treacă și să petreacă durerile lumii și-i mai spuseră că din acest loc putea fi văzut Dumnezeu, Creatorul nostru, în toată slava cerului, adăstând în compania îngerilor, dar, așa cum ți-am mai spus, prin păcatul lui Adam fu izgonit și noi toți pedepsiți să ne naștem în durere; dar, de atunci, din iubire pentru caritate, prin botez și sfânta credință și multe alte reguli pe care le-a stabilit și poruncit să le păzim, toți catolicii și toți creștinii și pentru că am avut tăria credinței și adevărata speranță după viața terestră prin care am trecut,

am poposit aici prin voia lui Dumnezeu, dar pentru păcatele pe care le-am săvârșit mai înainte de acestea, am trecut prin încercările purgatoriului pe unde ai trecut și tu; totuși, chiar dacă nu ne-am pierdut speranța și tăria credinței în această răsplată, nu am avut o conștiință prea clară despre ea, așa cum a avut Adam, o conștiință dobândită prin experiență și de aceea am trecut prin încercările purgatoriului pentru fiecare păcat comis și neispășit, și cei pe care i-ai văzut acolo vor veni aici cu noi când își vor fi ispășit și se vor fi curățat de toate păcatele, în afara celor care sunt în gura puțului infernului; și să știi cu adevărat că nu e zi în care să nu sosească măcar unul și noi îi ieșim în întâmpinare, cum am făcut și cu tine, și-l primim cu multă bucurie și solemnitate și din cei care sunt în purgatoriu unul rămâne mai mult decât altul și nimeni nu știe când va scăpa, dar prin rugăciunile pe care le facem pentru ei, ei îndură mai ușor chinurile până când vor fi eliberați și când ajung aici nimeni nu știe cât va sta, pentru că nimeni nu știe, în afară de Dumnezeu, dar așa cum ei speră, izbăviți de păcatele lor, așa și noi avem speranța de a rămâne aici, după binele pe care l-am făcut, și, chiar dacă ne-am eliberat de chinurile purgatoriului, nu suntem încă demni de a urca la cer, dar ne simțim foarte bine aici, în desfătare și pace, după cum vezi; iar când Dumnezeu va socoti de cuviință, vom urca spre slava veșnică și să mai știi că numărul nostru scade și crește în fiecare zi, tot așa cum se întâmplă și cu cei din purgatoriu, care în fiecare zi vin și pleacă, așa și noi, care locuim în acest paradis al infernului, pentru că în fiecare zi câțiva dintre noi urcă în paradisul ceresc.

CUPRINS

PARTEA A PATRA. MARILE SECRETE PRACTICE

SAU REALIZĂRILE ȘTIINȚEI.....	5
Introducere	7
I. Despre transformare - Bagheta lui Circe - Baia Medeei - Magia învinsă cu propriile-i arme - Marele arcan al iezuiților și secretul puterii lor.....	11
II. Cum se păstrează și se reînnoiește tinerețea - Secretele lui Cagliostro - Posibilitatea învierii - Exemplul lui Guillaume Postel, zis Înviatul - Despre un trudit taumaturg etc.....	14
III. Marele arcan al morții.....	20
IV. Marele arcan al arcanelor	22
Epilog.....	29

SUPLIMENT

ARTICOLE DESPRE CABALA CARE AU FOST PUBLICATE SAU URMAU SĂ FIE PUBLICATE ÎN REVISTA FILOZOFICĂ ȘI RELIGIOASĂ.....	29
Despre religie din punct de vedere cabalistic	41
Geneza ocultă - Primul capitol	43
Clasicii Cabalei - Talmudiștii și Talmudul	53

DOCUMENTE JUSTIFICATIVE ȘI PASAJE CURIOASE -

O PROFEȚIE ȘI DIVERSE IDEI ALE LUI PARACELSUS	79
Prefața la <i>Pro gnosticare</i>	79
La generation des esprits de l'air	85
Respirul astral	85
Rezumat al pneumaticii cabalistice	87
Pneumatica ocultă	88
Sfinxul; corespondențele formelor sale	90

DOCUMENTE PRIVITOARE LA MAGIA NEAGRĂ.

RUGĂCIUNI ȘI IMPLORĂRI. EXTRASE DINTR-UN MANUSCRIS

INTITULAT CARTEA DE VRĂJI A PĂSTORILOR	93
Rugăciunea de dimineață	93
Tatăl Nostru	94
Rugăciune albă de seară	94
Angelus	95
Orația fecioarelor	96
Vraja câinelui negru	97
Rugăciunea sării	98
Orația misterioasă	99
Despre barba lui Dumnezeu	99
Castelul Belle-Garde	100

ÎNVĂȚĂTURI DESPRE MARILE MISTERE ALE FILOZOFIEI HERMETICE.

FRAGMENTE DIN ASCH MAZAREPH ALE EVREULUI ABRAHAM

ȘI ANALIZA CELOR ȘAPTE CAPITOLE CABALISTICE ALE LUI HERMES ..	101
Asch Mezareph.....	102

COMPLETAREA CELOR ȘAPTE CAPITOLE DIN ASCH MEZAREPH

Capitolul I	119
Capitolul II - Aurul.....	123
Capitolul III - Argintul	124
Capitolul IV - Colomba	127
Capitolul V - Lancea	127
Capitolul VI - Saturn	128
Capitolul VII - Argintul-viu	129
Capitolul VIII - Apa albă	132

Recompunerea ipotetică a lui Asch Mezareph	133
Pasajele din <i>Daniel</i> la care se face aluzie în <i>Asch Mezareph</i> ...	134
Analiza celor șapte capitole ale lui Hermes	140
DOCTRINELE OCULTE ALE ÎNDIEI	153
Despre spirite	153
Secțiunea I. Despre Dumnezeu și atributele sale ..	156
Secțiunea a II-a. Crearea îngerilor	157
Secțiunea a III-a. Căderea îngerilor	157
Secțiunea a IV-a. Pedepsirea îngerilor rebeli	158
Secțiunea a V-a. Îmblânzirea sentinței lui Dumnezeu împotriva îngerilor rebeli	158
DELICII ALE MARII BRITANII (EXTRAS DIN <i>DEVERELL</i> , TOM VIII) ..	163
Purgatoriul Sfântului Patrice	163
Extras din <i>Purgatoriul Sfântului Patrice</i> , care poate fi citit în manuscrisul 208 de la Biblioteca din Berna	168